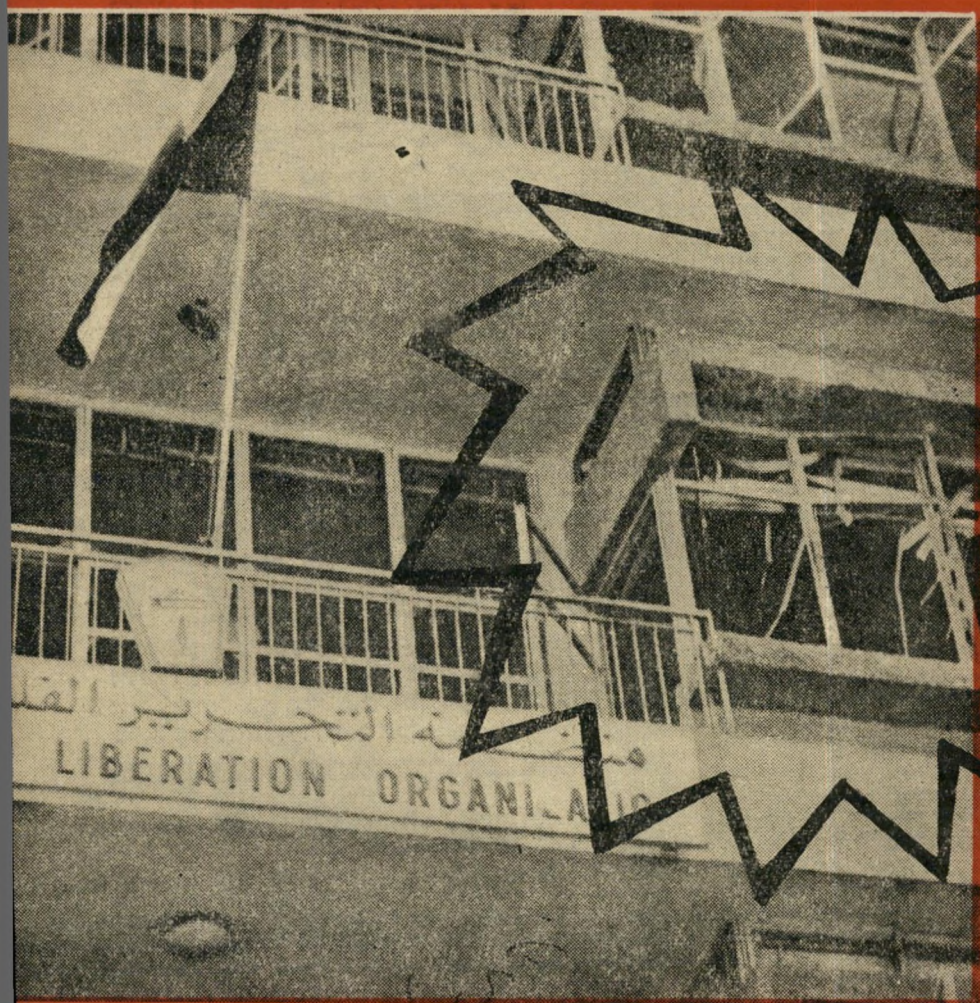

מספר 1696 שנה 34 כ"ז אדר א' תשל"ז 4.3.1970

העולם הזה

תשובת ישראל לטירוד הערבי:

הטירוד הנהגתי?

הפיצוץ במשרד האידגון לשיחרור פלסטין בביירות

מכשיר

לשמיכת

מורה

מאז פרשת הלינץ' נגד סיעתנו בכנסת, בעיקר בות הוויכוח על „מיהו יהודי?“, חיפשנו דרך להתרועע מעל דוכן הכנסת נגד שרשרת הפעולות הבלתי-חוקיות נגדנו.

אולם אין בכנסת כל אפשרות חוקית למתוח ביקורת על מוסדות הכנסת עצמה. איאפשר להביע איאמון ביושבי-ראש הכנסת, או לתבוע את הדחתו.

לכן נקטנו בשיטה אחרת: הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום לדון בדיווח הטלוויזיה על המתרחש בכנסת. הנשיאות הכירה בדחיפות ההצעה, ואחרי שדחתה את הדיווח במשך שבועיים (באופן בלתי-חוקי לגמרי), הגיעה ההצעה על הדיווח השבועי, יחד עם שש הצעות אחרות שנגעו לצדדים אחרים של הטלוויזיה.

אורי אבנרי פתח את נאומו בקבעו: „בינגוד לכל הנואמים האחרים, שתבעו כולם יתר התי ערבות ויותר כפייה על הטלוויזיה, באה הצעה תנו לשרת את המגמה ההפוכה.“ הוא המשיך:

אורי אבנרי: לפני שלושה שבועות אירעו בכנסת שור של מאורעות, בעיקבות נאומו של חבר-כנסת שלום כהן, שבטימון קרע לאות מחאה את הדף מתעודת-הזהות שהכיל את הפרט „לאום“.

לא את עצם המאורעות האלה אני מעלה כאן לסדר-היום — הלואי ויכולתי לעשות זאת! — אלא את הצורה בה השתקפו מעל מסך הטלוויזיה.

אני עושה זאת, כדי להציג בפני הכנסת והציבור שתי שאלות נוקבות, שיש להן משמעות חמורה ביותר לגבי המשך קיום המישטר הדמוקרטי בישראל:

שאלה ראשונה — האם הטלוויזיה היא מכשיר אובייקטיבי של מידע, המודיע לאזרח מה מתרחש, או מכשיר שטונו בידי המפיגה, הממשלה, המישטר, המימסד?

שאלה שנייה — האם הטלוויזיה, המי הווה בישראל מכשיר מונופוליסטי שאין לו אח ורע בכוח השפעתו, רשאית לשרר השימצה על מישורו, יהיה אשר יהיה, מבלי לתת לאותו מישור אפשרות הוגנת להשיב?

לאור שתי שאלות אלה, אעלה זה בצד זה מה שאירע כאן, ומה שהשתקף בטלוויזיה.

היור אסר דיווח הוגן

ביום ג' באותו שבוע העלתה סיעתנו הצעה איאמון ב"ממשלה, על רקע כוונת הממשלה לשנות את הסטאטוס-קוו בשאלה „מיהו יהודי“ ולהחמיר את הכפייה הדתית במדינה הטלוויזיה צילמה ושידרה דיוח אובייקטיבי על ויכוח זה — נאום הפתיחה שלי נאום-התשובה של שרי-המשפטים ונאום המתנחלים השונים, ובכללם אותו נאום של חבר הכנסת שלום כהן וספיקיו המסעירים.

בכך אך מילאה הטלוויזיה את תפקידה במישטר הדמוקרטי, שהוא: להראות לציבור מה עושים נבחריו, כדי שאותו ציבור — והוא כלבד — יוכל לחרוץ את דינם, לשבט אי לחסד, בבחירות הבאות.

כך עשה גם הרדיו, שדיווח על הכל, ובכלל זה קריאתו הצינית של חבר-הכנסת זר „חזור למצריים!“

באותו יום לא היתה אפשרות להפעיל כפייה על הטלוויזיה, מכיון שאיש לא יכול היה לדעת שהוויכוח יחרוג מן השיגרה. אולם מאותו רגע התחיל מכבש הכפייה לדרוס את חופש-הדיוח האובייקטיבי.

למחרת היום, ביום ד', היו צריכים להתקיים בכנסת שני מאורעות: נאום-הגינני של יושבי-ראש הכנסת נגד סיעתנו, ושמיעת עיידורו של שלום כהן על החלטת ועדת-הכנסת לסלק מחמש ישיבות של המליאה.

אולם עוד לפני פתיחת הישיבה, נאמר על הטלוויזיה להיכנס לישיבה זו ולדרווח עליה, והטלוויזיה נכנעה לאיסור זה ללא עירעור. עובדה זו נמסרה בכל העיתונים, ולא הוכחשה.

עזרה למסע-לינץ'

דבר זה כשלעצמו מהווה התנכלות מחפירה בחופש-הדיווח של הטלוויזיה — ודי בו לבדן כדי להטיל צל כבד על מגמת השולטים בטלוויזיה.

אולם תמונה זו מתקדרת עוד יותר אם נבחן את מהות האיסור לפרטיו.

ופומבי על פי תקנון הכנסת. התקנון קבע לו דפוסים הוגנים: נאומו של הנאשם, המשתדל להגן על עצמו, ונאומו של יור-הוועדה, המשתדל להרשיעו.

איסור הדיווח על הליך דמוקרטי הוגן זה בטלוויזיה — במי הוא בא לפגוע? הוא בא לפגוע בנאשם המערער על נירושו, למנוע ממנו להצדיק את עצמו באוזני הציבור הרחב — וזה אחרי שבאותו בוקר פיתחו עיתונים מסויימים מערכה שאפשר לכנותה רק כמסעי לינץ' נגד חברי-הכנסת שלום כהן.

באותו בוקר עמד היושבי-ראש גם להשמיע את נאומו הגינני שלו מעל כס היור. הוא לא יכול היה לדעת כי אפי ריע לו בכך, כי אני עצמי לא ידעתי. ואיך יכולתי לדעת זאת, כשלא עלה כלל על דעתי שיושבי-ראש הכנסת ישתמש בנאומו בביטויים ובגינויים שאין להם תקדים בכנסת זו, ולא בכל פרלמנט דמוקרטי אחר?

אין ספק, איפוא, כי הטלוויזיה קיבלה פקודת ומילאה פקודה להימנע מדיווח על עירי-דה ומילאה פקודה להימנע מדיווח על עירי-

דין בטלוויזיה: מכשיר שלטוני?

עורו של שלום כהן — ובכך להעלים מעיני הציבור מאורע חשוב שקרה במליאת הכנסת.

מרדכי סורקיס: מאורע היסטורי...

אורי אבנרי: מאורע שאם אירגנתם, ולא אנחנו.

„חומרי-הצילום אזלו...“

אורי אבנרי: אולם זוהי רק התחלת הסיפור. קרה באותו יום דבר נוסף, חמור הרבה יותר לגבי הגינות הדיווח בטלוויזיה.

בבוקר פנה ראש צוות הטלוויזיה, אלי ואל יושבי-ראש הכנסת, וקבע לשינוי בנפרד מועד לראיונות באותו יום, כדי להראות בטלוויזיה את שני צידי המטבע של הפרשה, שהסעירה באותו יום את הארץ.

בשעה שנקבעה לי, הודיע לי ראש הצוות כי — — — אזלו חומרי הצילום שלו (!) וכי הוא נאלץ לבטל את הריאיון עימי.

מרדכי סורקיס: חבל שלא אזלו בזמן שקרע את התעודה.

אורי אבנרי: איש בבית הזה חברי-הכנסת סורקיס, אין לו ספק מה תהיה דמות הטלוויזיה אם אתה תשלוט בה. היא תהיה כמו הטלוויזיה הסובייטית, הטלוויזיה הבולגרית, הטלוויזיה ההונגרית; אנחנו יודעים איך זה נראה.

באותו ערב שידרה הטלוויזיה ריאיון מפורט עם יושבי ראש הכנסת, ובו התקפות חריפות ביותר על סיעתי ועל נציגיה בכנסת. לראיון זה לא היה מענה. המוני ישראל ראו ושמעו רק צד אחד — הדברים שהאשימו אותנו כחסרי נאמנות למדינתנו, כאנשים שפלים ונתעבים. הם לא שמעו אף מילה אחת להגנתנו.

האם פלא הוא שבוצעו מעשי-אלימות נגד מכוניותינו — ביניהם מעשה שאולי היה בו כדי לסכן את חייו של שלום כהן?

האם פלא הוא שפסיכופאטים למיניהם כתבו ליור הכנסת מכתבי הסתה לרצח — אותם מכתבים שפורסמו עליידי יושבי-ראש הכנסת ועוררי, שהופצו עלייכם בעיתונות,

מרדכי ביבי: מניין לך שדקא פסיכופאטים

אורי אבנרי: פסיכופאט ניכר על פי סיגני מרדכי זר? זהו דבר חמור מאוד. אם פסי פאט ניכר לפי הסיגנון, צריך לחשוב הרבה מן **אורי אבנרי:** בכל זאת, אני לא אקרא לך זור לאיראן. אני קצת יותר ציוני ממך.

ערכת חקירה פרטית בטלוויזיה, ונאמר שיושבי-ראש הכנסת אסר על הטלוויזיה רק לראיין אותי בכנסת, אלא גם מת לכנסת.

איננו באים כאן היום לדון את היושבי-ראש — אנו ב לדון את מנהלי הטלוויזיה שקיבלו הוראה כזאת ציינו לה. הדבר פורסם ברוב העיתונים, ולא הוס כלל.

מכשיר של שטיפת-מוח?

כבוד היושבי-ראש, לאור העובדות הא נשאלת השאלה — באיזו זכות, מתוך א מגמה, הסכימה הטלוויזיה לגנוז מידע ציבור להשמיע האשמות שאין למעלה מהן כחרי תן, עד כדי הסתה ממש, מבלי להראות הצד השני?

אולי יטען מישהו: אין בכלל צד שני. מוסדות הכ צדקו בכל, וחברי סיעתנו אינם אלא פושעים.

אולם הנה קמו כמה מגדולי המומחים הפרלמנטריים ארץ — חברי-הכנסת יוחנן באדר, השופט יוסף לס, גיימס יעקוב רוזנסל, ורבים אחרים — והוכיחו בעליל החלטת ועדת-הכנסת לגירוש שלום כהן היתה בלתי-חוקי שנאום הגינני של היור-היה בלתי-חוקי, שלא לדבר פעולות בלתי-חוקיות אחרות שיגיעו לבית-המשפט, פירסום חוברת-ההסתה מטעם מוסדות הכנסת.

אם כן, הרי יש לפחות שני צדדים לפר זה. היכן היה הצד השני בטלוויזיה?

עניין זה כולו, יש לו השלכות חמורות בהרבה מ מה הצד של פרשתנו. ואלה הן:

(א) הטלוויזיה היא מונופוליסטית. כוח השפעה שלה עולה לאין שיעור על זה של רדיו והעיתונות. היא יכולה להיות מכשיר שטיפת-מוח.

כאשר משרדת הטלוויזיה התקפות חריפות על מישור על חברי-כנסת, או על עסקנים בקריית-מלאכי, או על מוניות — מבלי לתת זכות אוטומטית לתשובה, הרי סכנה ציבורית ופגיעה ממאירה בזכויות-סידור.

באמריקה, למשל, הנהיגו בשעתו חוק המחייב במי כזה לתת „זמן שווה“ לצד השני.

(ב) רשות השידור היא אוטונומית, כפיכ פרשה זו מוכיחה שאין לכך שחר.

היא מקבלת פקודות מגורמים שלטוניים ומפלגתיים, מני וגמור עימם שלא לתת למכשיר חשוב זה חופש מ מלי.

הנאומים ששמענו כאן היום מפי כל הנואמים, מט להחמיר עוד יותר את המצב הזה, להגביר את הכו השלטונית והמפלגתית במכשיר הזה.

בעוד שתוכניות מסויימות ברדיו השתפרו ברמתן בעצמאותן, והפכו את הרדיו למכשיר עיתונאי רלוונטי מדרגה ראשונה, שוקעת הטלוויזיה מאונס בביצה של פורמיזם ובאנאליזות.

הרדיו הופך בהדרגה לכלב-השמירה של הדמוקרטיה, טלוויזיה הופכת לתחלה-בית של השלטון.

(ג) הטלוויזיה אינה תובעת לעצמה, אחת כמה וכמה אינה מגשימה, את חופש מידע האובייקטיבי שהוא חיוני בכל כליהו שורת הציבוריים, כמו עצם ההתמודדות חופשית של דיעות והשקפות.

בלעדי חופש זה, הופכת הדמוקרטיה לתפאורה חיצו אשר מאחוריה מתגבש שלטון דתי-מפלגתי, ואף חדיא

חופש הדיווח בבית-הנבחרים, מרכז הדמוקרטיה, בודאי אבן-בוחן לחרות הטלוויזיה כולה. במה שונה ויזיה מן הרדיו ומן העיתונות, הסוקרים כל דיון בכנס

מה רוצים להעלים מעיני הבוחרים? רוצים להסתיר כאן מן העין האזרחית המצלמה? ואם סוגרים עין זו, מתי יסגרו אוזני הרדיו ופי העיתונות?

כבוד היושבי-ראש, מפאת חומרתה הקיצונית של פ זה, אנו מציעים לדון בה במליאת הכנסת, במסרה לה נבליים הנוגעים של חיסור ענייני הרוחת בטלוויזיה.

ההגדה לבית צה"ל

לשרהביטחון להתחבא מאחורי פקודות מסכ"ל שהוא עצמו יכול לשנותן בכל רגע. מה גם שברור כי איש במסכ"ל צה"ל אינו נמנה עם חסידי הוראה זו וזקא. אותה שעה פתח אמנון זכרוננו בשם התנועה, בפעולה כדי להביא את העניין בפני ביתהמשפט.

אחד מחברי התנועה, חייל בצה"ל, התנדב לשמש „שפן נסיון“, ולתת יפוייכוח לזכרוננו להגיש את העתירה לבג"ץ בשמו. במסדרונות הכנסת הודיע זכרוננו לפרקליטי הממשלה כי הוא עומד להגיש את העתירה הזאת תוך שבועיים-שלושה.

פעולה משולבת זו עשתה את שלה. ייתכן כי פרקליטי הממשלה הודיעו לה שהיא עומדת להפסיד את העתירה, וכי ביתהמשפט ייצא להגנת זכותם של החיילים להתבדר בשעות הפנאי שלהם. ייתכן גם שמישהו יעץ לדיין ולחבריו שלא כדאי להם להסתבך בפרשה זו, וכי רק יעזרי להגביר את הפופולריות של תנועתנו בצה"ל אם יעמדו בעקשנותם.

עליליפנים, השבוע הודיע משרדהביטחון רשמית, כי דיין נתן הוראות לשנות את פקודת המסכ"ל, וכי להבא יוכלו החיילים לפתוח את מכשירי הרדיו והטלוויזיה ביחידותיהם בשבתות.

אף סיעה אחרת בכנסת לא התעניינה בפרשה זו.

בדעתקהל זו יותר מדי. השידורים נמשכו. אבל לחיילי צה"ל היה אסור לחזות בהם ביחידותיהם, כשם שהיה אסור להם להקשיב לרדיו במועדוני היחידות.

★ ★ ★

הגענו לכנסת השביעית בתודעה מוגברת של חובתנו כלפי חיילי צה"ל, כי הודות לקולותיהם הפכנו מסיעת-יחיד לסיעת-שניים.

אחת מפעולותינו הראשונות בכנסת זו נגעה, על כן, לזכותם של חיילי צה"ל ליהנות בלילות שבת מרדיו ומטלוויזיה.

המריצו אותנו כמה חיילים, ביניהם בנו של חבר-כנסת, שהביאו לידיעתנו מיקרה שבו נדרש קצין צעיר לתבוע לדין את אחד מפקודיו, שפתח את מקלט-הרדיו ביחידה בליל-שבת.

הגשנו שאילתה, שקיבלה את המיספר הסידורי 007 — השביעית במיספר בכנסת זו. כעבור שבועיים השיב דיין כי „אין לו מה להוסיף“ בעניין זה — כלומר, שהאיסור יישאר בתוקפו.

וכאשר קמתי ושאלתי אותו בשאלה נוספת, אם אינו סבור „שיש לתת לחיילים לפחות את אותן הזכויות שהעניק ביתהמשפט העליון לאזרחים“, השיב דיין: „לחיילים יש אותן הזכויות כמו לאזרחים, אך את החיילים מחייבות גם הוראות הפיקוד העליון, ואם יש בהוראות אלה איסור כלשהו, הרי איני חושב שיכולים החיילים לנהוג בניגוד אליו.“

מאותו רגע הפעלנו את שתי השלוחות האחרות של פעולתנו — העיתון והתנועה.

הטולם הזה (1689) פירסם מאמר תחת הכותרת „פרשת 007“, ובו התקפה חריפה על תשובה זו של דיין. הצבענו על כך שדיין הוא הממונה על הרמטכ"ל, וכי אין זה נאה

לא ייאמן כי יסופר: באחד מלילות-השבת הקרובים תוכל אתה, החייל, לגשת אל מקלט-הטלוויזיה שבמועדון יחידתך, לפתוח את המכשיר, וסתם ליהנות מן ההגדה לבית פורטייט.

סתם ככה, כאילו אין בארץ מפד"ל, אין גולדה מאיר, אין קואליציה, אין הפזילה של משה דיין לעבר הקולות הרתיים.

הסיפור שמאחורי מהפכה זו שייך כלילכונו לפינתנו. הוא נתן תשובה לשאלה הנשאלת לעיתים קרובות: „בסדר, אתם יכולים לצי"ק, להרעיש עולמות, לעשות הפגנות — אבל מה אתם יכולים לישנות?“

★ ★ ★

ההגדה לבית צה"ל היא בעלת שני המשכים. הפרק הראשון נוגע לעצם שידור הטלוויזיה בשבת. מייד אחרי הבחירות, כאשר נסוגה הממשלה מהבטחתה לקיים שידורים בשבת, מילאה תנועתנו תפקיד חשוב בשיבירת החלטה זו.

תחילה פירסם אמנון זכרוננו הודעה שאנו שוקלים פניה לבית-המשפט הגבוה לצדק. אז הרהר זה פורסמה בעיתונות, ועודדה אנשים רבים בארץ. ביניהם היה אותו אורח הראוי-לשבת — עדי קפלן — שנטל את היוזמה על עצמו, והגיש את העתירה הראשונה לבג"ץ. בכך שיחרר אותנו מן הצורך לספל בכך בעצמנו. כשנענה בית-המשפט להחלטה, והשידור הראשון התקיים בליל-שבת, היה רגע כשהכל היה תלוי בחוט השערה. העסקנים הרתיים הסתערו על הממשלה, גולדה מאיר וי.ש. שפירא התכוונו להיענות להם מטעמי יוקרה.

תנועתנו אירגנה אז שורה של פעולות — הפגנות, עצר מה המוניות — והוכיחה כי דעת-הקהל תומכת באופן מכריע בהמשכת שידורי-השבת. הממשלה פחדה להתגרות

סלמי סלמי

כל העולם - חזית

מיתקנים, משרדים וכל המשתמשים בכל אלה.

כבר נעשה לא מעט להבטחת המסוסים הישראליים. וכאן המקום להביע את תודת האומה כולה לטייסים ולצוותי מטוסי אל-על, העומדים היום בקו החזית הראשון של מלחמתנו.

אולם, למרבה הצער, הגנה זו עדיין אינה מושלמת, כפי שהוכיחה התקרית במינכן. איננו משוכנעים שמשרדהחץ שלנו ושאר המוסדות פעלו בהיקף ובדחיפות ההולמים את חומרת האתגר, כדי להעמיד את החברות והשירותים הזרים על הצורך בהנהגת מהפכה ממש באמצעי הבטיחות.

אחרת קשה להבין איך אפשר היה להגנים לדואר המיועד לישראל חבילות-תופת, מעשה שבזודאי אפשר היה לצפותו מראש.

זה רק ממחיש את הצורך במטה מיוחד, שינחש מראש את צעדי האויב ויקדים את התרופות למכות. לא כאן נרחיב את הדיבור על המעשים האפשריים הבאים של ה"חבלנים, ועל יעדיהם הצפויים.

להפסיק את המישחק

שנית, יש לפתח גישה חדשה לגמרי גם במישור התגובה הבינלאומית. יש להפסיק את המישחק המקובל, השאנן, את הטיפול הדיפלומטי האיטי והשיגורתי.

יש כאן סכנה בינלאומית לציבור הבינלאומי. יש לכנס כינוסי חירום באו"ם ובמוסדות הבינלאומיים האחרים. ידענו לעשות זאת בבואנו להועיק את דעת-הקהל העולמית למען יהדות ברית-המועצות.

יש לדרוש את חחרמת קהילה-העופה של ארצות-ערב, את הפסקת הדואר אליהן, ועוד ועוד.

לייבש את הביצה!

אולם, כבוד היושבי-ראש, כל האמצעים הנחופים האלה אין בכוחם לספק תרופה מוחלטת לחיסול הבעיה. סיעתנו בכנסת אמרה מאז יומה הראשון בבית הזה, ואני חוזר על כך שוב: לא די בחריגות היתושים! יש לייבש את הביצה, שבה גדלים ומתרבים יתושים אלה! הנוצר הוא המלחמה רגיוני וכו' וכו' המלחמה

להלן נאומו של שלום כהן בוויכוח על ההתנכלויות בנתיבי האוויר לישראל:

שלום כהן: אם חושבים אירגוני הסדאיון שיפחידו אותנו במעשי רצח וחבלה, נגיד מעל במה זו שוהיה אשליה מסוכנת — מסוכנת קודם כל להם.

אנחנו נמוס בכל הקווים. אנחנו נחיה את חיינו. אנחנו נגן על מדינתנו ועל נתיבותיה.

זאב ב"הארץ"

מה רוצים התוקפים?

ולם, כבוד היושבי-ראש, לא נסתפק בגינויים. בהבעת דעה והזדהות עם אבל המשפחות השכולות.

פנינו שלב חדש במלחמה בינינו ובין הערבים, ועלינו לתת את דעתנו על כך.

זין כאן שרשרת מיקרית של מעשירצח. אירגוני החב"פ פועלים על-פי שיטה — שיטה רצחנית, אך לא חסרת מחושב.

וונת התוקפים היא להביא, באמצעים וזלים מעט ולא סכנה לעצמם, לניתוק קשרי מויר והים בין ישראל והערבים — הקשרים הזרים הקיימים במצב הגיאופוליטי הנוכחי של ישראל.

מטה להגנה בינלאומית!

ה נעשה כדי לעמוד בפני מערכה זו? גיות אל מצפון העולם יועילו אך במעט. קשה לדרוש מנוסע שחדי שיסכן את חייו למען סוך שאין לו חלק בו.

זין ספק שדרושה הקמתו של מטה מיוחד לתיכנון ההגנה הבינלאומית של ישראל. העולם כולו הפך חזית במלחמה זו, ועלינו לתכנן הגנתנו בכל רחבי העולם.

ונה זו תצטרך להתמקד בשני מישורים:

בעניין רב ובתשומת-לב רבה עקבתי אחרי פרשת רס"ן שליט ואחרי תוצאותיה הלא-מוצלחות. כאחד מהרבה ישראלים, שגאים להיות יהודים, אני רוצה לברך אותכם על מעשה הגבורה שלכם בכנסת. בין הכוחות הפרוגרסיביים בישראל, אתם היחידים שיכולים לייצג את דיעותינו ול- העביר אותם לציבור ברחבות, ובשל כך אני אסיר תודה לכם. היום נראה שאנו הפסדנו במאבק, אבל

יום אחד, אני מקווה, נוכל לבצע הפרדה מסודרת בין הדת והמדינה.

אני מאחל לכם הצלחה רבה.

מרטין זיטה לידה, רמת-אביב

גטו פה,

וגטו שם!

כחבר בפועלי ציון, אני מרגיש בושה על-כך שהגברת גולדה מאיר נכנעה ליסור- דות פנאטיים-דתיים שהם מיעוט באוכלוס- סיה של ארץ-ישראל.

כרופא שיניים, יש לי סטודנטים יש-

ראליים כלקוחות, וכולם מקווים שישראל תתרחק מהגישה האורטודוקסית של ימי הביניים.

אשתי ואני יהודים, והחלטנו לעלות ל- ארץ-ישראל — אבל עכשיו אנו משנים את דעתנו. אנחנו כבר גרים בגטו בגלות, ואינני מתכוון להגר לגטו דתי אחר! אני קורא פה כי פועלי ציון גם הם מג- נים את החלטת הכנסת.

אני רוצה לדעת מה הביא לשינוי דעתה של גולדה מאיר, וגרם לכנסת לדחות את הצעתכם באופן מוחלט כזה.

עד שלא אקבל תשובה מספקת, לא את- רום אף שקל אחד לקופת המגבית.

האם ישראל עומדת להיות נשלטת על- ידי כנופיית קנאים ממאה שערים? ש. ג. שידר, לונדון, אנגליה

יבומז בית הדין

הגבוה לצדק

אין לרדת לסוף דעתם של הגברת מאיר ושות'. הכיצד מוכנים הם לסבול "התמר- דיותינו" התכופות של בית הדין הגבוה לצדק, חדשות לבקרים? אסון הוא לעם שממשלתו זקוקה עד כדי כך שבית הדין הגבוה לצדק ישמור צעדיה — מבלי ש- (המשך בעמוד 6)

דעתך חשובה לנו מאוד!

אנו שמחים להזמין לחוות דעת על טיב השירות בבנק דיסקונט
וליטול חלק במשאל דעת קהל המשולב

במבצע פרסים "יש לי ידידים בבנק דיסקונט"

- * ההשתתפות במבצע פתוחה לכל, ולא לבעלי חשבונות בלבד
- * כהכרת תודה למשתתפים, יועלו בגורל פרסים כספיים רבים

טופס השתתפות ופרטים מעניינים אחרים על מבצע "יש לי ידידים
בבנק דיסקונט", תוכל לקבל בכל סניף של הבנק

תודתנו על השתתפותך, נתונה לך מראש

בנק דיסקונט

"הלא רק בנק-הלא כס ידיו"

הרמזים והיריעות שהסתנו בימים האחרונים לעיתונות בדבר כחנתה של ממשלת ישראל, בהתאם להנחיתה והכנתה של ראש הממשלה גולה מאיר, להנהיג על פי החוק צנזורה פוליטית בישראל, לא עוררו בציבור הישראלי את ההדים המתחייבים מעצם מהותו של צעד אנטי-דמוקרטי קיצוני כזה.

מרבית עיתוני ישראל לא טרחו כלל להביא לידיעת קוראיהם את האנפורמציה בנושא זה. עיתונים אחרים נשארו מוגבלים בהיקף האנפורמציה שהם יכולים להביא לידיעת הציבור, מסיבות שאינן תלויות בהם.

עוד בטרם נחקק החוק המבשר צנזורה פוליטית הוא כבר קיים למעשה. כי עצם ההגבלה בדיון נרחב על החוק המוצע והשתמע ממנו, תוך גילוי כל העובדות, כמותה כצנזורה פוליטית. בגלל זה תמצא ודאי הארות עקפות שיאירו את ענין בינושא, ואילו בטור זה הייתי רוצה לגעת רק באחד האספקטים של העניין הנדון.

ג'שה ליברל'ת מחשבת

כידוע לכה, קיימת בישראל צנזורה ביטחונית. עם כל ההשגות שיש לנו על יעילותה ונחיצותה של צנזורה מעין זו, השלמנו עם הקביעה שזכותו של הגוף המוסקד על ביטחון המדינה — צה"ל, לקבוע בעצמו את איסור פירסומן של ידיעות העלולות לפגוע בענייני ביטחון חיוניים, לדעתו.

כאן המקום לציין כי כמו בכל התחומים האחרים הנמצאים באחריותו, גילה צה"ל גם בתחום הצנזורה ג'שה ליברלית, ראצ' יונאלית ומתחשבת, תוך הקפדה שלא לפגוע במידת האפשר בסדר-העבודה של העיתונים. משום כך הצנזורה הביטחונית בישראל אינה מתקשרת עם האסוציאציה שמעורר בדרך-כלל המושג "צנזורה" בי מדינות מסוימות.

נכון שגם בעבר עסקה הצנזורה הביטחונית לא פעם בעניינים שאינם נוגעים ישירות לביטחון, כמו ההגבלות על פירסומים בנוגע לעלייה.

אבל חריגות אלה, היו ברוב המיקרים מתקבלות על הדעת.

אולם מה שעומד לקרות עכשיו עלול לפגוע לא רק בתמימה של הצנזורה בישראל, אלא לחייב את צה"ל בפעם הראשונה, לעסוק בעניינים פוליטיים ומפלגתיים מוב-הקים.

ביטול ההפוליסיציה

אם יתקבלו החוק או התקנה המוצעים, יוטל ביצועם על הצנזורה הביטחונית. במילים אחרות: אותם קציני צה"ל הממונים על קיום הצנזורה הביטחונית בישראל, יהיו חייבים, בתוקף החוק, להקפיד גם על ביצוע הצנזורה הפוליטית. שהרי אין לתאר כלל שיוקם מוסד נפרד לביצוע הצנזורה הפוליטית.

פירוש הדבר: צה"ל יהיה מוסקד על ביצוע חוק פוליטי מובהק. קציני הצנזורה שלו יהיו צריכים להיכנס להערכות פוליטיות טהורות ולשיקולים מפלגתיים פנימיים בבואם להתיר או לאסור פירסום ידיעה פוליטית.

זהו תקדים מסוכן מאוד. אם אומנם יבוצע הובר יהיה פירושו ביטול ההפוליסיציה וציה של צה"ל. המוסד הממלכתי היחיד שהיה מעל ומעבר לסיכסוכים ולמחלוקות הפוליטיות במדינה ייגרף גם הוא, בעל כורחו, לתוכן.

במיכלול הסכנות לדמוקרטיה בישראל, שמבשרת התקנתה של הצנזורה הפוליטית, זוהי אחת הסכנות החמורות ביותר, שספק אם הנוגעים בדבר כללו אותה בחישוביהם.

אלי ישראלי

בטלויזיה

SCHAUB-LORENZ

טווח קליטה מקסימלי
המאפשר קליטה

בהירה וברורה
מתחנות רחוקות!

SCHAUB-LORENZ

אופנת "הגואל"
חולצות לגבר, לנוער ולאשה

אקרילן, דקרון, דיאולן, פרלון
וטטרון — גם לפי הזמנה

תל-אביב, רחוב ישראל נגארה 9, מאחורי קולנוע אלגבי
טלפון המען: 235763

מזכירה,
נשאת ללילה!

ועונה לטלפון 24 שעות ביממה
כמוכן המזכירה האוטומטית.

וכן אנו מספקים:

- * מכשירי האזנה
- * מגבירי טלפון
- * התקנת מיקרופונים והקלטות

רדיו דוקטור, רח' שלום-עליכם 18,
תל-אביב, טלפון 244118.

ציון ישראלי

בית פומפידו

תוך כדי הריון בכנסת על החבלות במטוסים בשווייץ ובאוסטריה, העלו הנואמים הצעות שונות. ההצעה היעילה ביותר, ללא ספק, היתה של ח"כ אג"י מנחם פרוש: הוא הציע, "לסמוך על אבינו שבשמיים". קרא לעומתו אחד הח"כים: "באמת בכל קרב אווירי משתתף כל צד לטוס יותר גבוה".

במאמץ להוכיח את אהדתו לישראל לפני ביקורו בארצות-הברית, העניק נשיא צרפת ג'ורג' פומפידו ראיונות לעיתונאים רבים בביתו. הוא טרח להציג בפני המבקרים את אוסף הציורים שלו, כשהוא מצביע על התמונה האהובה עליו במיוחד: תמונה קינטית של הצייר הישראלי המפורסם יעקב אגם.

כל צבאה של מדינת לוקסמבורג גויס כדי לשמור על חייו של שר-החוץ הישראלי אבא אבן, בעת שהגיע במסוק מיוחד מגרמניה למדינה זו. כל החופשות בצבא

פארה דיבה מלכת איראן, לוחצת את ידו של הישראלי חיים אשל ומעניקה לו תעודת כבוד בסיום פסטיבל סרטי הנוער שנערך לא-מכבר בטהרן, בירת איראן. היה זה אחד השיאים בקאריירה של אשל, שהתחיל כנער-שליח במשרדי חברת הסרטים, "מטרו גולדווין מאייר" בתל-אביב, הפך למנהל החברה כארצות אפריקה המערבית במשרדה בלאגוס, ולאחר רונה השלים שירות של ארבע שנים כנציג, "מג.מ." בטהרן. אשל קיבל את הפרס מידי פארה דיבה עבור הסרט, "ספר הג'ונגל". עתה התמנה אשל כנציג חברת, "מטרו גולדווין מאייר" באוגנדינה, והוא הישראלי היחיד אשר הגיע לתפקיד כה בכיר בחברות הסרטים ההוליוודיות הגדולות.

נבואתו השחורה — המשחק הס' תיים 6:0.

המנחה מני פאר היר פיע השבוע לפני חיילים בתער לה, יחד עם האקורדיוניסט נילסן כהן-אברון. באמצע ההופעה החלה הפגזה. כולם רצו לתוך המעוז. רק ניסן והאקורדיון נתקעו בפתח. מני, שכבר היה בפנים המעוז, יצא החוצה כדי לעזור להכניס את השניים. אחד הקצינים שראה את מעשי מני, זרק מידיה את האקורדיון ודחף את מני פנימה. בסוף ההפגזה יצאו החיילים מהמעוז ומצאו את שרידי האקורדיון שנפגע מפגז.

בפסטיבל סרטינו הש' נה, התנופה זו הפעם הראשונה, גם דגל מדינת-ישראל. אבל לא בלי בעיות. ההחלטה על הופעתו של יהורם גאון בפסטיבל, נתקבלה רק ברעף האחרון. ומשהתקבלה, לא מצאו המארגנים דגל ישראלי בלי-ברירה הם לקחו חתיכת בד לבן וציירו עליה פסים כחולים ומגן דודי. וכך נכנס דגל המדינה

פנים, כשהציג עמדה השונה מזו של מפלגתו. אם קבוצת כור שים מארצות-הברית תקום ו"תכריז על עצמה כיהודים, למרות שלפי ההלכה הם לא יהיו דומים, אני מוכן לקבל אותם". אמר באדר. "אין אנו ממשכיבים את מסורת הדת בלבד. אנו מחדשים ומייצרים לאום יהודי חדש ולא רוצים לחקות את נטורי קרתא". המשיך באדר וסיפר כי "אפילו כשפנתה בחר"ר גויה, בגרמניה לזאב ז'בוטינסקי וביקשה ממנו שיציר פה לבית-ה, למרות שלא היה מקובל לקבל גויים לבית-ה, הוא קיבל אותה. העיקר מה שיש בלב!" סיים באדר לקול תשור אות הקהל.

בערב הראיונות של ה-עיתונאי אריה אברני, שהתיקם השבוע בפתחת-תקווה, נערך עימות בין ח"כ יורם ארידור לבין עורך-הדין יוסף בן מנשה. נושא העימות: מינוי יהודי במהלך הוויכוח כינה ארידור, שהגן על החוק החדש, את רס"ן בנימין שליט כי בנימין שליט"א. ואילו בן-מנשה, איש הלגיה למניעת כפייה דתית לשעבר, הגיע לאולם כש-הוא חבוש כובע חסידי שחור.

איך ניצלו צחי ויעל?

ביום המשחק של נבחרת ישראל בכדורגל נגד הקבוצה הגרמנית מינשן גנדבן רצה שמחה הולצברג, האיש שלא שכת הנוהג תמיד להפגין נגד חירות הקשרים עם גרמניה, להפגין גם נגד קיום המשחק. לבסוף החליט הולצברג, המקדיש עצמו לאחרונה לנכי צה"ל, לחתור על ההפגנה, הלך לסאונה של שרתון. כשנכנס לסאונה החליט לזעזע בדרך משלו את הנוכחים, אמר: "שמעתם מה היה במשיחק? הגרמנים ניצחו 6:0. גול על כל מיליון שהשמידו". הנוכחים התכסו בשעוניהם, ראו כי השעה היא שלוש אחר-צהריים בעוד שהמשחק עמד להתחיל בחמש. ארבע שעות לאחר מכן נוכחו כי הולצברג צדק כי

ורדי ביינקב או בשם היותר מוכר שלו, "ורדי היפה", עובד עתה ב"שידורי ישראלי". חוץ מזה הוא נחשב במשך שנים רבות ל"פליבוי" של ירושלים. עד שהתחתן. עם שימירית אורלנד, בתו של המשורר יעקב אורלנד. לזוג נולד ילד. וכיאה לאב כמו ורדי, מקבל הילד חינוך טוב. בתמונה: ורדי ובנו בסיום יום שישי אחר-צהריים במרכז הבוהימה התל-אביבית: בית-הקפה "קליפורניה".

לוקסמבורג בוטלו ואנשי המילר אים נקראו לשרות. בהרכב מלא, יחד עם המילואים, מונה הצבא הלוסמבורגי 350 איש.

מדוע אין עיריית שכם מעמידה שלטים שיכוונו את התיירים לקבר יוסף הצדיק? נשאל ראש-עיריית שכם מעוז אדימארי. בשום אופן לא נשים שלט, השיב ראש העיר. כי אחרי השלט, יבוא המלט, יהיה

לעולם הזמר הבינלאומי.

במערכון שכתב הסטיר-קאי הנז'ר לוי עבד תוכניתה החדשה של להקת פיקוד דרום, מעוז א. א. מופיע איש הג"א מטורף, האומר בין השאר, ש"הוא הוריד בירה אחיון נוס" עים. אחרי אסון שחייץ הוצא המשפט מתוך המערכון.

אגב, פיומונים רבים ב-מעוז א. א. הם פרי עטה של המשוררת דליה רביקוביץ. בין הפיומונים ישנו אחד בשם סירת, אותו כתבה דליה אחרי ביקור בסירת בצה"ל.

הצמד צחי ויעל יצאו באחד מימי השבוע לקטוף פטריות. בערב חזרו הביתה, בישלו אותן וערכו סעודה. הפטריות היו טעימות והם נתנו גם לחתולה שלהם לטעום. אחרי חצי שעה החלה החתולה להתפתל וללייל. השניים נבהלו מחשש שהפטריות מורעלות, נסעו מיד למגן דוד אדום ועשו שטיפת קיבה. הם חזרו הביתה וגילו כי החתולה ילדה בסך הכל שלושה גורים.

ניסוי ראשון מסוגו ב-ארץ נערך השבוע על-ידי שידורי ישראל. הניסוי נערך במסגרת תוכניתו של יובב כץ, קרן אור אל קרן זווית, שהוקם לטה בביתה של אביבה סטן, עורכת היתרון הפארמאסכולוגי עולמות אחרים. באותה תוכנית נערך מסע נפש תחת היפנוזה. העיתונאי מירון אוריאל ש-היה נתון תחת ההיפנוזה של הפארמאסכולוג חנן אברהם, ערך מסע נפש לאחד האולפנים בשידורי ישראל בו לא ביקר מעולם. אוריאל תיאר את האולפן, אביוריו ואנשיו, והתיאור תאם פחות או יותר את הנעשה באותו אולפן.

בשבוע שעבר ישב ה-צייר משה ברנשטיין ב-מסעדת קיטון התל-אביבית, ו-אכל גנפילטע-פיש. למסעדה נכנסו שני תיירים אמריקאיים קולוניים, והתיישבו ליד שולחן סמוך. "מי זה הצייר המחורבן הזה שמחקה את שאנא?" שאל אחד התיירים והצביע על תמונה תלויה על קיר המסעדה. האוכל נתקע לברנשטיין בגרון. הוא כמעט נחנק. כי את התמונה נה שעל הקיר — צייר הוא עצמו.

ברברה סטרייטאנד אוהבת לאכול, "האופר" הוא הזלילה, היא אומרת וממשיכה לנסוע בתוך ה"רולס-רויס" שלה, בו היא טועמת כל היום מטעמים ניו-יורקיים: כעכים מלוחים, חמוצים כשרים, פיצה עם נקניק ובייגלה. "את כל זה אני מרטיבה במי-סודה", ממשיכה ברברה. הזלילה של ברברה דווקא דיימונת: היא לא צריכה לשמור על הגיירה, היא פשוט סומכת על הכישורן שלה.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

שריה יפעילו חוש אנושי טיבעי למידה ולצדק — נחלת כל איש־דעת. הצעה לי לממשלה: יכולה הממשלה לאכוף ידי בובהטרון הכנסת שתורמנה על בית הדין הגבוה לצדק עצמו. תעביר נא הממשלה חוק המבטל את המוסד הדין שיפוטי העליון. בכך קנוניות הקואליציה תוכל אולי ממשלתנו לעשות זאת. אני מציע לענין זה אף לחוקק חוק מרחיק לכת, חוק רטרואקטיבי, העונש את שופי טינו העליונים על "פריקת העול" (הממ שלתי), במ חסאו עד כה — לפחות ברוח נאומי של אותו חבר־כנסת אנוני, שבמ דינות נאורות היה מקומו על כס נאשמים בעון ביוני בית המשפט העליון.

גדעון נ. קניספל, חיפה

תחרות

הצינזומים

צנחן הנימצא באוויר הוא האדם הבודד ביותר בעולם!
כך אומרים — וזה נכון, כי לא היה

Dynamic

Ω OMEGA

להשיג בחנויות אומגה המוסמכות

חיש-קל ובהצלחה בטוחה

(ב-8 שעות של שתיים)

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-אולפן גרג (בר-קמא).

תל-אביב: גורדן 5, טל. 236209
ירושלים: "המקד", בצלאל 18
חיפה: "במעלה", שמריהו לוי 30

חפזי

קיבלת
השבוע,
פרע נא
אותו בחקדם.

אין כאן...

SONY

רשמי קול-טלוויזיות-טרנזיסטורים
העדרות סטראומוניות

בוטיק

"קוקי את קובר"

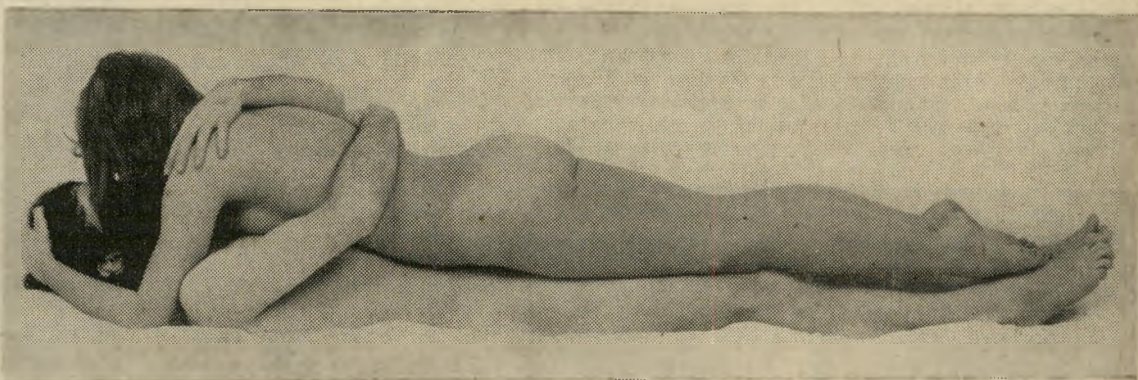
לגבר האקסקלוסיבי

רח' אבן גבירול 30
(בפסג')

(מול הכניסה לדיסקוטק עינבר)

הספר הראשון והיחיד בארץ שכולו עברית

אהבה בשניים

זוג מורים דניים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל אודות "איך לעשות אהבה" הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות-אירופה וארה"ב.

כריכה מהודרת * פורמט אלבומי * נייר משובח
וכל זה במחיר של — 12 ל"י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתירו ספר נועז ומתקדם ביותר אך יחד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא ועניני בעברית בתוספת פרקים מיוחדים על אברי-המין (כולל תרשימים).
הסיפוק המיני ואמצעי-מניעה.

הספר שחייב להימצא
בחדר-המיטות של כל זוג נשוי

גזור ושלח
הזמנה / הצהרה

לכבוד
"אלבית", הוצאה-לאור ת.ד. 33144, תל-אביב.
נא לשלוח אלי בדואר חוזר את הספר
"אהבה בשניים". ר"ב שיק מס'
על בנק ..... על סך — 12 ל"י בלבד.
אני מצהיר בזה שאני מעל גיל 18.
שם ..... גיל .....
כתובת ..... חתימה

תמונת השבוע

אפילו מי שצילם אותי, לכן צילמתי את עצמי בזמן הצניחה.

רמי אלמגור, צה"ל

● הקורא רמי אלמגור זוכה בפרס של 10 ל"י

על יו"ר

הכנסת, להתפטר!

מצורף העתק המכתב ששלחתי ליו"ר הכנסת. מעניין לראות אם הוא יפרסם גם מכתב זה.

אדוני יו"ר הכנסת,

קראתי בעתונים שכבדו פירסם מכתבים שנשלחו אליו בפרשת חברי הכנסת מסיעת העולם הזה — כח חדש. מאחר שהעניין הוא בעל חשיבות ציבורית, אני מבקש להביא גם את דעתי בעניין לידיעת כבודו, ואני מקווה שמכתבי יזכה לפירסום אף הוא. האקט הסמלי של קריעת תעודת הזהות שביצע חברי-הכנסת שלום כהן הינו מסוג הפעולות שבשבילן ניתנה לחברי-הכנסת חסינות: הוא עשה מעשה שאמנם אסור לפי החוק, אך מעשה נעשה להפגין את סלידתו בפני הציבור החוק החדשה, והוא מבטא את רגשותיהם של אלפי יהודים גאים ונאמנים במדינה זו. הדין ביטויים הגסים שיושמו ונכתבו הן ע"י נכבדים והן ע"י פשוטי העם נגד מעשהו של חברי-הכנסת שלום כהן הם הם הראויים לביקורת. כמו כן ראוי לביקורת תגובתם ההיסטרית

ריק

rent a car

פולקסווגן רנט א קר השכרת רכב

רשת תחנות ההשכרה של פולקס-
ווגן רנט א קר משתרעת מקרית-
שמונה ועד אילת: בכל אחת מ-25
תחנות ההשכרה עומדות לרשותך
מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסח-
ריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות
או מוסך מוסמך פולקסווגן הקרו-
ביום אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

השקפותיו של

מוכיר מע"י

מן הסעם הוא להעיר את הדעת לתוכי

נית הרדיו לטעמי,
ששורה ב"13.2.70.
האורח בתוכנית היה
ליבה אליאב, מז'
כיר מע"י. הרושם
שהתקבל היה כי
ליובה הוא היונה
שבינונים.

אינני יודע באיזו
מידה יש כאן הש'
פעה של שבועון
העולם הזה ותנועת
העולם הזה — כוח
חדש, אך אם מסכ'
מים את ראיונו של

אליאב בטיים ואת שיחתו ברדיו, נראה כי
הוא ההיפך מראש-הממשלה ואנשי המימסד.
מה מצער שלא בליובה תלוי המימסד.

מ. פ. כרמי, ראשון-לציון

כרמי

התשלומים שזכמו

והגנבים גנבו

אני בעל חנות קטנה למסחר בבולים,
הנמצאת ברח' ברזילי 13, תל-אביב, ממנה
אני מוציא את קיומי ואת קיום משפחתי.
על מנת לבטח את עצמי הסכמתי לשלם
לחברת השמירה מדי חודש סך — 5. ל"י
והנ"ל התחייבו לעמוד על המימסד.

ביום 10.9.69 היתה פריצה בחנותי ובכל
המשרדים אשר באותו בנין. הגנבים עברו
בשקט במשך שעות ואיש לא הפריע להם.
בטבע סחורתי, אני נפגעת קשה ומחוק
לבולים שנגנבו נגרמו לי נזקים.

פניתי לחב' השמירה אשר בחוזה שלה
התחייבה לבטח את עצמה בחברת ביטוח.
ולמרות שהם הודו שבאותו לילה, דווקא
באותו לילה, השומר לא עבד, הם לא
רוצים להכיר באחריותם.

לפי דבריהם הם צריכים רק לשמור אך
במקרה וקורה דבר-מה, הם אינם אחראים.
לו לפחות היו שומרים, אך גם זאת לא
(המשך בעמוד 8)

של כמה מחברי הכנסת — ובתוכם יושב-
ראש הכנסת הנכבד. במשך שנות קיומנו
נאמרו מעל במת הכנסת דברים רבים ש'
מוטב היה לולא נאמרו. רק לפני ימים
מספר שמענו התקפה אישית שלוחת רסן
ורצופת טילופים על שופט בית המשפט
העליון מעל במה נכבדה זו. האם נזעקה
כל הארץ? האם נידון אותו חבר-כנסת
להרחקה משיבת כנסת כלשהי?

אדוני יושב-ראש הכנסת: חוששני שלא
כל אזרחי המדינה הזאת מבינים מה גדו'
לים וחשובים הם עקרונות הדמוקרטיה
וחופש הביטוי. לעתים נדמה לי שגם רבים
מבין חברי הכנסת והממשלה אינם מבינים
זאת. דברי ביקורת עניינים — אפילו אם
אין אנו מסכימים לתכנם או להריפות
הצגתם — אינם מעשה בגידה או חבלה.
נחפזן הוא! הם הגורמים והמדרבנים את
השלטון לפשפש במעשיו, ואת הציבור
לבחון את מעשיו ומחליו של השלטון.
על תגובתם הבלתי רציונלית של אנ'
שים נבערים אפשר לעבור לסדר היום
במשיכת כתף של ביטול. אבל על תגובתם
הבלתי רציונלית, ולדעת רבים הבלתי חז'
קית, של יושב-ראש הכנסת יש למחות
ולהתריע בתוקף.

יושב הראש הנבחר מתוך הסיעה הגדולה
ביותר של הכנסת, ומתוך שעמדת סיעתו
יודעה בציבור, אנו יודעים שאין הוא מד'
דה עס עמדת סיעת העולם הזה — כח חדש.
אין זה מתפקידו של יושב הראש להביע
בצורה כלשהי את רגשותיו האישיים כלפי
חבר-כנסת כלשהו או כלפי דיעות כלשהן.
אם אין הוא מסוגל להתגבר על רגשותיו
למשמע דיעות הנוגדות את דיעותיו, אולי
הוא לא ניחן בתכונות הדרושות לכהונה
הרמה והנכבדה של יושב-ראש הכנסת, ואז
רצוי שיתפטר ויתן לחבר-כנסת אחר לשמור
על נוהגים מתוקנים ודימוקרטיים בדיוני
הרשות המחוקקת שלנו.

כל פרשת הדיון בהצעת התיקון לחוק
השבות וספיחיה מהווה לדעת רבים (ואני
ביניהם) כתם של חרפה לא על חברי ה'
כנסת אורי אבנרי ושלום כהן, אלא על
הממשלה, על הכנסת, ולצערי הרב גם
על יושב-ראש הכנסת.

ד"ר בנימין ריקה, תל-אביב

תן כותרת!

שלח כותרת מתאימה לתמונה זו. לשולחי 3 הכותרות המוצלחות
ביותר יחולקו פרסי ספרים. את הכותרות יש לשלוח עליגבי גלויות
כלכר לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על הגלויה: "תן כותרת".
המועד האחרון למישלוח הכותרות הוא 12.3.70.

זכו בפרסים

מתוך הכותרות שנשלחו לתמונה מימין,
שפורסמה בגליון העולם הזה 1694, זכו
בפרסים הכותרות הבאות:

● "ניתן לו לנסוע עד הסוף,
או נאכל אותו במקום?" דב גפר,
הנווית 10, ירושלים.

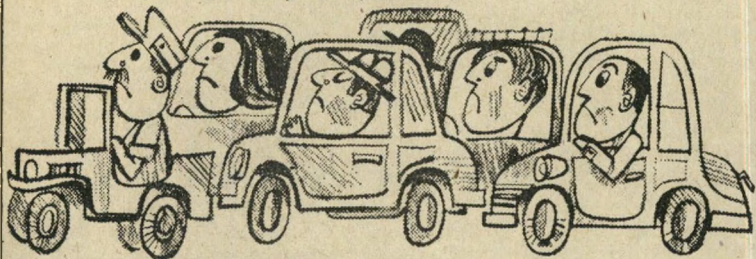
● "מאז שקיבלנו עצמאות חל
שיפור בהגשת הארוחה." ברוך
שפירא, פרופסור שור 27, תל-אביב.

● "זה לא מדריך הגדנ"ע ה'
חדש ששלחו לנו מישראל?" א.
אוסטרמן, תל-אביב.

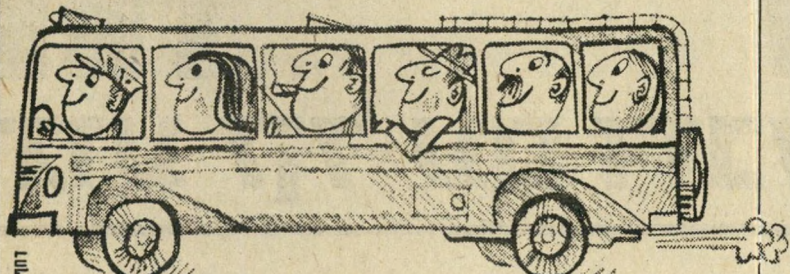
פרסי הספרים ישלחו לזוכים בדואר.

כיום הנהיגה

איננה מענגת- השאר אותה

ל"אגד"

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134,
תאודור 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם
בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלויות: צינקוגרפיה כספי בע"מ •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

(המשך מעמוד 7)
עשו, אז לשם מה קיבלו ממני תשלומים חודשיים?
אני חושב שבמידה והצדק איתם הרי שהם גאוניים מאחר והצליחו למצוא שיטה לקבל כספים מבלי לתת כל תמורה, האם אפשר הדבר?
דוד קורטרן רח' ברזילי 13, ת"א

■ הגבר הוא אויב!

תלוי למו?

בכתבה שלכם הגבר הוא אויב! (העולם הזה 1694), אתם מזכירים את המחזאות שכתבה מחזה אנטיגוני — ג'ין אודן.
אז אני רוצה להגיד לכם: שלא פלא

ג'ין אודן

שהיא לא סובלת גברים, מפני שזה כנראה הדדי.
אתם לא מאמינים? תסתכלו על התמונה המצורפת.
מושה קליגר, ניו-יורק, ארצות-הברית

■ ברווז

עיתונאי?

קראתי בעיון את גליון העולם הזה 1693, ובין היתר את הכתבה המצולמת רטוב וחשוף שבה מצולמת הדוגמנית-שחקנית ציונה טוכטרמן כשהיא עולה מן המים, כשכנף הים שלה נפתח בטעות... אני נוטה להאמין לאינטואיציה ולא ינטלי-גנציה הממוצעת שלי — שכל זאת אינו אלא ביום פשוט, שכן, כיצד יתכן הדבר,

ציונה במים

ששערותיה של גיבורת הסיפור יבש וסרוק כשרגע לפני כן היתה מתחת למים?
אם טעות בידי, אנא העמידוני על כך.
יוזר גפן, גבעתיים

● התמונות שצולמו מיד אחרי שציונה יצאה מן המים, היו נועזות וציונה סירבה להתיר את פירסומם. לעומת זאת היתה מוכנה לשחזר גירסה מעודנת יותר של התקרית.

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקי צרה. עדיפות תינתן למצורפים תמונות למכתביהם.

דובק

רויאל

פילטר

20 סיגריות "כיד המלך"

רגוע קל עם דובק רויאל

אם תרצו (ואם לא)

אין זו אגדה

שליגיה ו-23 הגמדים

רע מאוד להיות פטפטן. לכן הזמנתי עשרים ושלושה ינשופים. החל מעכשיו הינשופים ילכו לכל אשר תלכו, ויקשיבו לכל אשר תאמרו. ואם יחזור אלי ינשוף ויספר לי שהגמד שלו פטפט, אני אגרש את הגמד הזה מהשולחן."

אז הגמדים נבהלו נורא. כל אחד לקח נייר קטן, ושלב עפרון קטן, וכתב בכתב-ידו הקטנה שהוא מסכים שהינשופים יקשיבו לכל שיחותיו, ושלא יתגלה שהוא פטפט לציפורים ולארנבות הוא יעזוב את הבית תיכף ומייד ולא יחזור אף פעם.

לכן לא אכלה שליגיה את התפוח המורעל, והנסיך היפה לא בא.

נשמע. הארנבת רצה קלילות לספר זאת לארנבות האחרות, ובערוב היום ידעו כל חיות היער מה נשמע. אבל ביער גרה מכשפה רעה. היא התחפשה למור כרת'עיתונים ובאה אל ביתם של שליגיה והגמדים. הגמדים היו בעבודה. שליגיה פתחה את הדלת, והי-מכשפה סיפרה לה מה מציצות הציפורים ומה מדבר רות הארנבות.

כשחזרו הגמדים מעבודתם, היתה שליגיה מרוגזת מאוד-מאוד. היא אמרה להם מה היא תעשה לגמד שילך עוד פעם ויספר לציפורים ולארנבות את אשר אמרה ליד השולחן. וכל הגמדים בכו, וביקשו סליחה יפה-יפה.

אבל אחרי שבוע, כשיצא הגמד הראשון מן הישיבה ונכנס ליער, הוא פגש את אותן הציפורים. שוב הן צייצו לו: "ענק נחמד, ענק נחמד, מה אמרת לשליגיה הקטנה?" והגמד לא יכול היה להתאפק. הוא סיפר להן איך היה חזק ואיך דפק על השולחן ואיך שליגיה פחדה ממנו.

כשיצא הגמד השני מן הבית כבר חיכתה לו האר-נבת, והיא שאלה אותו מה נשמע. הגמד לא יכול היה לשתוק, והוא סיפר לה שהשמיע לשליגיה דברים חשובים ותקיפים.

אבל המכשפה הרעה שמעה את הכל, והיא חזרה לשליגיה וסיפרה לה.

כשחזרו הגמדים מעבודתם, היתה שליגיה מרוגזת עוד יותר מאשר בפעם הקודמת. היא הושיבה את כל הגמדים מסביב לשולחן הקטן, והם החליטו פה-אחד שמעתה יכרתו את הלשון של כל ציפור וארנבת שת-פרסם ביער מה סיפרו לה הגמדים.

אבל הציפורים יושבות על צמרות העצים, וקשה מאוד להגיע אליהן. והארנבות רצות מהר-מהר, ואי-אפשר לתפוס אותן. ושוב מלא היער סיפורים על ביתם של שליגיה והגמדים, וחמתה של שליגיה בערה בה להשחית.

היא אספה את כל הגמדים ואמרה להם שאם לא יפסיקו לפטפט, היא תאכל תפוח מורעל ותתפטר. אז כל הגמדים ביקשו סליחה, והבטיחו להיות טובים. אבל שליגיה לא הסתפקה עוד בדברי הגמדים. היא פתחה את פיה העונג ואמרה:

"גמדים, גמדים, אתם רעים. אתם פטפטנים, וזה

שליגיה גרה ביער הקסום, עם עשרים ושלושה גמדים. הגמדים לא היו תמיד גמדים. פעם הם היו אנשים גדולים, ואחדים מהם היו אפילו ענקים. אבל מאז

נכנסה שליגיה לביתם, הם הפכו כולם 'גמדים קטנים' קטנים ונחמדים-נחמדים.

כששליגיה נכנסה בפעם הראשונה לביתם, הם נבהלו נורא.

"מישהו לקח את הסמכויות שלי!" קרא הגמד הראשון.

"מישהו נאם את הנאומים שלי!" קרא הגמד השני, בעיברית אוכספורדית.

תחילה הם חשבו שהיא סתם פיה, ושהיא תיעלם במהרה. אבל במשך הזמן הם התרגלו אליה, ושליגיה הפכה בעלת-הבית.

כל הגמדים שירתו את שליגיה. הם עשו כל מה שהיא דרשה מהם. היא אפילו לא היתה צריכה לבקש, כי כל גמד השתדל לנחש מראש מה היא רוצה, ולעשות את זה לפני שהיא הספיקה לומר זאת.

פעם בשבוע היתה שליגיה אוספת את כל הגמדים הנחמדים מסביב לשולחן בבית הגמדים. כל גמד היה יושב על כסאו הקטן, ושותה מכוסו הקטנה, ומשלב את ידיו הקטנות, ומקשיב באוזניו הקטנות לדברי שליגיה.

שליגיה אמרה להם מה היא חושבת, ומה צריכים לעשות, ומי יעשה מה. כל הגמדים אמרו "כן" ויצאו ברוח טובה, איש-איש לעבודתו.

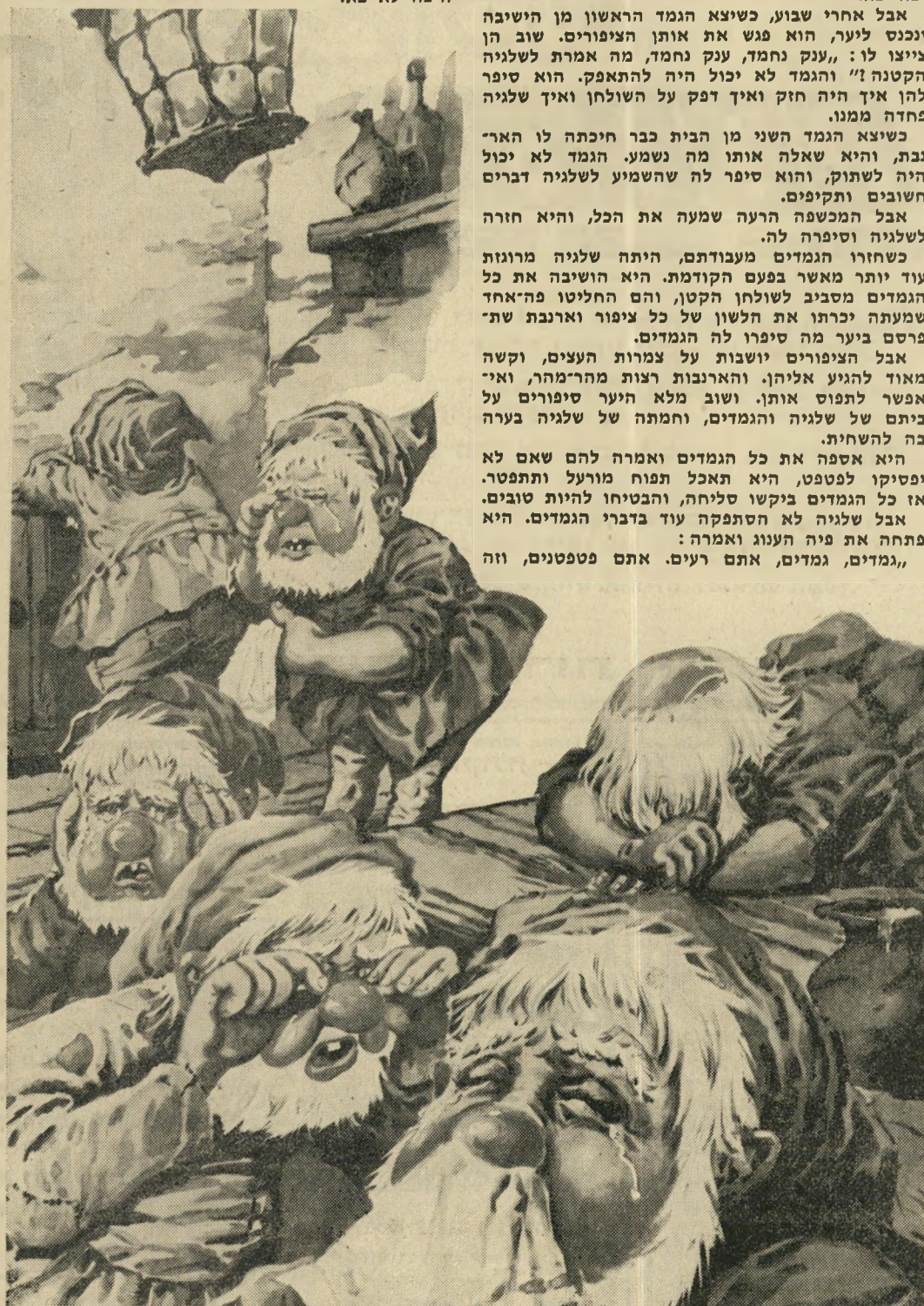
כך חיו שליגיה ועשרים ושלושת הגמדים באושר ובעושר, והם היו חיים כך עד עצם היום הזה, לולא אהבו הגמדים לפטפט.

אולי זה מפני שהם היו צריכים לשתוק בבית. ב-בית רק שליגיה דיברה.

פעם אחת, אחרי שישבו מסביב לשולחן ושמעו את דברי שליגיה, יצא הגמד הראשון ליער. הציפורים צייצו "הנה ענק! הנה ענק!" והגמד שמח נורא. אז הגמד סיפר להם כל מה שאירע ליד השולחן, ומה אמרה שליגיה, והציפורים צייצו זאת בעליצות מעל צמרות כל העצים.

אחרי הגמד הראשון יצא הגמד השני מן הבית, נכנס ליער ופגש בארנבת. "מה שלומך, ענק גדול?" שאלה הארנבת באדיבות, "ומה נשמע?"

אז הגמד היה גאה מאוד, והוא סיפר לארנבת מה

תמרורים

**מצפים לתינוק • בעלה ל-
שעבר של גינה לולובריגידה, ד"ר מילי
קו סקופיץ' ורעייתו הטרייה, הזמרת
אומה פוןאייכביכר. למילקו בן
משואיו לגינה.**

**נולד • לכוכב הקולנוע מארלון
בראנדו ולטאריטה, השחקנית הטרייה
סית שהופיעה לצידו של בראנדו במרד
על הבאונטי, בת, הנקראת על שם אמה.
בראנדו, 45, יסס מארצות-הברית לטהיטי
כדי להיות נוכח בשעת הלידה יחד עם
בנו הראשון מטאריטה, טהיטו בן השש.**

**נישא • חבר הפרלמנט הירדני ל-
שעבר, מאזר חבי
רון, רשאר אל-
חטיב (60). רשאר,
שגורש לפני פחות
משנה מהגדה, לפי
הוראת שר הביט-
חון, נשא לאשה
אשה בת 38, שאת
שמה שומרים בנר
משפחתו בסוד.
רשאר הוא גם אחיו
של אנאר אל-חטיב,
קצין מחוז ירושל-
ים לשעבר.**

אד-חטיב

**נישא • בלונדון, טסה בראון
נינג (36), בתה של הסופרת דפנה די
מורייה ודויד מונטגומרי, בנו של
גיבור אל-עלמין המרשל מונטגומרי, בעי-
תוני לונדון כינו את המאורע כ"שואי
העט והחרב".**

**עומדים להתגרש • אחרי
16 שנות נשואין, הכוכבת לשעבר ג'ין
פיטרס (43) והווארד יון, אחד הי-
אנשים המיסתוריים והעשירים בעולם, יון,
שלא נראה בפומבי מזה 10 שנים, מסתגר
בחדר בבית-מלון בלאס ואגס, הודיע כי
אינו מתנגד לגירושין. ב-10 השנים הי-
אחרונות כמעט ולא ראו גם את ג'ין בי-
ציבור, למרות השמועות כאילו ברצונה
לחזור אל הבד. אגב, על פרשת-חיוו של
יון הוסרט הסרט השאפתנים.**

**נפרדו • אחרי רומן ממושך, יורש
העצר השוודי הנסיך קרל גוסטאב ו-
השחקנית השוודית פיאה דגרמק. הי-
רומן בין השניים היה למורת-רוחם של
בני-משפחת המלוכה, אך המשפחה המל-
כותית לא יכולה לנשום עדיין לרווחה,
מפני שבת זוגו הנוכחית של הנסיך היא
השחקנית לנה שוג, שהופיעה כבר בשני
סרטי-עידום.**

**זכו • בפרס היוקרה של שבועון הי-
פופ והמוסיקה הבריטי, דיסק אנד מיוסיק
ארו, הזמרים קליף ריצ'ארד, לודו
וסילה בלאק. קליף נבחר לזמר הברי-
טי האהוד ביותר ולזמר המתלבש בטעם**

לודו, קליף וסילה

**הרב ביותר: לולו נבחרה כזמרת הפופ
הטובה בעולם — בעוד שכזמרת האהובה
ביותר נבחרה סילה בלאק, שנטלה תואר
זה מלולה, שזכתה בו אשתקד. אגב, סילה
מצפה בקרוב להולדת ילדה הראשון.**

**מונה • ליועץ מיוחד של שר-התח-
בורה לענייני תעופה — ראש מינהל הי-
תעופה האזרחית במשרד התחבורה, אלוף-
מישנה (מיל) משה פלד.**

**נבחרה • ליושבת-ראש ועדת הי-
אום לזכויות האדם — הנסיכה אש-ראף
פאחלאווי, אחותו של השאח הפרסי.**

תאריך כאופלר

Philips

דגם 24 3537 אינטש מודל 1970

✱ לפילוט 3537 תמונה יציבה ורגישות גבוהה הודות למערכות קליטה נפרדות לגלי VHF ולגלי UHF.

✱ לפילוט 3537 צליל נפלא הודות לרמקול אליפטי גדול בחזית המקלט.

✱ לפילוט 3537 מסך רחב 24 אינטש (61 ס"מ) 110 מעלות.

✱ לפילוט 3537 קונטרסט מצוין הודות לזכוכית מסך יצוקה עם צבע לסינון אור (כל סינון נוסף מיותר).

✱ לפילוט 3537 שנתיים אחריות למנורות המסך.

עדיף - בשרות ובטיב

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

**אין צורך להיות רקדן
מקצועי כדי לרקוד ג'ז**

הרקדן והכוריאוגרף שמעון לוי,
בוגר אולפני מחול בני-יורק וב-
לונדון, יקנה לך תוך חודשים ספר
רים כושר-תנועה ומקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב
(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)
פרטים: סל. 24 74 80 (8.00—
10.00) 17.00—20.00 (בערב).

מכון פסיכולוגי

בהנהלת נתן רזניק

**הרפית מתח ולמוד הפנוזה
טפול בחוסר בטחון
ותסביכים**

ת"א, המלך ג'ורג' 44,
בשעות: 15.00—18.00.
חיפה, טלפון: 69300.

הופיע! הופיע! הערפד דראקולה —

גליון מס' 2 של

כתב-העת הפאראפסיכולוגי

עולמות אחרים

מן התוכן:

- ✱ הערפד דראקולה — אמת או אגדה?
- ✱ מחקר הטלפתיה בבריה"מ
- ✱ אסטרולוגיה באור המדע
- ✱ האם נחנת בתחושה-על-חושית?
- ✱ רוחות רפאים
- ✱ גלגול נשמות

— אמת או אגדה? —

להשיג בכל הדוכנים (המחיר 1.50 ל"י) ובמערכת הירחון:

- גזור ושלח —
- לכבי מערכת, "עולמות אחרים" שדרות קק"ל 2 תל-אביב
- הנני מצרף 7.50 ל"י בצ'ק / המחאת דאר, עבור מינוי ל-6 חוברות של "עולמות אחרים".
- הנני מצרף 3 ל"י בצ'ק / המחאת דאר, עבור חוברות מס' 1, 2 של "עולמות אחרים".
- הנני מצרף 1.50 ל"י בצ'ק / המחאת דאר, עבור חוברת אחת של "עולמות אחרים" מספר .....

שם:

כתובת:

הויכוח סביב התגובה הישראלית על הטרור הערבי

ליות ואזרחים ישראלים בחו"ל, מעמידה את ישראל חסרת-אונים כימעט. נוכח עובדה זו צצו ועלו במקומות שונים ההצעות להפעיל נשק חדש למלחמה בטרור: טרור נגדי. מבלי להתייחס למשמעות המוסרית של תגובה מעין זו, מתעוררת השאלה: האם שיטה זו היא יעילה? להלן מובאות שתי דיעות — בעד ונגד — המייצגות את מרבית הטענות החשובות של שוללי ומחייבי הטרור הנגדי.

בחודשים האחרונים הצליחו כוחות הביטחון להשתלט על פעילות אירגוני הטרור בתחום ישראל והשטחים המוחזקים בידיה. מלבד מאשר ברצועת עזה, ירדה עקומת פעילות זו למינימדיה לפני שנתיים. גם קווי הגבול נחסמו מפני חדירות ארוכות של אנשי הטרור. צה"ל זרועות הביטחון האחרות מצאו פתרונות לכל אתגר שהוצב בפניהם בתחום המלחמה בטרור. אולם פעילות הטרור נגד מטרות ישראל

טרור נגדי

נגד

אין תיסכול רב יותר מאשר לשמש מטרה לפעולות איבה, ללא יכולת יעילה להגיב. ישראל נמצאת זה מכבר במצב זה, מול אירגוני הפלסטינים. עם ההתקשות הרצחנית במטוס סוויסאייר, הגיע תיסכול זה לשיאו.

טיבעי שבמצב זה מושמעות הצעות שונות לפעולה נגדית. אך לעיתים קרובות נולדות הצעות אלה לא בבית-המלאכה של ההגיון הקר, אלא ברצון החם לעשות משהו וכימעט לא חשוב מה.

פגיעה במדינות ערב

ה שיטה המסורתית של ממשלת-ישראל היא להגיב על פעולות-טרור של פידאיון במכת-מחץ נגד המדינה הערבית ה"מארחת".

התיאוריה היא: "הפידאיון לא יכלו לפעול, ללא סיוע מדינות-ערב. לכן, אם נכה את מדינות-ערב בעוצמה מספקת, הן ילמדו את הלקח וישימו קץ לפעולות הפידאיון". זוהי תיאוריה הגיונית, אבל היא לא עמדה במבחן המציאות.

ההפצות-לעומק במצרים לא שמו קץ לתמיכת מצרים באירגוני הפידאיון. להיפך, הן יצרו במצרים מצב-רוח מלחמתי המתבטא, בין השאר, בתמיכת-יתר בפידאיון. ההתקפה המוחצת על גמל-התעופה האזרחי של ביירות לא שמה קץ לפעילות הפידאיון בלבנון. להיפך, בעקבותיה בא הסכם-קאהיר, שהעמיד את פעולות הפלסטינים בלבנון על בסיס חוקי מוכר.

המציאות מלמדת שכל פעולה ישראלית נגד מדינה ערבית, יוצרת אווירה הנוחה דווקא לפידאיון. דעת-הקהל הופכת עוד יותר אנטי-ישראלית, וממשלות ערב מסוגלות עוד פחות לקום נגד הפידאיון, התמכים עליירי הציבור.

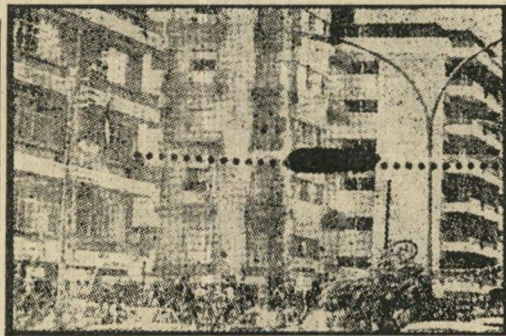
יש גורמים בעולם — וביניהם המלך חוסיין וממשלת ירדן — הסבורים כי יכול להיחצר אי-פעם מצב שבו יוכלו ממשלות-ערב להעז לחסל את הפידאיון. אולם גם הם מאמינים שמצב זה יבוא רק אם תחזיר ישראל לממלכות-ערב את השטחים המוחזקים, כך שדעת-הקהל הערבית תראה בממשלות אלה את משחררי-השטחים. מכיוון שדבר זה נוגד בהחלט את קו ממשלת-גולדה, אין סעם לחשוב עליו באופן מעשי.

אין פגיעות עקיפות

ש גם סיבה מעשית לעובדה שמכות נגד ממשלות-ערב אינן עוזרות בלום את המחבלים. מה היה קורה, למשל, אילו בוצעו מעשי-חבלה במטוסים של חברות-התעופה הערביות? הדבר היה פוגע, כמובן, בעסקי חברות אלה, השייכות לבעליהן ו/או לממשלות ערביות.

אולם לאירגונים הפלסטיניים לא יהיה הדבר איכפת כלל. בעיניהם, ממשלות-ערב מהוות ממוקד יריב גלוי או סמוי.

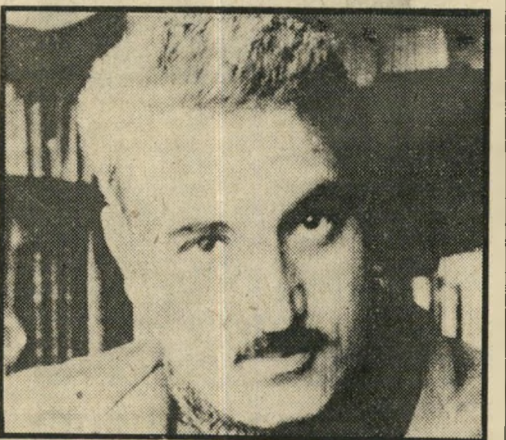
שום אינטרס ממלכתי, מדיני או כלכלי של ממשלות ערב אינו נוגע אוטומטית לפידאיון. רק תמורת שוחד כבד מסכימים הפידאיון, למשל, להימנע לפי שעה מפגיעה בקהילה, ושוחד זה מחזק, כמובן, את אירגוני-הפידאיון במידה רבה מאוד.

תקיפה בביירות
זהו בניין משרדי האירגון הטרור פלסטיני בביירות, שהותקף לפני מספר חודשים בבאזוקות מאולתרות הלבנונים. טענו שהיתה זו פעולת ישראלים שהסתננו ללבנון.

עראפת
מנהיג האירגון לשיחרור פלסטין, המכיים משרדים בביירות מדינות-ערב ובמיספר מדינות אירופאיות, אשר יכולים לשמש כיעדים להתקפות. אולם פגיעה במשרדים אלה לא תפגע באירגון אל-פתח.

חבש
זהו ג'ורג' חבש, מנהיג החזית העממית לשיחרור פלסטין, אירגון טרור קיצוני שביצע את רוב התקיפות על מטוסי חברת התעופה הישראלית אל-על.

בעד

ה מיגבלה הקשה ביותר הקיימת בפני ישראל במלחמתה בטרור, היא עובדת היותה של ישראל כבולת-ידיים. לאירגוני הטרור אין ממשלות, אין מדינה, אין נציגות באו"ם. הן עולם מסרב לקבל את גישתה של ישראל כי המדינות המארחות את החבלנים אחראיות למעשיהם. משום כך אין ישראל יכולה להפיץ על המחבלים לחצים בינלאומיים.

לעומת זאת, כאשר ישראל נוקטת יוזמה צבאית נגד אירגוני המחבלים במדינות בהן הם מתארגנים, מקבל זאת העולם לא כפגיעה לגטימית בטרוריסטים, אלא כפגיעה בריבונותה של מדינה חברה באו"ם. ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה, מבחינת דעת-הקהל העולמית, גינויים בנוסח אלה שגונתה בעיקבות הפשיטה על גמל-התעופה של ביירות.

מצד שני אין שיטות הלחימה הקונבנציונליות יעילות במלחמה שמנהלים אירגוני הטרור נגד ישראל. צה"ל הוא מספיק חזק כנגד צבאות-ערב. הוא יעיל גם במלחמתו במחבלים בתוך תחומי ישראל. אולם אין הוא יכול, בגלל המיגבלות המדיניות, להכות את המחבלים בבסיסיהם.

הפשיטות האחרונות של צה"ל בתחום ירדן באיוזר יסיימה, הוכיחו עד כמה אין הגיון כמיבצע צבאי קונבנציונאלי נגד מחבלים. ברוב המקרים הצליחו המחבלים להתחמק ולהיעלם. רק מיבצעי-כיבוש נוספים יכולים להרחיק את מלחמת החבלנים מגבולות ישראל. מיבצעים מעין אלה אין ישראל יכולה להרשות לעצמה.

וכאשר המדובר הוא בפעילות טרוריסטית מחוץ לגבולות ישראל, כמו באירופה למשל, אין צה"ל יכול כלל להתערב. הדרך היחידה שנתרה להילחם בהתפשטות הטרור הערבי היא כאמצעות גופים שלא יהיו מזוהים עם מדינת-ישראל, שפעולותיהם לא יפורסמו בהודעות רשמיות ושלמדינת-ישראל לא תהיה כל אחריות לגביהם.

לדחוף לעמדות התגוננות

כ די להילחם בטרור הערבי יש לנקוט באותן שיטות עצמן. אין אומנם צורך לפוצץ מטוס אזרחי ערבי כתגמול על פיצוץ מטוס ישראלי או מטוס שהטיס נוסעים לישראל, אולם אפשר לנקוט בפעולות שיוכיחו לאירגוני-המחבלים ולמדינות המארחות אותם, כי גם שיטה זו של מלחמה היא דריסטרית והעניין אינו משתלם להם.

מטרתה של מלחמת הטרור הנגדי תהיה להעביר את המלחמה לתחום מדינות-ערב ולי הכניס את אירגוני-המחבלים לעמדות התגוננות במקום עמדת התקיפה שלהם.

לצורך זה יש לפתוח במיתקפה כללית שתכלול, בין השאר, את הפעולות הבאות:

- חצייה של הגבול עלידי יחידות לוחמות בלתי-צבאיות לשם תקיפת החבלנים בבסיסיהם, בתקיפה ממושכת שתי הנה הטרדה ותמנע מהם לתכנן פעולות נגד ישראל.
- פעילות טרור בבירות מדינות-ערב, באותן שיטות עצמן בהן פועלים המחבלים הערביים.
- פעילות מחתרטית נגד נציגויות המחבליים באירופה ונגד אותם ערבים השוהים במי (המשך בעמוד 12)

נגד

(המשך מעמוד 11)

הוא הדין לגבי פגיעה בנפש. מעשים בהם נהגים אז רחים של מדינות ערב אינם פוגעים במאומה באירגוני הפידאיון. להיפך: אלה מקחים כי פגיעות כאלה ילכדו את עמי ערב סביבם, יחזקו עוד יותר את השפעת הפידאיון בקרב עמי-ערב.

פגיעות במישרדים

דמה כי אמיתות אלה נתקבלו לאחרונה על דעת רוב הנותנים את דעתם על בעייה זו בישראל, ועל כן התרבו עתה ההצעות שמטרתן לעבור ממכות-גמול נגד מדינות ערב אל מכות נגד אירגוני הפידאיון עצמם. אולם דבר זה הוא הרבה יותר מסוכך מכפי שנראה במבט ראשון.

אין ספק כי ישראל מסוגלת להתמודד עם הפידאיון הפלסטיניים בכל מישורי מלחמת-הטרור. האופי הישראלי, החינוך של צה"ל, מסורת אירגוני-המחתרת - כל אלה מכשירים את הישראלים יותר מאשר את הפלסטינים לפעולות-יחיד בלתי-סדירות, מחתריות ותכלניות. השאלה היא: האם פעולות כאלה ישיגו מטרה כלשהי?

בשעתו הופצץ משרד האירגון לשיחור פלסטין בבי"ר. הערבים טענו כי המעשה בוצע מטעם ישראל, על ידי זוג חיריים הולנדים ששכר דירה מול המשרד, כונן באווקה בהפעלה עצמית, והסתלק לחו"ל לפני שגורה הפגז. הדבר לא שם קץ לפעולות אירגוני החבלה, כי משרד אירגוני-השיחור בביירות לא שירת אלא את פעולות התעמולה שלו.

אירגון-המחתרת אינו זקוק למטכ"ל ולבי"ר רוקראטיה. ייתכן שניתן לומר את ההיפך: יעילותו גוברת ככל שהוא משתחרר מבי"ר רוקראטיה, מעסקנות, מ"מימסד".

אין צורך במישרד כדי לזווג פעולות כמו פיצוץ מטוס סווייט-איר. לכך מספיק בהחלט חדר מחתרתי בדירה פרטית. כבר עתה פועלים מוסדות הפידאיון במידה רבה במח"ת. עיתונאים זרים שקימו מגע עימם סיפרו, למשל, כי בביירות מתקיימות פגישות כאלה מחתרת, במקומות וב שעות שאינם נקבעים מראש, במשרדים פרטיים של עורכי דין ורופאים.

ייתכן כי אין המצב כך כיום בעמאן, מפני ששם מרגישים הפידאיון את עצמם מוגנים יותר. אך אם יתערער ביטחון זה, יורדו הפי"דאיון להציג-מחתרת גם שם, יפזרו את מישי"רדיהם, יחסלו את המיתקנים הבולטים, מכלי שהדבר יזיק לפעילותם.

אצ"ל ולח"י, שני אירגוני-המחתרת היעילים ביותר בי"ר עולם, לא הודקו מעולם למישרדים או לביורוקרטיה.

פגיעות במנהיגים

כך זה נכון, במידה מסוימת, גם לגבי פגיעה במנהיגים.

טיבקי הוא לחשוב על פעולות שמטרתן היא לחסל את המנהיגים הבולטים ביותר של הפידאיון.

לכך יש דרכים שונות, ויש להניח שהלק מהן יעילות. השאלה היא: מה יושג בכך? כמה ממנהיגי האירגונים השונים - עראפאת, חבש, החתמה, ג'בריל ואחרים - ידועים היטב. רבים אחרים ידועים, כדאי, לשירותי-הביטחון הישראליים.

אולם חיסולם של מנהיגים כאלה - הריגתם, פציעתם, לכידתם - אינה יכולה להיחשב כפגיעה מכרעת באירגוני-הפידאיון. כי אף אחד מן המנהיגים האלה אינו בבחינת אישי יות חשובה, שאין לה תחליף.

ייתכן מאוד כי החלפת עראפאת, למשל, במנהיג צעיר יותר תגביר את יעילות הפידאיון, במקום להיפך. ההנחה שהצלחת כמה פעולות כאלה תפחית את הפי"דאיון, תרתיע אותם ובכך תעכב את פעולותיהם אינה רצינית. הדבר לא קרה מעולם בשום מלחמת-מחתרת בעולם. חיסולם של מנהיגים מעלה תמיד מנהיגים חדשים, לרוב קיצוניים וצעירים יותר, הממתינים להזדמנות להגיע לצמרת. (יש המזכירים בהקשר זה, כדוגמה הפוכה, את הריגת אברהם "איר" שטרן, שבציקבותיה חוסל לח"י לכמה שנים. אולם דוגמה זו אינה תופסת כלל. האנגלים הצליחו בראשית 1942 לחסל לא רק את שטרן, אלא את כל לוחמי לח"י, כימעת ללא יוצא-מין-הכלל, על-ידי הריגתם או לכי"ר. הדבר נתאפשר הודות לכך שכל דעת-הקהל היהודית פנתה אז נגד אירגוני של שטרן, ואף בשתה-פעולה עם האנגלים. כאשר תמכה דעת-הקהל בלח"י, בשנות 1945/47, (המשך מעמוד 24)

בעד

(המשך מעמוד 11)

דינות אירופאיות החשודים בקשרים עם איר-גוני-הטרור.

יש להרחיק ערבים

הישיג הנדרש ביותר של אירגוני הטרור הערביים בפעילותם נגד מטרות ישראליות בחו"ל, לא היה בגרימת נזק ישיר לישראל. הוא התבטא בכך שאותן מדינות שמצאו את עצמן מעורבות בניגוד לרצונן בסיכסוך, נקטו פעולות, מבלי להתחשב מי התוקפן ומי הקורבן, להרחיק מאזרחיהן את אימת המלחמה הישראלית-ערבית. העובדה שהעולם מקבל את הערבים כפראים וברברים ומתייחס אל הישראלים כבני-תרבות שבפניהם אפשר להציג דרישות מוסריות, היא רק לרעת ישראל. אולם כאשר יס"תבר לאותן מדינות, באמצעות פעילות אלימה מתאימה, שכל מקום שנמצאים בו ערבים פלסטינים או אחרים, הוא מעד לפורענות, ממלא תשתנה הגישה אל אותם הערבים. יש להכריח את המדינות בהן פועלים הערביים בים להטיל עליהם הגבלות, למנוע מהם תנועה חופשית, לערוך מצודים וחפזשים אחרי כלי נשק. כאשר יוחזרו מאות סטודנטים ערביים מכירות אירופה לארצותיהם בנימוק כי אין הם רצויים, יתחילו אירגוני הטרור להבין כי הטרור נגד ישראל באירופה אינו משתלם.

פצצות-נפץ למדענים

כרונם של ישראלים רבים הוא קצר. אבל אם יעלעלו בעיתונים של שנות ה-50 הראשונות הצטייר בפניהם תמונה שנשכחה מלב רבים. באותם ימים היו גבורי לות מדינת-ישראל פרוצים לכנופיות-טרור.

גם אז עמדו מדינת-ישראל הצעירה חידלת-אונים ולא ידעה כיצד להפסיק את גל מעשי הטרור, שלא נפל אז במימדיו מזה המקובל היום, אלא-אפשר היה לחסום את הג'רול באופן הרמטי כפי שעושה צה"ל היום.

עובדה היא שיחידה צבאית קטנה, שהחלה לבצע פעולות טרור נגדי, עיקר נגד הכפרים מהם יצאו המסתננים מירדן, הביאה לירידה תלולה בפעולות-טרור אלו. הכוונה היא ליח"י דה 101 המפורסמת, בפיקודו של אריק שרון. נכון אומנם שכתחליף לפעילות הרצחנית של המסתננים נגרה ישראל לעימות עם צבאות-ערב הסדירים. אולם כאשר מדובר בהתמודדות מעין זו, גלויה וישירה, ידע צה"ל למצוא את התשובות המתאימות.

דוגמה מסוג אחר היא המערכה, ששימשה נושא לחיכור חים רבים בתוך ישראל, סביב פעילות המדענים הגרמניים בשירות מצרים. לאלה שאינם זוכרים, כדאי להזכיר כי בתחילת שנות ה-60 ריכז נשיא מצרים בבירתו שורה של מדענים בעלי שם עולמי, רובם ככולם גרמנים וחלקם גם בעלי עבר נאצי, כדי שיפתחו את תעשיית הטילים שלו. פעילותם של מדענים אלה במצרים שימשה איום ישיר על ביטחונה של ישראל. ישראל לא יכלה להרשות לעצמה לפעול נגדם בצורה גלויה.

כזכור, נפתחה אז מערכה מסוג אחר נגד המדענים. פרשות מיסתוריות של התנגשויות במדענים, חטיפות, ומישלות חבילות-נפץ לפי כתובות המדענים הגרמניים במצרים הפעירה אז את העולם וגם את ישראל, גרמה בין הש"ר אר להתפטרותו של ראש שירותי-הביטחון דאז, איסר הראל.

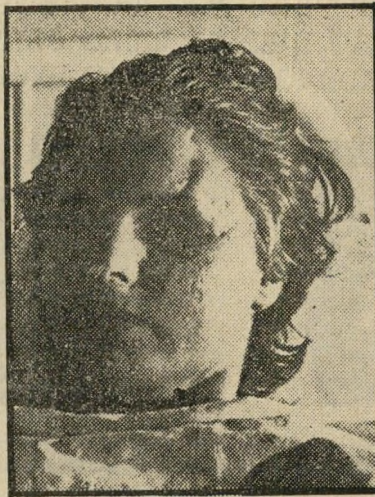
למרות שגם אז נמצאו בישראל עוררין על שיטת פעולה זו, כדאי לבחון התוצאה שלפוטם אם השיטה היתה יעילה.

בלון אחד נפוח

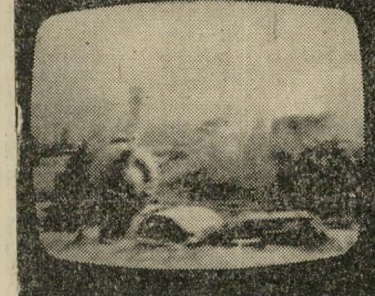
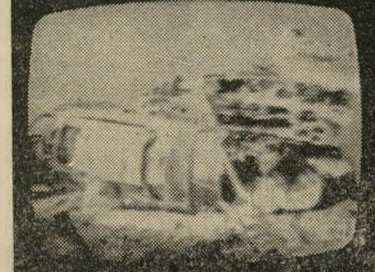
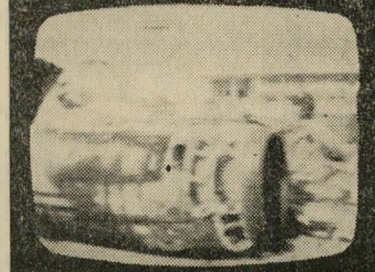
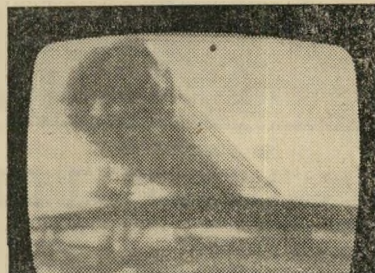
עובדה היא שבעיקבות הטרור נגד אותם מדי-ענים גרמניים, הם פורשו אחד אחרי השני משרותם עבור מצרים.

בעיקבות נטישתם של המדענים הגרמניים נכשלה תוכנית הטילים של נאצר. כאשר פרצה מלחמת ששת-הימים התברר שכל כולה לא היתה אלא בלון אחד נפוח. מסיבות של יוקרה אין מדינת-ישראל יכולה לפסוק עונש-מוות לחבלנים הנתפסים בתוך תחומי ישראל. אולם מה שעושים אירגוני-הטרור הערביים לישראל ברחבי העולם זוהי מלחמה גלויה. במלחמה אין מסתמכים על ספר החוקים כשיש לפגוע באויב. אירגוני-הטרור הם שגררו את ישראל למלחמה זו.

ישראל יכולה להוכיח את יעילותה גם כי מלחמה זו, רק אם תשתמש באותו הנשק ובי אותן השיטות שמלחמה זו מחייבת.

הידי גרקה בתו של מדען טילים גרמני שי גויס לשירות המצרים, שנפגעה בעיניה בעת שפתחה מעטפת-נפץ שנשלחה לאביה.

הפשיטה בביירות

סידרת תמונות זו צולמה אחרי פשיטת צה"ל על נמל התעופה של ביירות. למרות שהפשיטה עברה ללא שפיכות דמים היא עוררה תגובות נזעמות נגד ישראל.

מארח ניכסון ואורח פומפידו בוושינגטון
למי נאמנים יהודי ארצות הברית?

במדינה

העם

נגד מי

הם הפגינו?

מה שהתחיל בקול ענות חלושה הסתיים בקול תרועה גדולה. הפגנת המחאה של יהודי ארצות הברית נגד נשיא צרפת ג'ורג' פומפידו, בעת ביקורו השבוע בארצות הברית, שנדמה היה בתחילת הביקור כי היא עומדת להיכשל, עלולה עוד להניב תוצאות שאיש לא ציפה להן.

המבחן הראשון היה בעת הופעתו של פומפידו בפני מושב בתי הנבחרים האמריקאים. מה שצוין בכל שופרות התיקשות הישראלים כנצחון לישראל לא היה אלא כשלון אחד גדול. הפגנת ההיעדרות המכונית של הציירים לא הצליחה. אמנם מתוך 433 ציירי הקונגרס נוכחו באולם בשעת נאומו של פומפידו רק 285 ציירים ורק 60 סטטוסים מתוך 100, אולם העתונות האמריקאית ציינה כי זהו שיעור ההיעדרות המקובל בעת מאורעות מעין זה.

מי נפגע באמת? אולם מה שלא הצליחו הנבחרים האמריקאים עשו יהודי ארצות הברית. בניגוד להפגנות מעויות המשתתפים, שנערכו בתחילת הביקור, גבר מספר המשתתפים בהן בהמשכו. הפגנת המחאה הגיעה לשיאה בשיקגו, שם הפגינו כרובת מפגינים, הצליחו לעורר את זעמו של הנשיא הצרפתי.

אולם יותר משהביכה ההפגנה היהודית את נשיא צרפת, היא הביכה את נשיא ארצות הברית. שנקט מיד בצעדים בלתי שיגרתיים כדי לפייס את פומפידו. לא היתה זו רק פגיעה במארח הרשמי של הנשיא הצרפתי. לגבי המימשל האמריקאי היו ההפגנות נגד פומפידו אמת'מבתן לגבי התגובות האפשרויות בארצות הברית כאשר תהיה התנגשות גלויה בין ממשל ניכסון לבין ממשלת ישראל. לא היה ספק: יהודי ארצות הברית בחלקם נאמנים יותר לישראל מאשר לארצות הברית, והם עשויים להגיב בתקיפות במקרה הצורך.

לעובדה זו עלולות להיות השלכות מרחיקות לכת. ההפגנות ההמוניות נגד פומידו לא תרמו אולי לשינוי המדיניות הצרפתית, אבל הן עלולות לפגוע במדיניותו של ריצ'ארד ניכסון כלפי ישראל.

השטחים

התנחלות

זוחלת

בפסיכולוגיה קוראים להתנהגות כזו: פיקסאציה. בתרגום חופשי: ובעברית פשוטה יותר זה נקרא: שיגעון לדבר אחד.

יותר ויותר מתקבל הרושם שזוהי המחלה ממנה סובלים ראשי השלטון בישראל.

בימי העליות הראשונות, כאשר עלו החותקים לפלשתינה ובנו את הארץ, הם גילו את נוסחת הפלאים: דונו ועוד דונו. מאז חלפו דורות, קמה מדינה וגולד עולם חדש: כל משקיף אויביקטיבי משוכנע כיום שהנסיון לסלק את ערביי הקו הירוק

התיירות פאטרה. מטרת השיתוף: דילול הרצועה מיושביה.

לדברי העיתון, הגיעו לבראזיל בשנתיים האחרונות בלבד למעלה מעשרת אלפים צעירים מהרצועה. חברת פאטרה מקילה עליהם את היציאה, ומעודדת אותם, טוען אל-אנואר, בהבטחות קוסמות שמצפות להם משכורות בנות 400 ו-500 דולר לחודש. הכעיה שהביאה לכינוס הכנס היתה מצבם החמור של המהגרים, עם הגיעם לברזיל: חלקם אינם מוצאים עבודה כלל, אחרים חייבים לחק את משכורותיהם עם מתווכים שונים, מאחר שהם חסרים רשיון נות'עבודה כחוק.

בסיום הכנס, החליטו השגרירים הערביים לעורר זעקה גדולה בעולם. כנגד מה שכונה בפיהם המגמה לרוקן את הרצועה.

מחרינו: קרקעות למען ישיבה. ההתנחלות הזוחלת אינה מצטמצמת רק לרצועה.

לפני חצי שנה הודיע המושל הצבאי של בית'לחם לתושבי ארבעה כפרים קטנים בסביבת גוש'עציון — בית'לחם, באל-טה, בית סקאריה וסמיקה — כי עליהם לפנות את כפריהם תוך חודש.

התושבים מהירו אל ראש עיריית חברון, שייך מוחמד עלי אל-ג'עברי, בבקשת עזרה. אל-ג'עברי, בראש קבוצת נכבדים, נחפו ליגאל אלון, וזה הבטיח לבטל את הנישול. מוצאי לעז טוענים, כי הנישול עוכב אז — לא בוטל — בגלל שהרעש שהקימו הכפריים — בין השאר גם אצל כל השגרירים הורים בישראל — היה אז לא נוח לשלטון הישראלי. הסיבה: באותה

וילות ממבנים טרומיים, שנעזו לישיבת גוש'עציון.

תעודת'בעדות תורכית. התושבים האחרים מסרבים, למרות כל הלחצים והפיתויים, לנטוש את בתיהם, ממתינים לרגע בו יושלו. אמנם חלקם יכול להציג בפני כל המעוניין תעודות'בעלות על הקרקע עוד מימי התורכים, אך הם יודעים שמסמכים כים לא יעזרו להם פה. לדבריהם, עד סיום עבודות'הבנייה בישיבה, יסולקו כולם משם. דאגתם הגיעה לשיאה ביום הרביעי האחרון, כאשר ביקרו במקום גולדה מאיר ופמליית שרים ונכבדים גדולה.

בינתיים, עד שיסולקו, מתפרנסים התושבים מעבודות'סלילה ופיתוח מסביב לישיבה ולהתנחלות עין'צורים — יורשיהם העתידים, לטענתם.

תביעה עד 24 מיליון. הצרות מגיעות כידוע תמיד בשלוש: בשבוע שעבר הגישו ארבעה בעלי קרקעות ערביים, תושבי הקו הירוק, בגין לבית המשפט העליון נגד ממשלת'ישראל ושלטונות המימשל. העילה למשפט פורסמה בזמנו, לפני כשנתיים וחצי, בהעולם הזה: היה זה הדיווח על הריסת עשרות בתי פלאחים באזור הג'יפסליק, צפונית ליריחו והקמת נחל אר-גמ'ל במקום. הנוק שנגרם לישראל בנדת'הקהל בעולם, בעיקבות השארתם של עשרות תושבים ללא קורת'גג, לא ניתן למדידה בכסף. אולם הנוק הממשי שנגרם לבעלי'הבתים — ניתן, 14 מהם יצאו לפעולה, לפי ני 14 חודשים הגישו לממשלת'ישראל חש'בון על סך 24 מיליון ל"י.

עקרונית, הסכים המימשל הצבאי לפצור'תם. אולם העניין גוץ בעודו באיבו מחמת אי'הסכמה על גובה הפיצויים.

עוד החרמה ועוד הפקעה. את תוצאות התביעה, המנוהלת על-ידי עורך'הדין החיפאי נחמן רן, אין כמובן לבוא מראש. אולם בינתיים, מה שבטוח בטוח: שלטונות המימשל הצבאי הודיעו לכל בעלי'האר האדמות באותם איוורים, כי החל ממרץ 1970 מופקעות אדמותיהם, והם אף לא יקבלו רשיונות'כניסה לשטחיהם כדי לעבדם, כפי שהיה נהוג עד כה. כך ממשיכה ההיסטוריה לחזור על עצמה: דונו פה ודונו שם.

השאלה היא רק, האם לא יעלו לנו דונומים אלו מחיר יקר מדי.

המשק

על מה שבתו

הפעם באשדוד?

עוד שביתה בנמל אשדוד נסתיימה בחל'קה השבוע. על מה בעצם שבתו העובדים? מהדיווחים בעיתונות קשה היה לגלות את העובדות. על גירסתם של העובדים סיפר חבר ועד השובתים, עמוס בר, לכתב העולם הזה נעים גלעד:

הסיפורים בעיתונים כאילו השביתה פרצה כפתאומית הם סילוף. אנחנו חוזרים על תביעותינו זה שנים. כבר לפני שמונה חודשים שבתנו כדי להשיג את מיליון. אז נאמר לנו שההנהלה תדון בדרישותינו רק אם נפסיק את השביתה. הפסקנו — ועד היום לא נענינו. זאת הסיבה ששבתנו עכשיו שנית.

מי זה "שבתנו"?

כ-350 פועלי בתי'המלאכה ועובדי'המיני'הל. שבתתנו שיתקה כמעט את כל הפעילות בנמל, מלבד חלק מהסווארים, כי בגלל השביתה שלנו מושבת כל הציוד המיכאני ושירותי האחזקה.

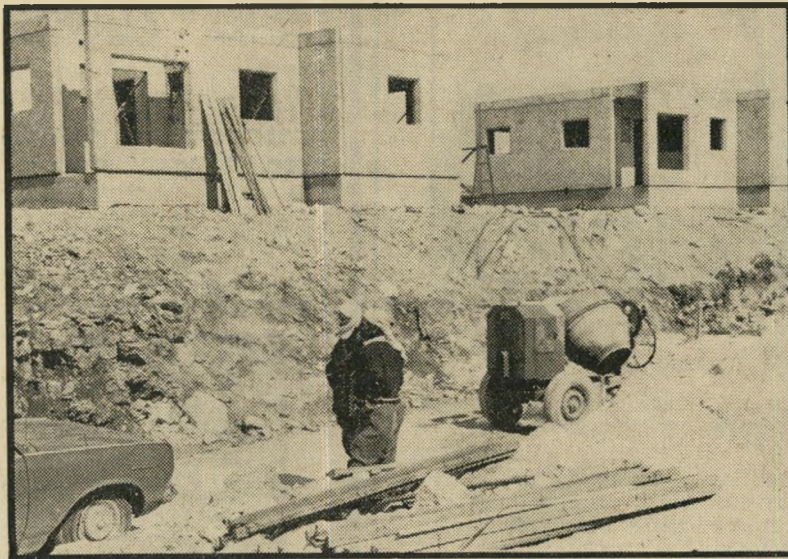
מהו בדיוק התביעות שלכם?

רק אובה, לא מותרות. משכורת הוגנת. אנחנו לא שובתים בשביל חי'מותרות. אני למשל, נשוי עם שני ילדים, עם כל הוהק שלי ותוספות מקצועיות שונות, מביא הביתה 700 ל"י לחודש נטו. מזה הולך לי 180 למשכנתא ו-200 התרות'הלוואות אחרות שלקחתי לרכישת הבית. נשאר לי 320 ל"י למחייה. אחרים לא מגיעים אפילו לזה.

נקודות נוספות:

● בהתאם למדיניות הכלכלית של ההסתדרות הוחלט ב-1966 לשלם לנו תוספת של 15 אחוז. קיבלנו מזה רק שמונה אחוז — ועד היום לא ראינו את ההפרש. ● מזה חמש שנים לא הועלו דרגותיהם של רבים מבינינו הזכאים לכך לפי כל הקריטריונים.

● חלק ממשכורתנו הוא פרמיה. אבל כאשר אנחנו יוצאים למילואים, או חולים, או נפצעים, אנחנו מפסיקים את הפרמיה לאותה תקופה. בייחוד עכשיו, שאנחנו יוצאים כל'כך הרבה למילואים, יוצא לנו להפסיד המון מהמשכורת. "אז למה שופסדי?"

בניין ישיבת גוש'עציון עד אדמות בית'שאחית
כשרוצים לנשל —

בעל'קרקעות בבית'שאחית מציג את כתב'הבעלות

— לא יועיל שום מיסמך

תקופה בדיוק החלה בביקוריה בבירות'ערב ועדת'הא"ם לברור מצב תושבי השטחים. זה היה אז. מאו, שכחה ההמולה, ו'תושבי ארבעת הכפרים החלו מקבלים מבתי'התראה שונים — לצד הצעות פיצור'יים. שלטים חדשים צמחו בשטח.

והשיא — עשרים משפחות פונו מבתי'הן, לאחר שאדמותיהן הוחרמו. על אדמות המגורשים הוקמו כעשרים

לא להזמין לחץ מיותר — נראה כאילו המימשל הצבאי בשטחים המוחזקים פועל כסניף של הקר'ההימית. **רצועת עזה בברזיל.** לפני שבועות מספר נערך כנס דחוף של שגרירי מדינות'ערב בברזיל. הנושא: אלפי הפלשתינאים המגיעים ללא הרף לברזיל מרצועת עזה. לדברי העיתון הלבנוני אל-אנואר, בגליונו מ-15 לפברואר, קיים שיתוף פעולה בין שגרירות ברזיל בישראל לבין מדינת'ישראל — המיוצגת לעניין זה על-ידי חברת'

כלכלה

הידוק חגורה?

האזרח, לא הממשלה

גיכר על חשבון מלווה הקליטה לחצי שנה נוספת. הנימוק — חוסר יכולת להמציא לבעלי הזכויות את אגרות החוב הממשלתיות — הוא מופרך. הסיבה האמיתית היא: הרצון להחזיק בכספי האזרחים מחצית שנה נוספת.

לקצין את השרים. עליפי השיטה שהונהגה עלידי ממשלת ישראל, אין לתת לומי הריבית ולהחזרת החובות בפנים הארץ שום משמעות תקציבית. שר האוצר עושה מה שכל מזכיר קיבוץ או מושב עושה בשעת הדחק — הוא „מגלגל חרבות“. פירוש הדבר — הוא משלם הלוואה ישנה עם הלוואה חדשה. אפשר היה גם לבטל את כל חובות המדינה לאזרחיה — ומבחינת הכלכלה הלאומית (וגם מבחינת כיסו של האזרח) לא היה משתנה דבר. אמנם לא היו מחזירים לך את מלווה הקליטה מפני חמש שנים — אך גם לא היו גובים מלווה בטחון חדש.

בתקציבי המשרדים השונים יש, כמובן, הרבה מקום לחסכון — אילו באמת רצו להנהיגו. זה מתחיל במבול השרים והתת-שרים שלרובם אין תפקיד ממשי שלא ניתן להסילו על פקיד בכיר רגיל (ההוצאה היא קרוב למליון ל"י רק על תת-שרים ועל שרים ללא תיק) — ונגמר בהוצאות של מאות מליונים רבים על הקמת בנינים ציבוריים ותשלומי סובסידיות שונות התומכות בענפי משק שמוטב היה לצמצם או לחסלם.

תחליטו — נדחמים או בונים? עידוד הייצוא יעלה לנו השנה קרוב ל-400 מליון ל"י (הדיו עוד לא יבשה על דפי הצעת התקציב כאשר שינו פריט זה על ידי חוספת עוד מאה מליון ל"י). אלה הם 120 מליון ל"י יותר מאשר בשנה הקודמת. סך הכל הייצוא של סחורות ושירותים צריך לעלות על פי תחזית המדינה ב-130 מליון דולר מ-1969 עד 1970. פירוש הדבר (בתנאי שתחזית זו תתאמת) שכל דולר נוסף של יצוא יעלה לנו לירה נוספת של תמיכה. למעשה משלם האזרח הישראלי מס יצוא של 30 אגורות על כל דולר ייצוא. זה, כמובן, אבסורד גמור, שנוצר על ידי ההרגל שכל יצואן עושה, כאילו, טובה למדינה שהוא מוכן לייצא. תקציב הפיתוח — מדובר כאן בעיקר בבנייה מכל המינים — עולה הפעם מ-1.2 מיליארד ל-1.4 מיליארד ל"י. גם זה אבסורד לגבי עם הנמצא במלחמה של ממש אין דוגמה לכך שבמשק מלחמתי כלשהו ביצעו השקעות לא-מלחמתיות בקנה-מידה דומה. בזמן מלחמת העולם השנייה לא ניכנו ב-אנגליה בתי-ספר ואוניברסיטאות (ובוודאי לא מוסדות דת) וגם לא הקימו בנייני-פאר חדשים למשרדים ממשלתיים.

יגאל אדון איים. גם התקציבים השוטפים של המשרדים השונים ניתנים לצמצומים. אמר לפני שבוע שר החקלאות חיים גבעתי, אשר עמד בראש הוועדה שהיתה ממונה על קיצוץ התקציב: „גם אילו צימצמנו את שירותי הממשלה בחמישים אחוז, איש לא היה מת בארץ הזאת.“ מה שלא אמר היה, שיגאל אדון איים ב-התפטרותו כאשר ניסו לצמצם את תקציבו של משרד החינוך (524 מליון ל"י — המשרד „העשיר“ ביותר בין כל המשרדים האזרחיים) בסכום פעוט יחסית.

מסתבר, אפוא, שגם לדעת כמה מחברי הממשלה ופקידיה הבכירים אפשר היה לצמצם את תקציב עשרת המיליארדים ב-שניים עד שלושה מיליארד ל"י — מבלי שאיש היה מת מכך. אילו אמנם עשו כן, היה התקציב מגיע לרמתו מלפני שנתיים — מבלי שעניני הבטחון היו נפגעים, מבלי שצרכים היו לפגוע ביציבות הלירה הישראליה עלידי הדפסה המונית של שטרות ללא כל כיסוי ממשי. הדבר היה גורם גם לצמצום במנגנון הממשלתי — דבר שהיה משחור, כסופו של דבר, כוחות עבודה לפעולות חיוניות יותר מהדפסת מכתבים הכוללים איום לרצוח חברי-כנסת אופוזיציונריים.

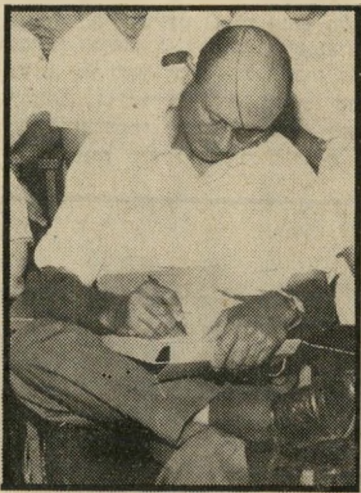
רק האזרח יחזק החגורה. הדבר לא נעשה — ולא ייעשה מכיוון שאיש מבין חברי הממשלה אינו מוכן להקריב אותו קורבן שהוא אינו מהסס לדורשו מן האזרח הפשוט: לוותר על העונה כדי שלחם קיומנו יהיה מובטח. הדבר לא נעשה — ולא ייעשה — מכיוון שאין ב-ישראל שום גוף פרלמנטארי המסוגל לרסן את הוצאות הממשלה.

ואילו החשבון לתשלום מוגש, כרגיל, לכל אחד מאיתנו.

פתגם אנגלי ידוע אומר שאיך יכול גם לאכול את העוגה וגם להחזיק בה. אבל תקציב המדינה המוצע לשנת 1970/71 מנסה לעשות בדיוק זאת: הוא מנסה גם לנהל מלחמה — וגם להמשיך באותה מתכונת של פעולות ממלכתיות שהיו נהוגות בעבר.

כתוצאה מנסיון זה נאלץ האזרח לשלם יותר מיסים, ולהלוות לממשלה יותר כספים — אשר החזרתם בכלל נתונה בספק סביר, ואשר החזרתם בזמן המובטח כלל אינה אפשרית.

איש עסקים בראש משרד הביטחון. תקציב הענק של עשרות המיליארדים מנומק בעבודה המצערת ש-6.1 מיליארד מתוכו קשורים בעניני ביטחון ובהחזרת

שר-ביטחון דיין ומי יפקח עלינו?

חובות — שני סעיפים שהמדינה אין לה כל השפעה עליהם. אך טיעון זה פשוט אינו נכון. על תקציב הביטחון הענקי יש מעט מאוד פיקוח: הוא אחד הסודות השמורים ביותר במדינת ישראל. לאחרונה יצאו מספר כלכלנים ממשלתיים, אשר מתפקידם לעבוד בשטח זה, בהאשמות חמורות שהעיקרון המשקי מונח מדי במערכת הביטחון.

מצב דומה שרר בארצות-הברית כאשר הנשיא קנדי המנוח נכנס לתפקידו. קנדי העמיד או בראש משרד הבטחון איש עסקים — את רוברט מקנאמארה, מנהל מפעלי פורד — אשר הנהיג למיגית ליכס של הגנרלים השונים (ושל ספקי הגשק, כמובן). שיטות מדעיות חדשות, הנוגחות את שיעור התועלת הצבאית מכל פריט של הוצאה, שיטה זו, הלקוחה מכלכלת הייצור המודרנית, הוכיחה את עצמה בכל מקרה שהופעלה.

צה"ל אינו עובד לפי שיטה זו: בראש משרד הבטחון עומד איש שעברו צבאי, ועתידו בעניני עצמו — מדיני. בעסקים מבין דיין מעט מאוד: דבר זה עוד זכור היטב מכישלונותיו במשרד החקלאות, למשל בפרשת עגבניות המינימיקר. וחבל: אין ספק שעלידי הפעלת שיטות מודרניות במערכת הבטחון ניתן היה לחסוך בלוצי-אות ניכרות.

האזרח לא חייבים להחזיר כסף. נוסף לכך כלולים בתקציב משרד הבטחון פריטים שאין להם שייכות רבה להגנת ישראל. כך קיימת, למשל, הוצאת ספרים ותחנת שידור, שכבודם במקומם מונח, אך שהפעלתם בעתות חרום אינה המשימה החשובה ביותר בעולם. (גם הסוכנים המוצאים על פעולות אלה סודיים בהחלט, כמו בן). לומר שכל לירה המוצאת במסגרת תקציב הבטחון היא קדושה, ושמפיקים ממנה את התועלת המירבית, זו פשוט שטות. אילו לכנסת היתה סמכות של ממש בשטח זה, אין ספק שניתן היה לקצץ אחוזים ניכרים מתקציב הבטחון.

נכון, כמובן, שריבית יש לשלם ושחור-בות יש להחזיר. אך למעשה, אין הממשלה עושה זאת תמיד. רק עכשיו נדחה תשלום

לכל פעילי תנועת העולם הזה-כוח חדש

אבי יקרי,

היית שותף במאמץ הגדול של מלחמת הבחירות. יש לך חלק בהישג שהשגנו. הישג זה פותח בפנינו אפשרויות חדשות, ומטיל עלינו אחריות גדולה.

ברצוני לבקשך לקחת חלק במערכה שלפנינו, מערכה העשויה להיות גורלית למדינה.

ביום הבחירות נקבע כי תנועתנו אינה תופעה מיקרית וחולפת, כי אם התחלה חדשה בחיים המדיניים של ישראל. נוכחותנו בכנסת ובהסתדרות ממחישה דבר זה לעיני כל. עכשיו הגיעה העת להסיק את המסקנות המעשיות.

מאחר שכל שאר כוחות השלום והחוגים שוחרי השינוי נחלו תבוסה במערכת הבחירות, נותרנו למעשה כגוף יחידי המסוגל לשמש גרעין להתלכדות גדולה של מחנה השלום והדמוקרטיה. החובה המוטלת עלינו היא להכשיר את תנועתנו למשימה זו, וייתכן שהדבר מחייב אותנו לחשובוֹנפש ולשינויים מרחיקי-לכת.

לשם כך תתכנס תוך חודשים הוועידה הארצית השלישית של תנועתנו.

בהכנה לוועידה, החלטנו להעביר מפקד בין פעילינו, עליפי המרטיי פיה שהצטברה במערכת הבחירות. למתפקדים יונפקו, זו הפעם הראשונה, כרטיסי-חבר, ואלה יקנו זכות-ייצוג לוועידה.

אם קיבלת את טופס המיפקד לביתך — אנא, מלא אותו והחזר אותו בהקדם האפשרי למשרד התנועה, ת.ד. 136, תל-אביב.

אם לא קיבלת טופס, פירושו של דבר שאין שמך מופיע בכרטיסייה. במיקרה זה —

הוועידה הראשונה של תנועת העולם הזה — כוח חדש

פנה אתה אל משרדנו, בכתב, והמצא את הפרטים, כדי שנוכל לשלוח לך את הטופס.

אין זו סתם ניירת. הדבר ררוש באופן חיוני כדי לאפשר לתנועה לדעת מי הם חבריה בעת, על מי לבסס את תוכניות-הפעולה, כיצד לגבש את תוכניות הוועידה ואת המוסדות להבא.

ההתפקדויות הקודמות למיבצעים מיוחדים — כגון מיבצע הבחירות בשנה שעברה — אינן יכולות למלא תפקיד זה.

לכן — אנא, עשה מאמץ זה!

אני יודע שרבים מאיתנו שונאים את מפלגות ופעילות מפלגתית. אולם אם רוצים אנחנו להשתתף בפועל בהכרעה על גורל המדינה, פשוט אין מנוס מכך. כל אחד חייב להביא את הקורבן. אין חבירונו יכולים להשתחרר מן העול עד הבחירות הבאות, כי השנים שעד אז תהיינה שנות-ההכרעה.

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

אבי יקרי

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

אבי יקרי

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

אבי יקרי

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

אבי יקרי

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

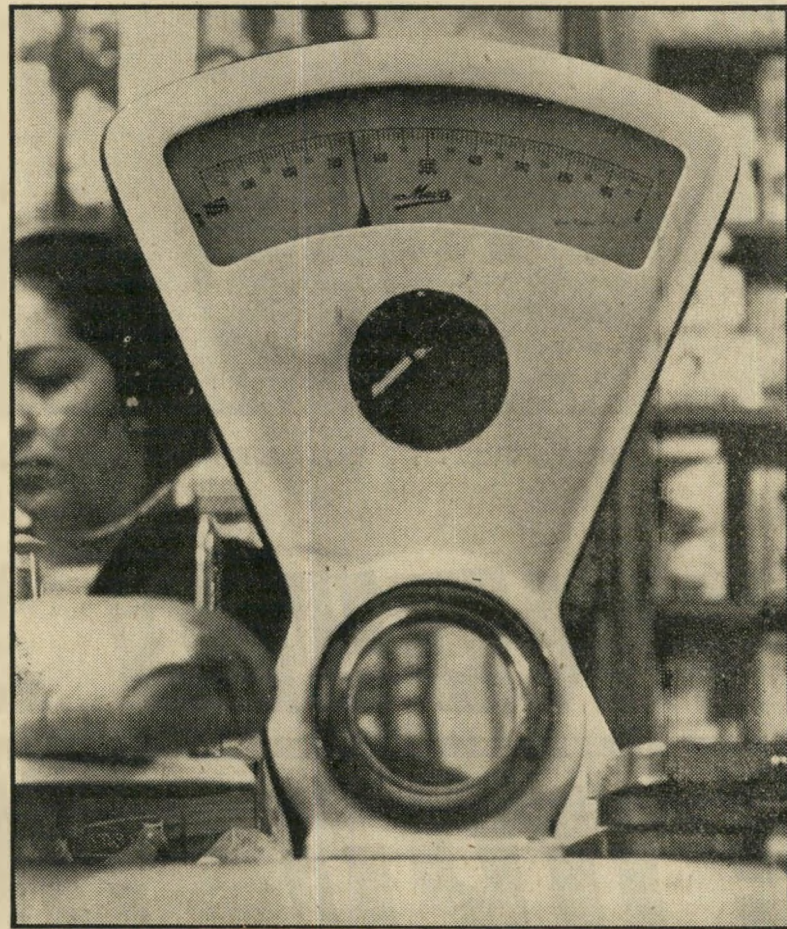
אבי יקרי

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

אבי יקרי

אנא, היהינא שותף למחשבה, לדיונים, להחלטות ולפעולה, כדי שנהפוך את הצלחתנו בבחירות להתחלת מיבצע גדול של כוחות השלום והדמוקרטיה במדינה!

לחם בלי שעשועים

מה דינו של אדם הגובל לחמם של 80 אלף איש, יום יום, במשך שנים? בעלובי החיים, וזה אדם שגנב כיכר לחם בודדת להתגולל בכתריסוהר כל ימיו. אלא שזה היה בצרפת, במאה שעברה. בישראל, דין אדם כזה ליהפך למיליונר. והו' בדיוק מה שקורה בימים אלו בבאר-שבע: קבוצת אנשים גורפת לכיסה הון תועפות על-ידי גניבת אחוז מסויים מהלחם הנמכר בבירת הנגב.

אלו הם יצרני הלחם — בעלי המאפיות. השערורייה התפוצצה בכנס איזורי של נציגי מועצות הפועלים ופעילי המערך בעיירות הפיתוח בנגב, שנערך ב-19.2.70. דויד שורק, פקיד בכיר בעיריית באר-שבע, קם והטיח בפני אוריאל אברמוביץ, חבר הוועדה המרכזת של ההסתדרות, את דעתו שעיסקת החבילה רק דופקת את הפועל: "ההסתדרות אמנם שומרת שמחירי מוצרי מזון בסיסיים לא יעלו — אך אין בכוחה לשמור על איכותם ומשקלם של המוצרים. כמו הלחם למשל".

כך יצא המשל מן השק.

איך להרוויח

רבבות ל"י

כאן כראי להכניס לסיפור את אליהו גולדשטיין. אליהו גולדשטיין מוכר בכל רחבי הנגב, ובאופן מיוחד בבאר-שבע, עקב תפקידו הרם

על חשבונם

אחת מבנות הילדים בבאר-שבע, שהלחם משמש מיצרן עיקרי בסלי-המזון שלהם, ושהם הנפגעים העיקריים מההתייקרות העקיפה האחרונה.

לשעבר: הוא היה פקיד השומה באיזור, עד יוני 1966.

באוגוסט 1966 נטש גולדשטיין את הממ' שלה, הצטרף למשרד ליעוץ בענייני מס הכנסה, בניהולו של זלמן דילין — אף הוא לשעבר פקיד חשוב במס הכנסה.

בספטמבר 1966 התחיל גולדשטיין לארגן את המאפיות בבאר-שבע, ותוך זמן קצר הפך לאיש המרכז בענף, האחראי על גביית הכספים עבור המאפיות ויועצם בענייני מס. לבריו הקימעונאים, חולקה באר-שבע בעקבות כך לאזורים סגורים, והקימעונאים אינם יכולים להעדיף יותר מאפה אחת על פני אחרת. הופסקה כל התחרות בין המאפיות, טוענים בעלי חנויות המכולת. יודעי דבר החלו מציגים את השאלה:

ההוכחה זוהי תמונה שצולמה השבוע בבאר-שבע: כיכר לחם נשקלת בשעת קנייתה והחץ במשקל מצביע על כך שמשקל הכיכר הוא 650 גרם ולא 750 גרם, כפי שמחייב החוק. 50% של הלחם נמכר בלי כל סימון ובלי פתקי היצרנים.

בעקבות תלונתו של דויד שורק בכנס, ביקר כתב העולם הזה בסופרמרקט רחב-במרכז הנגב, השייכים לאגודה הצרכנית. יחד עם בעלי המכולות רוטמן וסגל בר-חוב ביאליק, כן בודק הוא את סימון הלחם מים בסופרמרקט של החשביר לצרכן במר-כו העיר העתיקה. זה היה יום ששי בין שבע לשמונה בבוקר: התברר שלחם אחיר, שחור ולבן, החייבים בהתאם לחוק לשקול 750 גרם — שקלו רק 650 גרם. חלות משקלן החוקי 500 גרם — שקלו רק 420-350 גרם. וזאת בזמן שהלחם והח' לה עוד היו חמים מתנור האפיה.

כ-60% של הלחם הנמכר בחנויות וב-סופרמרקטים הם בלי כל סימון ולא מודב-קים עליהם פתקי היצרנים. אם עקרת הבית מוצאת גוף זה כגון חתיכת עכבר בלחם, אין לה נגד מי להגיש תלונה.

חצי מיליון

לכיס

בבאר-שבע פועלות כיום שלוש מאפיות: נחשון, שרכשה את מאפיות הנגב ומייצרת קרוב ל-15,000 ככרות לחם ליום, דורו — כ-8,000 ליום — וטוב טעם — כ-7,000 ליום. יצור הלחם האחד — השחור ולבן — מגיע ל-30,000 בערך.

מחזורן הכספי של שלוש המאפיות נע בין שלוש וחצי לשלוש ושלש רבעי מיליון לירות לשנה — וסכום זה אינו כולל את ההכנסות הסמויות המצטברות עקב הגניבה ממשקלם של כיכרות הלחם. אפייה של כ-30,000 לחמים אחידים, במש-קל 750 גרם, צורך 22 וחצי טון קמח.

לחם צר זהו אוריאל אברמוביץ, חבר הוועדה המרכזת של ההסתדרות, שמתפקידה לדאוג לקיום ה-מינימאלי לפחות לפועל: כיכר הלחם.

בעל מאפייה מקבל על כל טון קמח 50 ל"י סובסידיה ממשלתית. הוא מייצר מוטון קמח 15 אחוז יותר לחם, עקב שימוש במים. הרווח הסביר ברוטו, אם כן, על כל טון קמח עבור לחם כנ"ל מסתכם במאה ועשר לירות.

גירעון במשקל של 100 גרם במומצע לכיכר מסתכם בשלושה טון קמח רווח ליום. מכמות קמח זו מייצרים 4,615 כיכרות לחם, הנמכרות ב-1,384.50 ל"י. בשנה מרוויחות המאפיות בדרך זו מעל 415 אלף לירות — נקיות ממס! מאחר שהן לא מדווחות על זה למס הכנסה, וכל זה אמור רק בשני פריטים בלבד של תוצרת המאפיות.

תביעות, תביעות —

ותוצאות איפה?

אין אירי, משום כך, להתפלא על שבעל המאפייה הגדולה ביותר בבאר-שבע, (נחשון), ליואן בן משה ברגר, לא הגיש לפקיד השומה הצהרת-הון כפי שנדרש לעשות זאת ליום 31.3.68 — ועל כך הגישה נגדו תביעה בחודש דצמבר אשתקד. לא היתה זו התביעה היחידה בענף: נגד מאפיות מספר הוגשה תביעה משפטית על הגבל עסקים בשנת 1966, שבוטלה עקב חנינת מלחמת ששת הימים. ב-16.8.67 הוגשה תביעה חדשה באר-חו עניין. במשפט זה מתדיינים עתה מאז מרץ 1968.

ב-17.11.69 נפתח תיק שלישי נגד המאפיות — שטרם הגיע לדיון, ונמצא כרגע בידו היועץ המשפטי של משרד המסחר והתעשייה. בדצמבר 1968 החרימה רשות המזון שליו משרד הבריאות מחו הדורם כ-500 כיכרות לחם, עקב אי סימון ותת-משקל. גם דבר זה נמצא כרגע בידו של היועץ המשפטי של משרד הבריאות.

דופקים את

האזרח התמים

שמונים אדף נפש קונים מדי יום לחם בבאר-שבע. רבים מהם עולים חדשים, בעלי משפחות מרובות ילדים, והכנסה נמוכה, שמונעם העיקרי הוא הלחם. כעשרים אחוז מתושבי באר-שבע קונים לחם עד לחם וחצי ליום למשפחה. שמונים האחוזים הנותרים — צורכים ששה עד שמונה לחמים ליום.

האזרח התמים יכול היה לצפות לכך, שאנשים אלו יוכו להגנת הממשלה — המחזיקה מנגנונים מנופחים למטרות אלו בדיוק — מפני נזכלים העושים אותם. אולם האזרח התמים הוא באמת תמים אם הוא יאמין בכך. המציאות מוכיחה ש-80,000 העושים לא זכו להגנת הממשלה. הם זכו רק — על חשבון ילדיהם ולחמם הצר — להגדיל את חשבון הבנק של מספר תעשיינים וזרזים, מאורגנים בצורה מיוחדת, בחצי מיליון לירות לשנה.

דממת-מוות אספה את שדה-התעופה בלוד.
המטוס שנועד להביא את ארונותיהם של הנוסעים היהודים שניספו בהתקפת המחבלים על מטוס סוויסאייר בשווייץ, לי-פני עשרה ימים, צריך היה להגיע ללוד רק בתשע בערב, ביום השני השבוע.
אולם דממת-המוות אספה את שדה-התעופה כבר שעות לפני כן.
ראשונות הגיעו המשפחות, במכוניות פרטיות וברכב של אל-על, מכל קצות הארץ. הן רוכזו באולם ההמתנה של ארקיע. פנים קפואות, עיניים אדומות.

★ ★ ★

אם שכונה מתעלפת

באולם ההמתנה המתונו גם ה-צלמים והעיתונאים. אף כאן שררה דממה והרגשת אי-נוחות, על כי בעוד דקות ספורות יאלצו להפריע לאלל השכולים. דקות ספורות לפני השעה תשע החלו ה-קרובים להיכנס לאולם. תהלוכת אבל מח-רידה. שניים שניים, בקבוצות, בודדים. הת-יישבו בכורסאות ההמתנה, בסדר, ללא הגה. כאילו המתונו לבוא טיסה שיגרתית.

כך בדיוק הם המתונו לפני עשרה ימים. אז הייתה האווירה אחרת. אז אחזו בדיהם ורי פרחים. שמחו, וציפו, עד שהגיעה הידיעה הנוראה.

הצלמים החלו מצלמים. כמה מבני המש-פחות קמו והיפנו פניהם. אחרים הביטו נוכח עדשות המצלמות כאילו לא היו קיי-מות. אם שכולה חשה ברע, והרופא שהיה במקום חש לעזרתה. אחרים החלו לבכות, בשקט, ללא הגה. רק העיניים זולגות והפה רוטט. דיילת אל-על הזילה דמעות ללא כו-שה. קצין משטרה בכיר ניפנה לפינה: "אני לא יכול לראות את זה", אמר. עתה הגיע למקום גם שר התחבורה, עוזר וייצמן, כש-כיפה שחורה לראשו.

★ ★ ★

דממה מחרידה

הממום הגיע. מטוס קרוזל של חברת סוויסאייר — מטוס-מיטען מיוחד, ובו, פרט לאנשי הצוות, נוסע אחד בלבד: הרב שלמה גורן.

המלאכה האכזרית החלה. מנוף מיוחד מוריד את הארונות שלושה, שלושה. כל ארון נלקח בנפרד עלידי צוות של הרבנות הצבאית אל משאיות שהמתונו. משמר-כבוד משטרה חולק כבוד. הארונות נעטפים ב-דגלי הלאום. למרות הפעילות הרבה, שוררת דממה מחרידה. כל ארון המונח על ריצפת המשאית חורק בקול שלא מן העולם הזה. תוך דקות ספורות תמה המלאכה. עשרים הארונות הורדו, הקרובים דחלו לרדת ל-מסלול, כשעיניהם נשואות לארגוני העץ ה-לבנים על המשאיות.

איש לא ניסה להתפרץ. איש לא ניסה

משאיות צה"ל טעונות המתים עטופי דגלים. ליד המטוס שהביאם

טיסת סוויסאייר 303 - הסוקרי!

קרובי משפחה מוכי יגון מקבלים את פני ארונות יקיריהם. בתמונה משמאל: אחת האבילות התעלפה

פשעים

חייל-לילה

בוערים

ביום השלישי לפני שבוע נסגרו שערֵי הדיסקוטק "עֵינֵבֵר" ברחוב אבן גבירול בתל-אביב, בשעה 4.00 אחר חצות, אחרי שאחֵר רוני האורחים הסתלקו מהמקום ועובדי ה־נְקִיין ניקו את אולם הדיסקוטק. כעבור שעה פרצו להבות אש ותימרות עשן מתוך הדיסקוטק הנמצא במרתף. מכביהאש שהגיעו למקום הצליחו רק למנוע את התפשטות השריפה. הדיסקוטק כולו עלה באש. רכוש של רבע מיליון ל"י התנדף בעשן. בחקירה שנערכה בין השרידים המפוייחים הסתבר כי אלמונים פרצו לדיסקוטק אחרי סגירתו, שתו בירה קרה מתוך המקרר, עישנו סיגריות מתוצרת חוץ שהיו במזנון וכשגמרו את הבילוי, הציתו את עֵינֵבֵר. כל מאמצי המשטרה לגלות את המציתים עלו בתוהו, כשם שעלו בתוהו כל מאמציה לגלות את מבעירי 13 הדליקות שפרצו ב־דיסקוטקים בתל-אביב מאז שנת 1967.

"ריצחים מסתובבים חופשיים!" הצתות של דיסקוטקים ומועדוני־לילה הפכו כבר סימן לחצי למקומות בילוי אלה. כל דיסקוטק מועד להצתה. בדיסקוטק של פרדו פרצו שלוש שריפות בשנים 1967-1968. מועדון הלילה כל"ף עלה באש פעמיים. מועדון הלילה אריאנה — פעם אחת. דיסקוטקים כמו מקום בצמרת והזוללת הצהובה סיימו את חייהם הקצרים בלהבות של אש. באף אחד מהמקרים לא הצליחה המשטרה לעלות על עקבות המציתים. לדעת ה־חוקרים עלולות להיות שלוש אפשרויות:

- הצתה בידי מתחרים או שליחיהם, הרוצים לפגוע בדיסקוטק משגשג ומצליח.
- כל היסול של דיסקוטק בעיר מעלה מייד את מספר האורחים בפוטנציה של הדיסקוטק.
- הצתה בידי מבטחים הרוצים לזכות בסכומי ביטוח גבוהים, בהם מבטחים מקר־מות הבילוי שלהם.
- הצתה בידי אורחים כלתי קרואים, כנראה אנשי העולם התחתון, ששומרי הסף בדיסקוטקים מונעים מהם את הכניסה.

הגיב דובר משטרת מחוז תל-אביב, עמוס אריכא, על חוסר היכולת של המשטרה ל־

שמים אשר שרף ובתעמי אלישיב: או לשפוט לפי רמת־חייהם הצנועה עד להגים של השניים — ודאי שלא לכיסם. השבוע, עם הארכת מעצרו של שרף, העלה עורך־דינו משה נחשון מספר שאלות מעניינות, כגון: מי אשם בכך שבהבימה לא נערכה ביקורת־ספרים זה עשרות שנים שמעולם לא נערך בה מאזן שנתי? כיצד זו קרה שתמיד היה התיאטרון הלאומי בגרעון תקציבי? האם יודע מישהו לאשרור מה נעשה כל אותן השנים במיליוני הלירות ש־זרמו לתיאטרון? האם יודע מישהו לאשרור את הנעשה שם בתחום תשלומי האשל־אחזקת הרכב, ייצוג, נסיעות וכדומה?

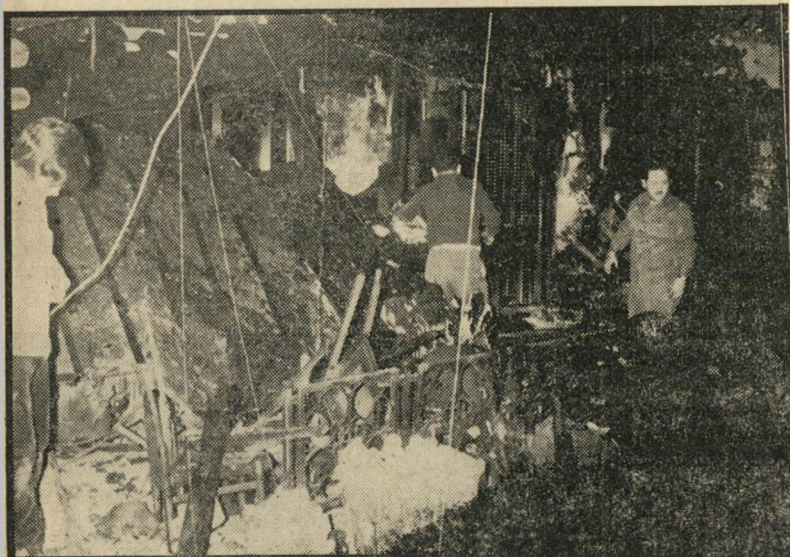

חשוד שרף בבית־המשפט

איפה הכסף?

רבים טובים בהבימה — ודקא מבין ה־דמויות הידועות ביותר — ימצאו עצמם במצב מבין מאוז. חתימת קבלות היתה עסק פורה שם.

בהקשר זה, ניתן לראות את מעצרו ה־ממושך של שרף כנסיון מצד המשטרה ללחוץ עליו לגלות את כל הידוע לו. אם יסכים שרף לשתף איתכם פעולה ויודבר, האם תשחררו אותו? שאל נחשון את חוקר המשטרה, סמ"ר פישלביץ. זה סירב

דיסקוטק "עֵינֵבֵר" אחרי השריפה

שלוש אפשרויות

להתחייב: "קודם שידבר ואז נראה", השיב. **לנפץ את קירות הזכוכית.** ואכן, האם ידבר שרף — זוהי השאלה המרתקת כרגע, לא רק את המשטרה, אלא גם דמיון רבות בעולם התיאטרון. האחירה כרגע מסביב לפרשה עכורה ומתוחה, ועם חלוף הימים מתגבשים לאט־לאט שני מחנות — יריבים של העצור ואוהדים שלו. היריבים דאגו להפסקת תשלום משכורתו ברגע ש־נעצר, הותירו את אשתו, אמו ושלושת ילדי ללא פרוטה בכיס. האוהדים הביעו את אהונם, במסדרון בית־המשפט, כאשר גורע על המשך מעצרו, באיומים לנפץ את קירות הזכוכית החדשים של התיאטרון.

ושני המחנות גם יחד צופים במתח לקראת האפשרות שאשר שרף ידבר — אפשרות העלולה לגרום למפולת מחרישת־אוזניים.

גלות את מציתי הדיסקוטקים: "יש גם רוצחים שמסתובבים חופשיים והמשטרה אינה מצליחה לשים ידה עליהם. עניין זה הצתות הוא עסק של העולם התחתון או חשבונות שיש לאחד עם השני. ידוע לנו גם על מיקרים שבעלי מועדונים שרפו אותם בעצמם אך אין לנו מספיק הוכחות כדי להביאם לדיון."

מה שבטוח הוא: מבקרי הדיסקוטקים ב־תל-אביב ייטיבו לעשות אם יצטיידו בצאתם לבלות בבגדים חסיני־אש.

מסד־עשן

ב"הבימה"

סימן השאלה הגדול ביותר המרחף עדיין מעל פרשת המעילה בהבימה הוא: להיכן נעלמו 100 אלף הלירות שבסילוקן מוא־

רב וחזן צבאי עורכים את טקס התפילה

ארונות הניספים מורדים ממטוס-המיטען

— של קבר אחים כולל בירושלים. אולם כשהתקשרה הנהלת טוויסאיר עם משפחות אנשי הצוות הסתבר כי כמה משפחות רצו שיקריהם ייקברו בשווייץ.

אפשרות זו ירדה, איפוא, מעל הפרק, וניגשנו לביצוע הפרדת שרידי הגופות. זו היתה מלאכה גוראה. מאות מתנדבים מרחבי שווייץ פשטו על היער ועסקו במלאכה הקדושה. מזמן לא ראיתי גילויים כאלה של התנדבות.

היו לנו כמה הנחיות לגבי זיהוי הגופות. אזור הפיצוץ חולק לששה חלקים, לפי אזורי הישיבה במטוס. תחילה הפרדנו את אזור תא־הטייס, ולאחר מכן את אזורי ה־ישיבה, כשאנו נעזרים ברשימת הנוסעים ו־מקום ישיבתם. השתדלנו לזהות כמיטב יכולתנו, כשאנו פועלים בהתאם למסורת ולהלכה. אני יכול לומר שיש יסוד רציני להניח שהחלקים שהבאנו בעשרים הארונות הם שרידי הקורבנות היהודיים.

★ ★ ★

עזר וייצמן וזעם

הארונות מכילים את שרידי גופותיהם של חמישה עשר הקורבנות הישראליים, שני אורחים קנדיים, שני אורחים אמריקאים ואזרח גרמני — כולם יהודים. במטוס היו ארבעה נוסעים יהודיים נוספים, אולם בני משפחותיהם ביקשו לקברם במקום מגוריהם, קנדה וארצות־הברית. חוסר ההודאות המוחלטת לגבי זהות ה־גופות הביא להחלטה לקברם בקבר־אחים, בהר־המנוחות. הסביר זאת למשפחות הרב גורן: "אני מקווה שכל אחד מכם יראה בקבר אחים זה את קבר יקירו. זה מה שיש לי להגיד לכם."

הגיב שר־התחבורה עזר וייצמן, שעמד ב־סמור, בזעם עצור: "את מה שיש לי להגיד — אומר

לרוץ אל הארונות. איש לא ידע היכן טמון יקירו. כולם הסתירו בחצי גורן סביב ה־רב גורן, שהסביר בנמים עגומות מה עשה בשווייץ ומה טמון בארונות.

בשעה 9.24 פלחה צפייה את האוויר. המלאכה שבחה לדת התייחדות. טכס קצר, תפילת אל־מלאכים, קריאת מפי החזן ה־צבאי הראשי ומפי רב צבאי בכיר. ליד הארונות משמר־כבוד. טייסי ויילות אל־על, אנשי טוויסאיר, ביניהם טייסי המטוס ש־הביא את הגופות, חיילי צה"ל, שוטרים. כולם דוממים. כולם שותפים לאבל הכבד.

★ ★ ★

אייאפשר לזהות

מי הוטמן בעשרים הארונות? מדוע רק עשרים? מה הביא להחלטה לקבור את השרידים בירושלים? מטפר הרב שלמה גורן: כשהגעתי לשווייץ ביום שני שעבר, חיבו לי כבר בשדה נציגי הקונסוליה שלנו ו־נציגי קנטון ארגאו. הם הסבירו לי מייד כמה המדובר. לפני שיצאתי למקום שוחחתי טלפונית עם השגרירות וביקשתי לדעת פרי־טים נוספים, ומייד לאחר מכן יצאנו למקום. כשהגעתי ליצר וראיתי את הנעשה, הבנתי שאני עומד לפני בעייה הלכתית מסובכת. כדי לפתור אותה הצעתי לנציגי הקנטון ו־נציגי השלטונות שני פתרונות: להעביר את כל שרידי הגופות לישראל ולקברם בחלקת־קבר מיוחדת, חלקה נוי־טראלית, מפני ש־הבנתי שאייאפשר כלל לזהות בבירור את חלקי הגופות. והרי לא היו כאן רק יהודים. היו גם קתולים פרוטסטנטים, ואפילו בודהיסט, ולא רצינו לפגוע ברגשות איש. אפשרות שנייה היתה לנסות ולזהות את חלקי גופות היהודים ולקברם במדינת ישראל. אני מוכרח לציין ששלטונות שווייץ גילו הבנה מלאה וטאקט רב לעמדתנו. הם היו מוכנים ללכת לקראת האפשרות הראשונה

כוחדים ממנה, מעריצים וגם שונאים אותה -

יצחק רפאל כחח נגדה במשפט שידע

מי היא בעצם סילבי קשת - ש

כמובן עם הסופרים. התברר בתחילה שהפועל המזרחי סה מוחצת במעוזו העיקרי - ירושלים, אך לא א"י ייתפס לתבוסות. "חכה" אמר ברוח'נבואה פתאומי עליו, לשכנו, עסקן מפא"י: "נידמה לי שבקלפי של לנו הישגים יותר טובים".
אם התפלא אותו עסקן על תחזית מוזרה זו, שה תנובה לא היתה דתית במיוחד, נדהם כליל כאשר הוג פ"י כמעט כל הפתקים נשאו את האות ו', סימנו ש המזרחי. שערורית. הבחירות כולן נפטלו. ורפל לא ה ועד הקהילה.
למזייף הבחירות האלמוני כתב אז נתן אלתרמן בט שלו:
... העסקנצייק ביצע את עניין הזיוף / בצורה מג טעם וריח. / הוא צריך עוד ללמוד קצת קלות ומע

לגבי לוינבוק ושולחו - פרשת תל-גיבורים הסתיימה בכי טוב. השאלה ש-רפאל עצמו פתח אותה לרוחחה, בהגשת הקובלנה, היתה: האמנם כן? או שמא חיפתח פרשת תל-גיבורים לאורכה יל-רוחבה, אגב בירור הקובלנה נגד סילבי קשת?

★ ★ ★

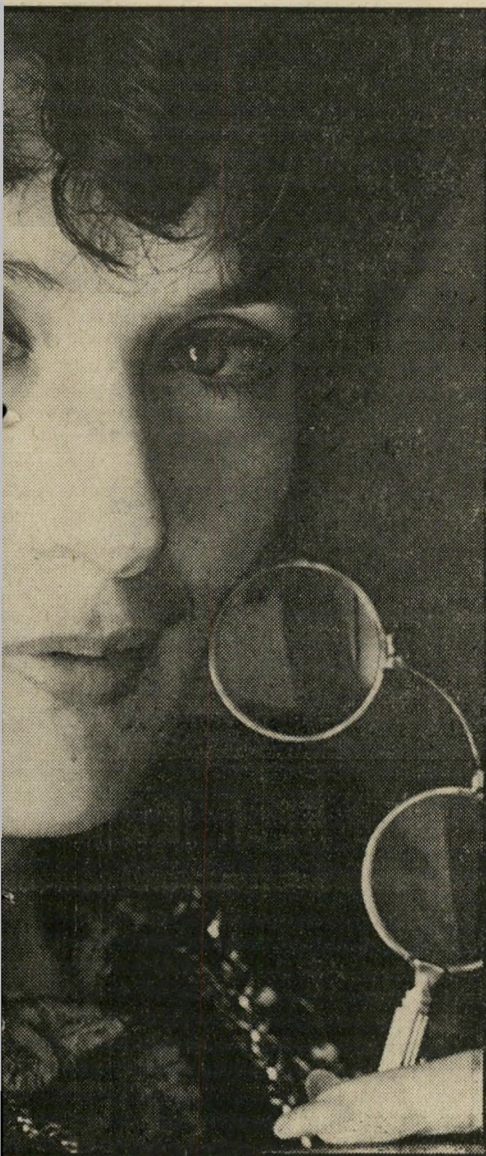
על מה התלונן?

אם על פרשת תל-גיבורים בחר רפאל לעבור בשתיקה, בכתב-האישום, הוא תבע את עלבוננו על כמה סעיפים אחרים של הכתבה. העיקרים שביניהם:

יצחק רפאל

חץ לסילבי

● **ציטוטים המהווים עבירה על חוק לשון הרע.**

כדברי הכתבה, שצורפה לכתב-האישום: עננו נודה לומר עליו: הוא מוכשר ומסוגל מאד. מוכשר לכל מיני מעשים לא יפים.

● **הנאשמת מייחסת לקובל זיוף בחירות לוועד הקהילה בירושלים, בימי המנדט הבריטי.**

כדברי הכתבה, שצוטטה על-ידי רפאל בכתב-האישום:

אם האיש הוא באמת כליך ברילבב ונקיי-כפיים, ...מדוע מזכירים את שמו ב-קשר לפסילת הבחירות לוועד הקהילה בירושלים בימי המנדט?
...בערב ספירת הקולות, כאשר נאספו פחי-הקלפיות החתומים לספירת הקולות, נימנה ורפל (שמו הקודם של רפאל)

על מה קבל רפאל?

הוא אמנם צירף את כל הכתבה לכתב-האישום, אולם בקובלנה עצמה הסתפק בכמה מסעיפיה, שלדעתו היו הוצאת שם-רע. סילבי ייחדה כמעט שליש מכתבתה לפרשת השוחד של בית-החולים תל-גיבורים. אך דווקא מחלק זה העדיף רפאל להתעלם בתביעתו. קבע פרקליטו, בנימין לוינבוק, בצאתו ממזכירות בית-משפט ה' שלום בתל-אביב: "נושא זה התברר כבר עד תומו בבית-המשפט. הגברת קשת בחרה לצטט באובייקטיביות קטע מדויק ועדת-חקירה של יחיד שחקרה את העניין, אך התעלמה לחלוטין מחקירת המשטרה אשר לא מצאה במר רפאל כל דופי, ומה זיכוי שזוכה בבית-משפט של שלושה שופטים, לאחר שהתביעה ביקשה את ביטול המשפט מאין חומר-אשמה בידה."

השביע נפתח הוף הראשון של משפט, העשוי להירשם כאחד מן המסי עירים והסנסציוניים בתולדות המשפטים בישראל: ח"כ המפד"ל יצחק רפאל הגיש קובלנה פלילית פרטית נגד סופרת הארץ סילבי קשת. העילה: כתבה שהיא פירסמה במוסף הארץ, לפני שלושה וחצי חודשים, תחת הכותרת "המלאך רפאל". משום-מה לא תבע את העיתון עצמו, כפי שנהוג ב-מקרים אלה, אלא הסתפק בעתונאית.

מי שקרא עתונים בשנים האחרונות, נתקל לא-פעם בשמו של יצחק רפאל. ל-עיתים - בקשר למעשיו כעסקן בכיר של המפד"ל. לעתים נדירות יותר - כיו"ר הנהלת מוסד הרב קוק. אך הסיכויים היו כי קרא עליו בהקשר פחות סימפטי: סיפורים על מעלליו וגבורותיו בעניינים שאין להם כל קשר עם התורה או הפוליטיקה.

- ועם הבעה ומשקפיים

- עם שאעון פרס

סילבי עם רב-אלוף חיים ברלב

קראה בעם חיה שניידר?

ל תבוי
כורפל
שצלחה
היה יו
שכונת
הקלי
הפועל
לראש
השביעי
ת. בלי
/ ב

מלאכה שכזאת יש הכרח. / אבל אל
ניתפס למרה שחורה. / הוא ילמד, רבותי,
לא נורא.
...הוא ילמד, כאמור, ויגבר וימריא. /
והיה אם ניתן לו לפרוש כנפיים / הוא
יבנה לכולנו הווי ציבורי, / שיבוא הבלקן
ניקוד'אפיים!

● התחזה ומתחזה בתואר אק
דמאי שאינו זכאי לו...
כדברי הכתבה, שצורפה לכתב-האישום:
עוד לפני 15 שנה התחזה בנטיעותיו ה
רבות בחוץ-לארץ כדוקטור רפאל. כעת
הוא מקשט תואר זה בשמו גם כאן, לאלה

קשת

הקירה נמרצת, הוריד את ההצעה מסדר
היום.

● ...הוא מבקר במקומות-יב
דור מפוקפקים, שבהם הוא זוכה
ליחס מיוחד תוך זניחת משפחתו.
כדברי הכתבה המקורית, שהעתקה צורף
לתביעה:

נוכל רק לחייך בפליאה למראה קופסת
הגפרורים שקיבל ממועדון הלילה הפא-
ריסאי לילדו, הידוע בסטריפטז שלו, ואשר
בו מתהלכות שיקסות עירומות רחמנא
ליצלן. קופסה, שבצידה האחד נושאת את
תווית בית'השעשועים, ובצידה השני את
תמונת פני התינוק התמים של יצחק רפ-
אל, ווי לעיניים שכך רואות. כמובן שיש
בעניין יותר יראת-שמים ושמידת קדושת
המשפחה היהודית, מאשר התבוננות ב-
טלביזיה בליל שבת, אלוהים ישמור.

★ ★ ★

מה דחק את רפאל?

אין צורך להיות נביא, או שונאו ה-
מובהק של רפאל, כדי לקבוע שהוא
עלה על דרך מלאה תחתיתים. פרקליטו
עצמו, בחופשיות ראויה לציון, הכריז כי
אותה הודמנות חגיגית, בצאתו ממוכירות
בית'המשפט ואחרי שהגיש עותקי קוב-
לנות: "דרך הבידורים המשפטיים בענייני
הוצאת-דיבה היא דרך קשה וארוכה, והיא
מרתיעה במיוחד עסקני ציבור."

מדוע בכל זאת בחר בה, לדברי פרקלי-
טו? "מתוך רצון להפסיק את שרשרת ה-
בדיות נגדו, שאירגנו סביבו אויבים פו-
ליטיים ושוחרי רע, ולהפריכן."

צדק עורך-הדין שעה שהזכיר "אויבים
פוליטיים". אבל הוא נשמע תמים מדי.
שכן דוחק עסקנים משופשפים, המתמצאים
היטב בתכני המפד"ל, לחשו את שמותיהם
של אויבים אלה, אבל לא בתור "מארגני
שרשרת הבדיות". אלא דוחק בתור שעזרו
לדחוף את רפאל להגיש את המשפט.

אין ספק שהשאלה הראשונה שהתעוררה
אצל משקיפים רבים, ברגע שנודע על
הגשת הקובלנה, היתה: מדוע עשה זאת?
היו שתי סברות:

● מפני שמלחמת-הירושל על מנהיגות
המפד"ל מתקרבת להכרעה. כדי לנצח בה
— חייב רפאל לטהר את שמו. חיים משה
שפירא לקה לא מזמן בהתקף-לב ובמפלגה
מדברים בגלוי על היום בו יצטרכו לבחור

התוהים מניין הדוקטוראט הפתאומי הוא
משיב, שזה לא מכבר כתב עבודה על
ספר המינהגים של רבי אברהם הירחי.
כתביד עתיק מהמאה ה-13. הוא התחיל,
לדבריו, באוניברסיטת לונדון וסיים ב-
סמינר התיאולוגי בניו-יורק.

● כי יש לו ידידויות מוזרות
עם אנשים מפוקפקים מאוד, שי-
אינם מתאימים למעמדו (בנקאי
הקשור עם המאפיה, חבר קלפן
ומברית, איש הקשור לעולם ה-
תחתון...)

כדברי הכתבה עצמה, שצורפה לכתב-
האישום:

ידידויות מוזרות עם אנשים מפוקפקים
מאד, כאותו איש שנתגלה לאי-מכר כי
בנקאי הקשור במאפיה, ואשר השיג עבורו
דרכון-שירות ישראלי, חבר, קלפן ידוע
לשעבר, שהסתבך ופוטל ממישרתו בבנק,
ואשר עסק בהברחות בין בריטל, וינה
ומינכן. או ייד, הקשר בין העולם ה-
תחתון ומשטרת מרטי, שרפאל דרש עבור
רו מעמד קונסולרי. משרד-החוץ, אחרי

סילבי קשת

כל משפט מסוג זה משליכים כמויות עצור-
מות של בוז. כך או כך, חשבו יריביו,
כדאי לסבכו במשפט זה. לכל הפחות, יהיה
מעלה הארץ רבי'השפעה במחנה האנטי-
רפאלי.

שכן אין להניח שאפשר לתבוע לדין
כתבת בכירה של עתון המכבד את עצמו,
מבלי שעתון זה יתייצב כל כולו לצד
הכתבת הבכירה. והרי אין ספק שסילבי
קשת אינה רק כתבת בכירה של הארץ —
היא כוכב בעתונות העברית.

★ ★ ★

כד העולם אוהב אזהבים

מורעה צנועה בהעוטה הוה אמרה:
נרוש מגיה לעיתון. זה היה לפני 18
שנים.

אל משרדי המערכת, במרתף שברחוב
גליקסון בתל-אביב (ברבות הימים נועדה
סילבי קשת לקרוא לו "מרתף העיניים")
נכנסה נערה ביישנית, מסמיקה מעצם ההי-
עזה שבהופעתה במקום כזה. היא לבשה
מכנסים חומים ואפודה צהובה, ונראתה
כבת 16.

בקול קטן היא ביקשה את העורך. היא
התקבלה לשיחה, ובקושי רב הצליח אורי
אבנרי להציל מפיה כי באה בתשובה
לאותה מידעה. הוא שאל אם היא יודעת
מה זה מגיה. היא הכמיקה יענתה: "לא..."
כך נפתחה הקאריירה העתונאית של
סילבי קשת.

היא החלה את עבודתה בין פועלי
הדפוס החתיקים, לקול שאון המכוונות
המסתובבות, ולשאגות מנהל-העבודה שי-
צרח כל הזמן שהעתון לא יצא בזמן. לי-
נערות העדינה, שביקשה בליכך יפה מה-
(תמשך בעמוד 20)

(המשך מעמוד 19)

פועלים לעבוד עוד ועוד, היתה השפעת קסם. עד כדי כך, שאפילו המערכת הרחוקה שמה לב לכשרונותיה. היה ברור שמקומה לא בחברה הגברית של בית הדפוס, אלא בחברה הגברית שערכה את העיתון.

את הכתבה הראשונה שלה כתבה בי צילום-שם. מקובל בעולם הזה, שהקוראים אינם יודעים מי כתב מה, שכן העיקר הוא מסירת האינפורמציה, לא מסירת שם מביא האינפורמציה. מה שאינו מקובל, הוא שגם העורך אינו יודע את זהות הכותבים בעתונו. העורך לא ידע כי אותה כתבה נכתבה בידי סילבי.

היא השתדלה מאוד שהעורך לא ידע, כיוון שחיפתה על חבר לעבודה. אותו חבר נעלם לטיוול עם ידידה ולא רצה שאיש ידע על כך. הוא גילה את סודו רק ל- סילבי, ביקש ממנה שתגיש במקומו ל- בית-המשפט, תכתוב במקומו את הכתבה. "מילא", אמר לה, "כתבה מחורבנת אחת לא תלקל את שמי במערכת. אומר להם שלא נחה עלי המוזה אותו בוקר".

סילבי, שאתה האימירות האהובות עליה היא כל העולם אוהב אוהבים, נחלצה לי עזרתה של הכתבה החתיק. בשיבת-המערכת של אותו שבוע שאל העורך את הכתבה: "מה קרה לך השבוע? איזה מין כתבות אתה מתחיל להכניס לעיתון?"

הכתב התחיל להתנצל, ראה את עצמו כבר מועמד לרשימת הקלון של אותו גליון, כשלפתע קבעו יתר חברי-המערכת שדווקא כתבה זו ראוייה לציון-לשבת. הסמקתה של סילבי הסגירה אותה.

בכלל, היא נהגה להסמיק לעתים קרובות באותם הימים. לתענוגם של חברי המערכת — כולם אז ממין זכר — היתה מבקשת שלא יגבילו את פיהם בנוכחותה. היא הצליחה, אבל רק אחרי שהעלתה כמה

שנאה למראית עין.

אלפי קוראי העולם הזה, שהם כיום בורגנים טובים, בעלי-משפחות ועסקים, או קצינים בכירים בצבא, אינם יודעים בפני מי שפכו את ליבם במכתבים לדמות

אינה המקלט האידיאלי ליהודים. הם עלו ארצה עם שלושת ילדיהם: זאק הבכור (כיום מהנדס בניו-יורק), סילבי וזורז'ש. בארץ נולד הרביעי, יוסי, העובד במפעל מתכות במפרץ חיפה. בילדותה חלתה סילבי בולקת-פרקים חזר קה, היתה רתוקה כשלוש שנים למיטה,

שתי פנים לסילבי

שתיים מתמונותיה של סילבי קשת, שבאתה מהן היא נראית כנערה שובבה המתגרה בכל העולם ואילו בשנייה נאשת החברה האלגנטית והמקסימה, הלבונה תמיד בהידור ובהקפדה.

כשהיא משותקת כמעט לחלוטין. השנים עברו עליה בקריאה. היא היתה הופכת את דפי הספרים. שקראה בסנדרה, כיון שלא יכלה להשתמש בכיה. כתוצאה מכך עוצב המיכנה המיוחד של סנדרה. כמו כל ילד שהביא עמו שם לועזי אכזזי לארץ, נתקלו סילבי וזורז'ש בי להט המעברת של מוריהן בבית-הספר. סילבי-קלייר שניידר הפכה, למורת-רוחה, בצו העליון של המורה לתנ"ך באלינס שבהר הכרמל, לחלוצה עבריה בשם חיה שניידר. שם ששנאה, וניצרה אותו מעליה ברגע שסיימה את שירותה בגדוד 22 של חטיבת כרמלי.

בבית ממילא לא הכירו בשם המפואר הזה. מי ששאל על חיה, היה נתקל ב- תשובת ההורים: "לא גרה פה כזאת". בצבא היתה סילבי, משך זמן קצר חיילת יחידה בגדוד. אין פלא שעניי ה- לוחמים — רובם סטודנטים בסכניון — ריצדו אחריה. יותר בחיבה מאשר בחמדנות. פעם שבתה שלושה ימים שבית-הרעב מפני שנהג שרק אחריה ואמר לה: "חתי כה". היום היתה בודאי שובבת-רעב אילמלא אמרו לה זאת.

אחד מזוגות-העניים הגבריים היה שיין למפקד-מחלקה גבוה, שחרחר ומשופם.

עלומה בשם "רות"; ומיהי א תה רותי שהפכה את מכתביהם לפנינים של אירוניה ודקירות מרושעות. סילבי, שנאה את מעמדה כעורכת הראשונה של המדור מכתבים לרות, לא יכלה להאמין שבכל שהתעללה בשולחיה-המכתבים — רב מספר הפונים אליה.

כאשר תיכתב הביוגרפיה המוסמכת של סילבי, ייתכן שייקבע שבמכתבים לרותי תיידה סופית את ציפורניה הספרותיות.

רק שבע כיתות

הקאריירה העיתונאית של סילבי התקדמה מאונס מערכתי אחד לשני: אנסו אותה לערוך את המכתבים לרות; אנסו אותה להיות מבקרת הקולנוע; אנסו אותה להיות עורכת-כיתוב. לבסוף — להוסיף חטא על פשע — אנסו אותה לכתוב מדור סאטירי שבועי בשם עולם קטן. ולא סתם מדור — אלא חתום בי שמה היא.

היא אהבה לקרוא. תמיד טענה: "אני מעדיפה לקרוא מאשר לכתוב". ביוגרפיות, רומנים, ספריה-סטורית.

תחילה קראה בשתי שפות: עברית ו- צרפתית. אנגלית למדה בעצמה על-ידי קריאה. כיום היא כבר קוראת גם גרמנית — וגם שפה זו למדה בעצמה בעזרת ספרים. "אני שונאת לקרוא תרגום כאשר אפשר להשיג את המקור", היתה מסבירה. היא אינה סובלת שמדברים לידה שפה שהיא אינה יודעת אותה. כך למדה ל- פטפט פולנית, וכך היא מתקדמת ב- ערבית ("כדי שהטלחזיה לא תרגיז אותי") ומאיימת ללמוד רוסית וספרדית.

סילבי, שסיימה רק שבע כיתות של בית-הספר היסודי כל ישראל חברים ב- חיפה, היא עתה בעלת אוצר עצום של ידע. האינטליגנציה הטבעית שלה הופכת אוצר זה למאגר, שממנו היא דולה את הרעל הספרותי וההיסטורי לחיציה.

כאשר כתבה על גולדה מאיר שבוע שערב שהיא "מבלבלת את המבקר ב- פנתיאון הלאומי; האם היא הארה, אתאנה, ואסטה, נמוזס או התגלמות שלוש ה- פוריות ביחד" — יכלה באותה הלות לכתוב הרצאה על המיתולוגיה היוונית.

מ"מ בשם צבי

ילדו נשארה סילבי בעיר מולדתה ליל, העיר התעשייתית הגדולה בצפון צרפת בה נולד צרפתי חפוף אחר בשם שארל דהגול. היו היום ישראלים רבים במ אושרים.

הוריה, שהיגרו לשם מגרמניה בסוף שנות העשרים, הגיעו למסכנה שגם צרפת

היה זה צבי קילשטוק, צבר תל-אביבי ש- למד בטכניון לפני שקרבות תש"ח תל- ייהו מספסל הלימודים.

התנגדותה האחרונה של סילבי לחיזוריו היתה שמית: "עם שם כזה אני מסרבת להתחתן!" על כן הפך קילשטוק לקשת, וחיה חזרה שוב כדת וכדין להיות סילבי. השם סילבי קשת נולד מתחת לתופה צבאית בחיפה. נשאה אותה אשה בת 18.

מבקשת בית מבן-גוריון

החיים כהדר קטן בירת הוריה, כשצבי ממשיך בלימודי ההנדסה י- סילבי עוזרת לו וממשיכה בעבודתה כפקידה בחברת החשמל — עבודה בה החלה עוד בהיותה בת 14 — נראו כהרפתקה גדולה. הבית צר מדי? צריך לדאוג לדירה בתל-אביב, בתום לימודיו של צבי? אין כסף בשביל שיכון? לסילבי היה רעיון: היא כתבה מכתב לדודי כר-גוריון (את ה- כתובת לא ידעה; כתבה רק תל-אביב על המעטפה), בוז הלשון:

"קראתי בעיתון שהממשלה החליטה לע- בור לירושלים. בעלי ואני, שלחמנו ביחד דה קרבת ולא היינו במקומות שבהם אני שים תפסו דירות נטושות, ואיננו מכירים אנשים חשובים, ואפילו איננו חברי מפלגה, התואיל להשכיר לנו את ביתך, העומד עתה להתפנות? אבקשך רק לזכור שאין לי כסף למי-מפתח."

כעבור חודש התקבלה התשובה. סילבי, אז בת 19, חשבה שזה נורמלי. כתב ה- זקן: "אני מודה לך מאוד על פנייתך וה- אמון האישי שגילית. לצערי אינני יכול להשכיר דירתי או לתתה לאיש, מאחר ש- כידוע לך אני משמש גם שר הביטחון, ומשרד הביטחון לא עבר מטעמים מספיק קים לירושלים. לכן עלי להימצא שלושה ימים בתל-אביב. תביעוניתך לדירה הן צודקות בהחלט, ונתתי הוראה למשרדי לעזור לך בחיפוש דירה. אינני מבטיח אותך כי יעשו זאת, אך ישתדלו."

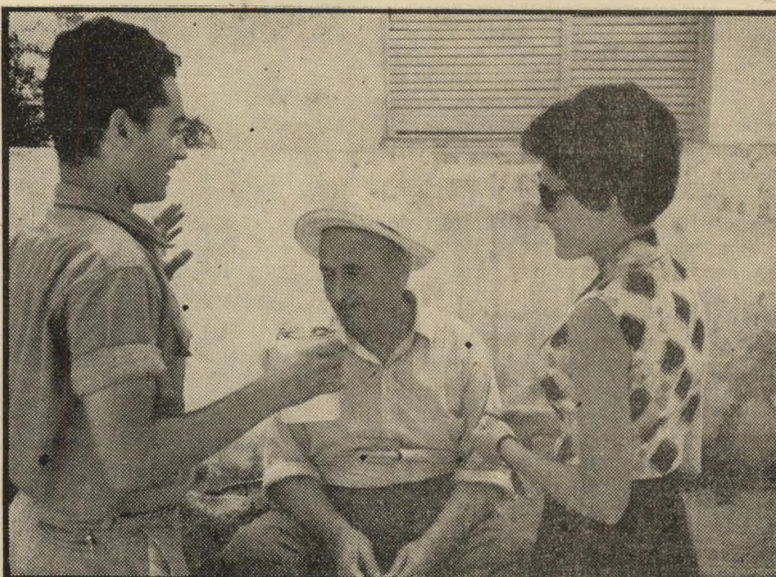
עם מכתב כזה ביד, ראתה סילבי את עצמה בדמיונה בעלת וילה מטופחת בתל- אביב. תחת זאת הופיע כעבור חודש ב- מקום-עבודתה בחור מטיל-אימה שקרא לה החוצה. לא הציג את עצמו אלא רק שלף את מכתבה לבן-גוריון ושאל אותה: "את כתבת את המכתב הזה? אוי ואבוי לך אם תדברי על כל העניין!"

הוא ביקש את מכתבו של הזקן בחזרה, אך סילבי התנצלה ואמרה כי השאירה את המכתב בבית. "לפחות זה", היא נהגה להתנחם. "דירה לא קיבלתי, אבל המכתב הזה יהיה שווה פעם מהו."

"מבחינת איומה!"

ל ידיעת אספני מכתבי שרי-ביטחון בישראל: לסילבי יש מכתב מעוד שר- ביטחון. כתב לה משה דיין, בכתביו-המפור- תל, עם צאת ספרה חץ מסיילבי קשת לפני כשנה: "...את היית לפירמה... על אף ואולי למרות היותי לא פעם נפגע מחיציך, אראה את נופנו הציבורי מידבר ורוד בל- עדיהם."

כאשר שכבה בגלל אולקוס בבית-החולים אסותא, לפני שנה, הדעים אותה דיין ב-

בתקופה שעבדה כעיתונאית בעולם הזה עסקה סילבי בשטחים שונים. כאן היא נראית בתמונה שצולמה לפני 16 שנים יחד בעת מיבצע יום טרט לזכר אורי דן עצמו, שנודע לבדוק את תגובת הקהל להתרמות.

יום טרט לזכר אורי דן

נראית בתמונה שצולמה לפני 16 שנים יחד בעת מיבצע יום טרט לזכר אורי דן עצמו, שנודע לבדוק את תגובת הקהל להתרמות.

המגייה

תחילת הקאריירה העי- תונאית סילבי לפני 18 שנים היתה כמגייה בדפוס שהדפיס את העולם הזה. בתמונה: סילבי בשעת עבודה.

עשרות פעמים סומק על לחייה. פעם אפילו פרצה בדמעות.

מכתבים לרותי

מ עולם לא כתבה ברצון. היא הס- כימה לעבור לכתובה רק כאשר לקחה בהרעלת-עופרת מעבודתה בדפוס, וקיבלה תיפוחת על עורה החלק. "פעמים על ה- פרצוף?" אמרה, "מוסב לכתוב!"

חבריה-למערכת — הנימונים כיום על צמרת העתונות, הקולנוע והפוליטיקה — עודדו אותה בלי הרף.

היא לא היתה רפורטר, כתב היוצא למקום-האירוע ומדוח — רצוי בצורה העובדתית ביותר — על מה שראו עיניו ושמעו אוזניו. ייחודה היה בסגנון האישי, הספקן והאירוני. היא לא היתה מוכנה לקבל שום דבר מבן-גוריון, או כפי

קיע מספר רב כל כך של שעות-עבודה, של שחיות-טלפון, של פגישות ושל חקירות בכל מילה מודפסת, כפי שעושה זאת סילבי. מקורותיה מגוונים: שרים, בלשים, עסקנים מתוסכלים, אנשי-ביטחון, כותגידות, פרו-פסורים ושגרירים. לא תמיד היא הסוגה אל המקורות; לעיתים קרובות מצלצל אליה אחד מהם ומפציר בה: "את מוכרחה לטפל ב' איש הזה."

כעבור שבוע, או חודש, או אולי שנה, היא מטפלת באיש. ביסודיות, במהימנות, ברישעות אלגנטית.

אילו הסכימה לומר מה היתה רוצה ש' יחקקו על מצבתה, היתה בודאי בוחרת בפסוקו של מר' אנטוניוס, בנאום-ההספד ליליוס קיסר: "באתי לקבור את קיסר — לא לשבח אותו!"

אבל היא לא אמרה זאת. השבוע איראספר היא להוציא ממנה מילה אחת לפירסום. היא סיברה לדבר על פרשתה ועל משפט רפאל, אפילו עם חבריה-לשעבר, היא חזרה על משפט ששמעה לא פעם מפי אחרים: "אין תגובה." אפשר היה להישבע שהיא נהנית לומר זאת.

מה בעצם קורה בדירתה השכורה בת שלושת החדרים, בקומה השנייה של אחד מרחובותיה השקטים יותר של תל-אביב? אין לה חדר-אורחים; יש לה סרקלין. רהיטים מסוגננים, שולחן-כתיבה בסיגנון בארוק עמוס לעייפה. הטלפון נראה כי טעות מודרנית של במאי-סרטים גרוע בתוך התפאורה העתיקה. על שולחן נשי ומצועצע זה, שלעולם איננה מסדרת אותו ("אני פורחת בבאלאגאן!"), כותבת את יצירותיה.

★ ★ ★
"לקבור את קיסר..."

ס ידבי טוענת שחלום חייה הוא, מצב אופקי רגוע, ספרים, עיתונים ושוקר לדים ממילאים, ושאיבר חלומותיה הוא "אלוף עצלני חבל הספרותי אוכלומוב." אפשר היה לחשוב, שהיא מבלה את מר' בית שעותיה בחדר-השינה הסגול. היא איימה לתבוע לדין מי שיקלל את שמה ה' רע ויפרסם את האמת עליה: שהיא, בעצם, אשה העובדת קשה מאוד. ספק אם מישוהו בעיתונות העברית מש'

שרון עורכת כבר עתה את המוטופון של בית-הספר, מדהימה את מדריכיה, המסרבים להאמין שזה בא לה באופן טבעי, ושהיא אינה קוראת את יצירות אמה.

★ ★ ★
תגובה לרומאנים: חיוך

ה אשה הזוהרת, שחיוכה מושך גברים כפי שמושכת אש פתוחה את ה' פרפרים, נראית כהתגלמות הגרועה העליונה. לאמיתו של דבר, מנהלת סילבי — מאז התגרשה בידיות מצבי לפני שמונה שנים — חיים הרמטיים כמעט. היא איננה נראית במקומות-בילוי, כמעט ואינה הולכת להצי' גות-בכורה, מגבילה את סיכוב קנייתיה ל' סופרמרקט, לחנות-הספרים ולבוטיק. החיים החברתיים הגלויים שלה מתמקדים בעיקר בבית סוקולוב, מיפגש העיתונאים, הידוע גם כבורסה לידיעות. היא שומרת בקנאות על מעטה מיסתורין המרגיז את הרכילאים. לכל הניחושים על רומאנים היא משיבה בחיוך משועשע.

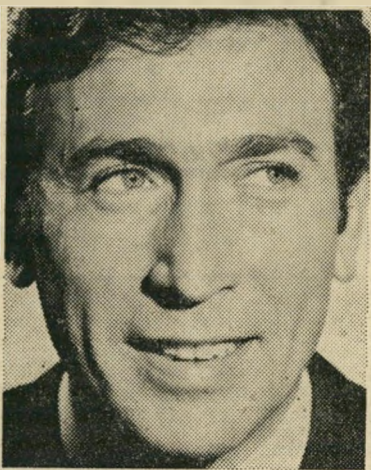
ביקור-פתע. תגובתה הראשונה: "מה, באת לזדא שאני באמת חולה?" כי סילבי של שנת 1959 היתה כבר תוצר חד ומלוטש. שוב לא אותה נערונת בעלת השיער הערמוני המתולתל והגזוז, העיניים הירוקות העצומות-למחצה, המכני' סיים ההדוקים, והסומק הבא בקלות.

בשלב הנוכחי שלה היא אשת-העולם, מד' ברת בקול עמוק, שגורם לה לאי-פעם להס' מיק מכעס כשאומרים לה בטלפון "כן, אדוני." היא מקפידה על הופעה אלגנטית, עיניה מאופרות בדיסקרטיות, שפתיה לא צבועות ועור פניה חלק ורוד. "איזה אשה מקסי' מה!" נאנחים אחריה הגברים — עד שנוודע להם שהיא סילבי קשת הנוראית.

"מקסימה, מקסימה," אומרת בתה שרון בת ה-14, תלמידת הכפר הידוק, "אבל טבחית איומה!"

משפט המזהיר, כי בעוד שנים אחדות צפויה לעיתונות העברית קשת נוספת, ש' תטבול את חיציה ברעל שבהשוואה אליו ייראו חיציה של קשת א' טבולים בדבש.

היילי קיט: מולה - הרמזי

חלצה בכל פה!

כי כל פה לך יודה — וכל חיוך יעלה יפה-יפה כאשר השיניים הן לבנות וברירות וההרגשה בפה היא נעימה ורעננה מאד עם הטעם הטוב הטעם המוכר והאהוב עליך...

וכל זאת הודות לטיפול נאמן וקבוע במשחות השיניים של, "שמון": • פלואוריד — למניעת העששת; • כלורופיל למניעת דימום החניכיים; • שמנתול — בטעם מסטיק; • Superwhite — מלבינה מאין כמוה.

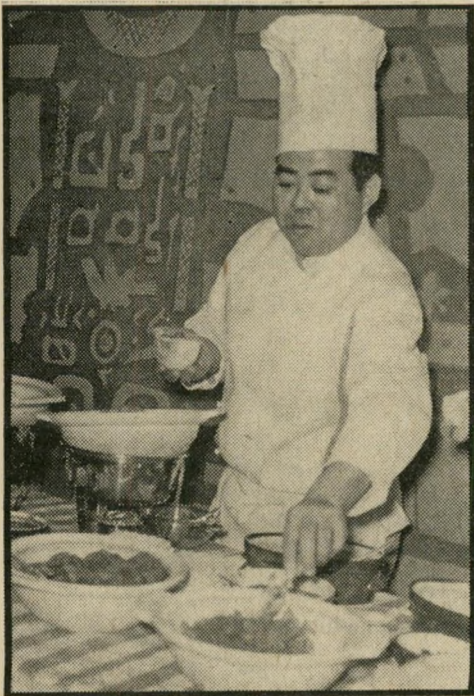
להריואות הפה והשיניים - מחלות השיניים • "שמון"

אופנה
צמד דוגמנים יפאניים מציג בגדיים ותלבושות חוף מ" תוצרת ישראל, לעיני קניינים יפאניים.

ב.הילטון
של סוקו, שם נערך כה תצוגת האופנה הישראלית, הוצגו גם בגדיי יפאניים.

פלפל בטוקיו
טבח יפאני מוכן מאכל לאומי יפאני.

במדינה

תל-אביב

סקנדל ושמו

תחנה מרכזית

כשהוכנה תוכנית האב של תל-אביב, סברו כל מתכנניה כי רצוי שהתחנה המרכזית החדשה של העיר תהיה בצפונה של העיר. גם תוכנית נתיבי איילון בנויה על נתיבי תנועה החוצים את העיר מצפונה לדרומה כשמקום החיבור האידיאלי לכביש שים הבינעירוניים נמצא בצפון, ליד תחנת הרכבת לחיפה ובדרום ליד מקוה ישראל. אולם לא כך סברו העסקנים המחליטים בחוסר הגיון מוחלט כיצד תיראה תל-אביב. הם דאגו לכך שהתחנה המרכזית החדשה, שנועדה לפתור בעיות תחבורה בתל-אביב של שנות השמונים — תוקם דווקא ברחוב לוינסקי, במרחק של מאות מטרים מהתחנה הקיימת, הנחנקת מחוסר דרכי גישה.

אבי רעיון הקמת התחנה במקומה הנוכחי היה אריה (בית אל על) פילץ, פילץ, שהיה בעל אחד מבתי הקפה הידועים של תל-אביב, בא לעיריה בהצעה להקים על חשבונו תחנה מרכזית חדשה ברחוב לוינסקי. ההצעה קסמה לראש העיר יהושע רבינוביץ' — מה גם שלא הייתה כרוכה כלל בהשקעה ברכישת הקרקע. לכך דאג פילץ במשך השנים, שעה שרכש במחירים אפסיים קרקעות מבעלי המגרשים בסביבה. **בור עמוק.** עם תחילת העבודות נמ-

כרו כל החנויות ובתי העסק המיי-עדים לקום בתחנה החדשה. המחיר היה כ-70,000 ל"ל ליחידה, ולבעלי החנויות נמ-סר כי הן תמסרנה לרשותם בסוף 1971. כיום ערכה של חנות, במידה וניתן לה-שיגה, כמאה אלף ל"ל. לדברי הקבלן פילץ, לא תסתיים הבניה לפני סוף 1972. מהנדסים וקבלנים שביקרו במקום בימים האחרונים טוענים כי אין כל סכוי שהבניה תסתיים לפני 1974. הסיבות לכך נעוצות בגורם אחד: כבישי הגישה למקום, שסליל-תם כמתוכנן, באיור המיושב בצפיפות, תהווה בעיה עצומה, שספק אם ניתן יהיה לפתור אותה בכלל.

כיונתיים מתקדמת הבניה במקום. המציץ מעבר לגדר הקרשים החוצצת בין הכביש לבין אתר התחנה, יכול לראות בור ענק פעור, כששלו היבטון מטפסים כלפי מעלה. בור בעומק גדול מזה חייבים לחפור ברחובות הסמוכים. במידה ולא ניתן יהיה להעמיק ברחובות אלה, הן בגלל סכנת התמוטטות והן בגלל חוסר יכולת להתמודד עם צנרת המים החשמל והביוב, לא תהייה כל דרכי גישה לתחנה.

פרוטקציה. כיצד הצליח פילץ לשכנע את העירייה להקים את התחנה במקום זה? התשובה לכך נעוצה במיבנה המורו של הועדה לבניין ערים בתל-אביב. הוועדה, המורכבת בעיקרה מעסקנים פוליטיים, יכולה להכריע בעד או נגד מבצעי ענק בתחום הבניה בעיר. הפונים לוועדה יודעים כי טובת הנאה כל שהיא לנציג בוועדה לא תזיק לקידום הגשמת הרעיון. הגיב על כך פקיד בכיר בעיריה: אינני סבור שיש כאן חריגה מגדר המקובל במה שקרוי פרוטקציה בישראל.

אבל פרוטקציה מיוחדת זו מותירה בכל זאת מספר שאלות תמוהות: ● כיצד הצליח פילץ למכור למפא"י, במחיר גבוה ביותר, את בית הקפה שלו ברחוב הירקון?

● מדוע אין כל פיקוח צבורי על הצד העסקי של התחנה המרכזית, דבר המאפשר לפילץ להקנות מניות בתחנה לאנשים שהוא חפץ ביקרם?

● מה הקשר בין פילץ לבין אברהם בויר, סגן ראש העירייה ויושבי ראש הוועדה לבניין-ערים — לבין אישור הקמת התחנה? ככל מפעל זה, שיועד לכאורה לשמש מנוף לפיתוחה של העיר, הסתבך והסתאב כתר-צאה מחוסר תבונה ומאייכולת לבדוק בצורה מדויקת נתוני בניה ונתונים הנד-סיים. ניתן רק לקוות שהתחנה המרכזית החדשה לא תהיה פיל לבן נוסף, כמגדל-שולם בשעתו.

דבר אחד ברור: התחנה המרכזית לא תהיה מוכנה במועדה. וכשהיה מוכנה — תעלה למשלם המיסים מיליוני לירות מעל למתוכנן. כל זאת — שעה שרשות נתיבי איילון מתכננת להקים במרחק של שני קילומטר מתחנתו של פילץ, מיפגש רב-מפלסי, שישמש גם כתחנה מרכזית לאור-טובוסים ולקוי הרכבת.

לגון החיים האינטימיים שלך! הלגה וברנד מדגימים

100 תנוחות אהבה

נוכח הביקוש העצום אנו ממשיכים גם במשך חודש מרץ לספק ספר מיוחד זה במחיר המוזל של 14.80 ל"י (במקום 20.50 ל"י).

אל תחמיץ את ההזדמנות לרכוש ספר בלתי-רגיל זה, שהנו רבי-המכר מס' 1 באירופה מזה כמה חודשים והמופץ כעת — הפצה מוגבלת למבוגרים בלבד — גם בישראל. בספר 279 עמודים — 100 צילומים המלווים הסברים ב-4 שפות (אנגלית, גרמנית, צרפתית, עברית).

מלא את התלוש הרצ"ב ותקבל בדאר חוזר את הספר שילמדך את כל הסודות של חיים אינטימיים מאושרים!

לכבוד

שרותי הפצה גיל-רון

ת.ד. 1236 — תל-אביב

נא שלחו לי בדאר חוזר, באריזה אטומה, ... עותק/ים של הספר „הלגה וברנד מדגימים 100 תנוחות אהבה“.

רצ"ב המחאה בנקאית (או המחאת דאר) לפקודת „גיל-רון“, שרותי הפצה, על סך 14.80 ל"י, סך הכולל את מחיר הספר, האריזה והמשלוח. אני מצהיר/ה כי גילי הוא מעל ל-18 שנה.

שם

כתובת

כאמור הספר יישלח באריזה חלקה ללא כל סימני הכר חיצוניים.

ב-400 ל"י
רכשו מקצות משתלם
ופורנסה בטוחה
בזמן קצר ובהזדמנות מקצועית מעולה

ספרות נשים

קורסים יום תערב
פתיחת הקורס

1.370

ייתם 1, ת"א (כנר דיזנגוף) טל. 226066
ונוק, הנסיון, והמוניטין שלנו ערובה להצלחתך!

מצטיינים בקורס יישלחו להשתלמויות חנם באירופה.

ה מ נ ו י

קיבלת חשבונך לחידוש המינוי, פרע נא אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום

האטרקציה החדשה בירושלים

קאראטה

הישראלי גדעון קדרי מעלה בטוקיו את ערכה של ישראל בעיני היפאנים, הוא הח' ניך הור המפורסם ביותר מכל הזרים הלומדים בטוקיו ג'ודו וקא' ראטה. הוא מחזיק בשלוש חגורות שחורות ובשיא הגבוה ביותר מכל מה שהושג עד כה על ידי זרים ביפאן. בתמונה הוא נראה מפצה קורות עץ עבות במהלומת יד אחת בשיטת הקאראטה.

הזמרת יפה ירקוני וצמד הפרברים, המופיעים יחד עימה, בפסטיבל הישראלי שנערך במלון הילטון בטוקיו. השלושה לבושים אומנט בקימונו יפאני, אך למרות איומי החרם הערבי, הגניבו לתוכניתם מדי ערב את השיר ירושלים של זהב.

בידור

הזמרת יפה ירקוני וצמד הפרברים, המופיעים יחד עימה, בפסטיבל הישראלי שנערך במלון הילטון בטוקיו. השלושה לבושים אומנט בקימונו יפאני, אך למרות איומי החרם הערבי, הגניבו לתוכניתם מדי ערב את השיר ירושלים של זהב.

ארץ רץ השמש העולה היא גם ארץ הפחד היורד. דווקא היפאנים, שיצרו לעצמם תדמית של אנשים נועזים, נרתעים יותר מבני כל אומה אחרת מפני החרם שהכריזו מדינות ערב על ישראל.

משום כך יש להעריך נכונה את הפסטיבל הישראלי שנפתח בטוקיו ב-10 בי פברואר וימשך עד אמצע חודש מרץ. אחד המרכזים של טוקיו, מלון הילטון המפואר, הפך למשך זמן זה למושב ישראלית. מכל כחלי המלון מציצות תמונות של נופי ישראל. ומכל פינה נשקפים דמויותיהם של יפה ירקוני וצמד הפרברים שתמונותיהם הודפסו על כל מיסמך, על כל כרטיס וכל קופסת גפרורים של הילטון.

הפסטיבל, הוא אמנם צנוע. הוא כולל הופעות מדי ערב של יפה ירקוני וצמד הפרברים, בהן אסור להן להזכיר את שם ירושלים; תצוגות אופנה ישראליות בהן מציגים בגדיים של גוטקס ודיוה ובגדי עור של בנד'טור. בנוסף לאלה הוקם בהילטון מסכת מזרחי אמיתי, בו מגישים פלפל טחינה וחומס לכל המעוניין. האוכל מוגש בפתח המועדון, שקושט כדוגמת מועדון אהלים בהילטון של תל-אביב, בידי טבח יפאני שמן שאינו מפסיק ללקק את אצבעותיו בתאחה, כשהוא טועם ממאכליו.

האטרקציה האמיתית של הפסטיבל היא השוטרת מיכאלה זיו המעוררת את התפעלותם של היפאנים, למרות שגם בטוקיו לא חסרות שוטרות במדים. העובדה שהיא זרה הופכת אותה למרכז ההתעניינות בכל מקום בו היא ניצבת לכון את התנועה, וברחוב המרכזי של הגינה, בו יש כ-12 מסלולים, יש גם מה לכון.

לא פחות מהאמנים ומהשוטרת מפורסם עתה בטוקיו הישראלי גדעון קדרי, קדרי ודאי לא שמע את שמעו בישראל. קדרי הוא התניך הור המפורסם ביותר מבין הזרים הלומדים כאן ג'ודו וקאראטה. הוא זכה עד כה בשלוש חגורות שחורות — הדגה המקצועית הגבוהה ביותר וב-19 נצחונות רצופים. לעומת היפאנים נמוכי הקומה, מרשימים מימדיו של גדעון. זו הסיבה שהוא זוכה להערצתן של הנערות המקומיות.

למרות מימדיו הצנועים ניכר הפסטיבל הישראלי בטוקיו הענקית. העתונות היפאנית לא הירבתה אמנם לכתוב עליו, לשבח או לגנאי, אולם לדברי יודעיו דבר זה כלשעצמו הישג. שכן העתונים כפופים לאינטרסים של החברות הגדולות שרובן מחרימות את ישראל.

המעט שנכתב היה איהר מאוד. העובדה שבין המבקרים בפסטיבל היו הנסיך והנסיכה מיקסה, הרמטכיל היפאני, שר-החוק ואנשי-שם רבים, היא הישג חשוב כלשעצמו בניסיונה של ישראל להציב דריסת רגל ביפאן, ולהחזיר את שם ישראל לתודעת האזרח היפאני.

במיכאלה מצאו היפאנים דמות מופלאה: אשה, זרה וגם במדים. בכל מקום בו ניצבה מיכאלה הצטופפו המונים לחזות בה וגרמו לפקקייתנועה. למרות שגם בטוקיו משמשות שוטרות במדים.

עשרות עיתונאים וצלמים מקיפים את השוטרת הישראלית מיכאלה, מרמתיג, שהצטרפה לשוטרי טוקיו בהכוונת התנועה הסואנת ברובע הגינה.

האטרקציה

(המשך מעמוד 12)

לא הצליחו הבריטים עוד לפגוע בו פגיעה של ממש.)
טרור אישי המופעל נגד אנשים מסוימים, יש לו סיכוי רב להחטיא את היעד.

פגיעה בפחות-קיצוניים

ש לבטייה זו עוד צד, הנשכח בדרך כלל בחיכוך. בישראל מדברים על "חב" לנים", "טרוריסטים" או "פתחים" בלשון כוללת, כאילו כל הפדאיון עשויים מעור אחד. למעשה שונה המצב, ויש כמה וכמה אירגונים שונים, מתחרים ואף ידיבים. כששוקלים טרור נגדי, צריכים לחשוב היטב: במי מאלה סוגעים?

ככל שהאירגון קטן יותר, הוא בדרך-כלל קיצוני יותר. וככל ש- הוא קטן יותר, הוא גם פחות פגיע. פגיעים דווקא האירגונים הגדולים, שהם פחות קיצוניים.

למשל: ההתנקשויות האחרונות בוצעו על-ידי אירגוני של גבריל ("החזית העמ" מית לשיחרור פלסטין — המפקדה הכ" ללית"). זהו אירגון קטן יחסית, שקשה יותר לפגוע בו.

בחדאי קל יותר לפגוע באל-פתח שהש- תלט על האירגון הפוליטי הרשמי הקרוי "האירגון לשיחרור פלסטין". לאירגון סר- ליטי זה יש משרדים רשמיים במקומות רבים בעולם הערבי — אבל יושבים בהם בעיקר בירוקראטים, תועמלנים, עסקנים למיניהם.

פגיעה ב"אל-פתח" עולה להי- שיג את המטרה ההפוכה מזו ש- רוצים להשיגה: מתן יותר חופש וזיקרה לאירגונים היותר קיצוניים יים.

מבין כל אירגוני הפדאיון, אל-פתח הוא הפחות קיצוני. אין אמת בטענתו שהוא מתנגד עקרונית לפגיעה באזרחים. אנשיו מטילים פצצות בבתי-מגורים בישראל. או- למ נכון כי עד כה לא עסק אל-פתח בהת- נקשויות במסוסים, ואף לא במעשי-הטרור הרצחניים ביותר, כגון הפצצות בשופרסל ובקסטריה של האוניברסיטה. כל אלה בוצ- עו על-ידי פלגים שונים של החזית הע- ממית לשיחרור פלסטין.

מכאן, שהאינטרס הישראלי הוא קודם כל לפגוע ביריבי "אל-פתח", הקיצוניים יותר. אך דווקא אלה ממוסדים פחות, ועל כן פגיעים פחות.

"סיוון" של "אל-פתח"?

דינות אחרות, שעמדו בפני בעייה דומה, הגיעו לא פעם למסקנה כי רק כוח אחד יכול לחסל אירגוני-טרור: אחד מאירגוני-הטרור עצמם.

לא פעם קרה שאירגוני-טרור גדול אחד חיסל גופנית את כל יריביו, אחרי שהצליח למשוך ל- צידו את דעת-הקהל בשם אותן סימנות שגם האחרים דגלו בהן. אחת הדוגמות הבולטות לכך היתה ה- "סיוון" — פעולת ההגנה נגד אצ"ל.

על רקע זה מעניינת עובדה בעלת מש- מעות רבה ביותר: עד כה לא בוצע אף מעשה-יחב" לה אחד במטוס צרפתי או בנמל- תעופה צרפתי.

ידוע שקיימים מגעים חזקים בין אל-פתח וממשלת צרפת, וכי עראפאת מקוה להשיג מממשלת-פאריס הכרה רשמית, או רשמית- למחצה, כמו הוואי-סקונג. יש להניח כי התנהל משאומתן סודי בין פאריס ואל- פתח, אולי בתיוך מצרי, כחלק מן המעור- כה הצרפתית שכללה גם את עיסקת-המטו- סים עם לוב.

על-כל-פנים, בצרפת פועלים היום אנשי אל-פתח באופן חופשי במישור המדיני והתעמולתי — כנראה תמורת התחייבות שלא לעסוק שם במישור הצבאי.

זה מוכיח לפחות דבר אחד: שיש בכוחו של "אל-פתח" כיום, לבדום גם את פעולות האירגונים האחרים, כשהוא מעוניין בכך, וכשהוא יכול להצדיק זאת על רקע הישגים לעניין הפלסטיני.

דוגמה זו מובילה לכיוון ההפוך מן המח- שבה על טרור נגדי. היא מובילה מן המח- שבה על טרור נגדי חזרה למישור המדיני, ולבעייה הכללית של יוזמה מדינית ישראלית כלפי הפלסטינים עצמם.

מלוא המקטרת הנאה!

תהנה מתערובת משובחת זו, העשויה מטבק היבוא המעודן ביותר ב"סגנון הולנדי עתיק". "היילנדר" עשיר בטעם ורב- ארומה ועם זאת כה עדין וקריר במיוחד. גם אשתך וידידיך יערי- כו את ניחוחו היחיד במינו.

50 גרם - 3.50 ל"י

ביום א', 8.3.70, בשעה 20.30 בערב

תשודר התוכנית:

בומראנג

(ויכוח - פתוח)

בטלוויזיה הכללית

בה יופיע גם

ח"כ אורי אבנרי

נושא הוויכוח:

היישות הפלסטינית

מלה חדשה
בשפה העברית:

"גמישונים"

"גמישונים" — זהו שמם של ה- גרבוניים החדשים של "מרסי", שהם כה גמישים עד שהם מתאי- מים את עצמם לגופך ותהיה מיד- תך אשר תהיה (מגובה 1.50 מטר עד לגובה 1.75 מטר).
ל"י לזוג בלבד.

Merci

הצגה חדשה

שליח השטן

מלבן יצרים

*** להקת המחזי בת"שבע (אולם נחמני, תל-אביב) — מציגה תוכנית חדשה של יצירות באלט מודרני, בה משר לבים גם קסעי מחול מתוכניותיה הקודמות של הלהקה. מי שנחון במידה רבה של דמיון ורגישות ויוע מראש למה הוא מצפה מלהקת מחול מודרנית, יוכל לשאוב הנאה רבה מתוכנית זו.

כל אחת מהצגות הלהקה מורכבת מכמה קטעים שונים באופיים, לא כולם בעלי רמה שווה של ביצוע, אך כל הקטעים מעוררים עניין.

תנועות, לדוגמא, הוא קטע כוריאוגרפי ללא מוסיקה של ג'ורם רובינס (במאי

רינה גרוק ורקדני "בת"שבע"

טיפור הפרברים), המצליח ליצור על הבמה תחושה של קצב, לתאר יחסים אנושיים ור אפילו להביע הומור, כל זאת מבלי להחג מן המיסגרת המקובלת של תנועות באלט וכאמור, ללא עזרת צליל כלשהו.

חזרה (כוריאוגרפיה: גורמן מוריס) מתאר באלט משלבי הכנתו בחורות ועד להעלא תו, בצורתו הסופית לפני קהל, המוסיקה של מונקו-רוואלס אינה מקורית ביותר ב" מיקצביה הדרום-אמריקאיים, אבל יש בה תנופה רבה, ואילו הכוריאוגרפיה מדגישה את שינויי האווירה, מן הקלילות העליונה של תחילת התזמורת דרך המתח ההולך ו עולה לקראת ההצגה.

הקטע המרשים ביותר של הערב הוא לפתח חטאת רובץ, בו חוזר קין מתוסבך, מעוות, שאינו משלים עם המציאות, ורוצח את הבל אחיו, סמל הקונפורמיזם הרכרוכי במיקצת, כששליח השטן מלבן את היצרים האפלים.

אפשר אולי להתווכח על התפיסה הפילי סופית, לעומת זאת צריך לציין את העוצמה הדרמאטית הרבה שבכוריאוגרפיה של משה אפרתי ובביצועם של שלושת הרקדנים: אהוד בן-דוד (הבל), נורית שטרן (השטן), ואפרתי עצמו (קין). המוסיקה של נועם שריף, המבוססת על מישחקי קצב המוש גים בעזרת מכשיר אלקטרוני ואפקטים אלק טרוניים מוזרים, משרה אווירה אימה משכ נעת כל כך, שילדה נפחית בקהל פרצה בבכי מר. התפאורה המאופקת של דני קרוון והתאורה של חיים כבלת מסייעים אף הם להשגת האווירה המתאימה.

להקת בת"שבע חסרה עדיין את ההומור גניות המאפיינת להקת באלט גדולות, או למ יש בה רקנים מתונים מאוד, תוכ ניתה תרבותית ומומלצת בפני כל חובבי המחול.

לא כדאי לראות
לא חשוב לראות
אפשר לראות
רצוי לראות
חובה לראות

העולם הזה

המחליין

קולנוע

*** נשיקות גנובות (אורינו, ת"א) — סרט מעודן עשוי בטוב טעם (פרנסואה טריפו) ומשוחק בקלילות (ראן פייר לאו, דלפיין סירינג, מישל לונסדאל) על צעיר שלא מצא מקומו בצבא ומחפש אותו בחיים האזרחיים, בפאריס של היום. *** אדם בעיקבות גורדו (ססודי, ת"א) — מסע של זוג רוכבי אופנועים מלוס אנג'לס לניו-ארק, חור שף אמריקה גדושה אחליות, צרות-מתין, דיעות קדומות ואלימות חסרת-טעם. אהבת אדם לרעהו היא דבר נדיר בנוף זה. סרט משכנע וגד הגירה אל מעבר לאוקיאנוס. *** קאובוי של חצות (נת, ת"א) — עוד סרט שאינו מפאר את אמריקה, מת אר את אשפתות ניו-יורק, בהם שורצים הומוסקסואלים, גברברים למכירה, נרקומ נים ועוד עלובי חיים למיניהם, שאין להם גואל ומושיע. בימיו מבריק ומישחק יוצא מן-הכלל של ג'ון חייט ודאסטין הופמן. *** החיים המתוקים (גורדו, ת"א) — סרטו של פליגי שוורר בזמנו שערורייה בגלל האורגיות שתואר, היום האורגיות הן עניין שבשיגרה. לעומת זאת אפשר להתפעל שוב מן הסיגנון הקולנועי של הבמאי האיטלקי הגדול.

*** סרח לך, אבל אתה נושך אותי (פריו, ת"א) — פארודיה על סרטי אימים למיניהם, גרושה הומור מאקאברי, מבויימת להפליא על-ידי רומן פולנסקי ומ שוחקת היטב על-ידי ג'ק מקגורן ואלפי באס. מומלץ למי שאינו סולד מערפדים. *** אהבת החיים (מירון, חיפה) — סרטו של פרנסואה רייכנבאך על איש-תו ואמנותו של ארתור רובינשטיין, מצליח להקסים את הצופים בעיקר בחיוניותו ה מופלאה של האמן הישני.

*** 2001 — אודיסאה בחלל (ירושלים, ירושלים) — אחד הסרטים ה מדהימים ביותר מבחינה ויזואלית שנעשו אי פעם, משקיף אל העתיד בעין ספקנית,

ומתאר תקופה בה יהיה תפקיד האדם מפקפק בחברת רובוטים משוכללים ממנו. *** הפסיכוי (אודלי, חיפה) — סרט חובה לכל חובבי אימים ומתח, ולכל אוהבי הקולנוע לשמו. אחד ההישגים ה מופלגים של אמן-המתח אלפרד היציקו.

תיאטרון

*** הנערים בחבורה (בימות) — עולםם של הומוסקסואלים מספק למח זאי מארט קראולר חומר תיאטרוני מרתק, כשהוא מציג את גיבוריו כדמויות אנושיות ולא כנושאים לבדיחות ולגרויות, כפי ש נהוג בדרך כלל. הביצוע של תיאטרון בימות מוכיח שוב שהצגה יכולה להצליח גם ללא סובסידיות.

*** כלאדם (תיאטרון החאן הירושל מ') — מחזה מוסר מימי הביניים ששימש בין היתר גם כהשראה לפאוסט, וזכה ל ביצוע המדגיש דווקא את הצד הקאבארטי הבידורי שבו. רמת המישחק חובבנית למדי, אולם ההצגה עשויה לעניין את חובבי ה תיאטרון שזוכים רק לעיתים נדירות לתזות בחומר ספרותי מסוג זה על בימותינו.

בידור

*** חיי כלב (התיאטרון העממי) — גדי יגיל מראה את כוחו בשיר ובפינוק, החומר אינו כליל השלמות, אולם גדי מוכיח את עצמו כבדרן המשעשע והמסוגנן ביותר שלנו, ומחפה בכשרונו על כל הליקויים האחרים. ערב מהנה.

*** איש חסיד היה (בימות) — אם טרם ראיכם, כדאי לכם לחזות בדרך בה מפרשים צברים את הלחנים והטיפוסים החסידיים המסורתיים.

*** להקת פיקוד דיונגוף (תיאט רון דני דגן) — שיחזור הצלחתן של לה קות צה"ל, הפעם בהשתתפות בגרי להקת שפשטו את המדים.

דרי"פוס רוקד קנקו

קהל פיזמונים סאטיריים נוסח ברקטיויל, המציגים את משפט דרי"פוס, את האנטי שמות שהקיפה אותו ואת הלכ"הרות ה פוליטיים באותה תקופה, באור אבסורדי ל חלוטין. אולם את עיקר ההנאה שואבים הצופותים מן הרמזים האקטואליים שהם מוצאים בשיחזור המשפט. עכשיו כדאי אולי לחשוב גם על מחזמר לפי משפט בן-ברקה.

דרייפוס

שת דרייפוס. שם האופרה הוא רצימת אורז בבקשה! ומחברה הוא קלוד פריי.

האופרה מתוארת על-ידי יוצרה כ"פארודיה בשני משפטים" והיא שולחת עקיצות לכל הכיוונים, גם בטקסט וגם במוסיקה שלח. ההצגה, אשר הועלתה לפני כשנה באחת מערי-ההשדה של צרפת, משכה בזמנו תשומת-לב מועטה, כקוריוז, אולם עתה מת פעלים הכל מן השנינות והפיקחות שהם מוצאים בתוכה, ורואים בה מין חידוש ימי הזהר של האופרה הקומית נוסח אופנבך.

ההצגה עממה צנועה מאוד. על הבמה ניצבים תזמורת קטנה וחמישה זמרים: ארבעה גברים ואשה. הם מטיחים בפני ה

שירי רחוב — דרורה חבקין (ס.י.ב.א.) — אוסף פיזמונים חביב מבוצע בטעם רב על-ידי דרורה חבקין עם ליווי של צמד הגיטריסטים דן ומיגל. דרורה אינה אולי זמרת במובן המקובל של המילה, אבל היא יודעת לתבל שירים אלה בפילפל פרטי משלה, בקריצות ממזריות ובדיקדוק עברי, שהוא אמיתי דווקא משום שהאקדמיה ללשון בוודאי לא היתה מאשרת אותו. השירים שאספה, הם שובבים ועליונים ומגלים ל עיתים צדדים בלתי צפויים בלחנים מוכרים לכל. למשל: בין הרים ובין טלעים כשידי אהבה. תקליט יוצא דופן וראוי בהחלט ל האזנה.

לדא ואפאלין (אטלנטיק) — קצב רוי עם, צליל קשה, אפקטים אלקטרוניים; ב קיצור, תקליט-חובה לחובבי הרוק המתק דם. הלהקה, שהיא על גבול המתחרת וה מסחריות שוברת שיאי מכירה בחו"ל, מער בלת בהצלחה את כ מה שניתן להשיג מכלים אלקטרוניים ומשיכלולי להקה. בין הפיזמונים הנקליט, הלהיס המון אהבה.

נערות קידימאנג ארו — מייזס דייביס (ס.י.ב.א.) — קשה להעלות על הדעת הרכב אינסטרומנטלי מגובש יותר ב עולם הג'ז מחמישית מייזס דייביס. השילוב בין הכלים השונים מושלם, האילתורים המיד מעניינים. בתקליט זה מתבלט דווקא המתופף טוני ויליאמס, אבל שאר הנגנים מספקים רקע עשיר מאוד להמצאותיו.

עולמה של מריאן פייתפול (פאקס) — ציור פיזמונים מוכרים מאוד, רוק את מול, ציפור קטנה זו, עם חלוק הדמעות (ועוד) בביצוע רך וענוג של הזמרת הברי טית שהיתה לאחרונה גם לשחקנית. הליווי מעודן והתקליט בכללו נעים לאוזן. הערה אחת: רצוי לרשום באיזשהו מקום את שמות המחברים והמעבדים, אם על מעטפת התקליט או על התחית. יש מי שמתעניין גם בכך.

תערוכות

*** אלעזר גלעד (גלריה צ'מרני סק, תל-אביב) — תערוכת יחיד ראשונה, מפתיחה בבשלותה. צבעי שמן בסולם צב עים פלסטי, שוחקא בגלל צימצומו, הוא עשיר ביותר. רוב התמונות עוסקות בדמו יות מרומזות, עשויות אינ-סוף של מריחות מכחול בעלות תנועה וזרמת. התמונה סול מות, הכוללת מספר דמויות בצבעוניות רכה על מישט לבן — היא הטובה שבתערוכה. ציורים רגילים של אמן בעל כתביד אישי. מומלץ.

*** יוסף קוזקובסקי (בית-האמ נים, תל-אביב) — נציג נדיר של "היהדות הדממה" הרוסית, שזכה לחיות בישראל ארבעה חודשים ונפטר לפני חודש ומחצה. ריאליזם אקדמי, בנוסח הרוסי הידוע. אמן מגמתי, שנלחם בעזרת מכחולו נגד הנאציזם ונגד ככלי הקומוניזם. תיאטרליות דרמטית העומדת מעט מעל לביקורת רגילה, כיוון ששימשה מכשיר לחימה פוליטרפנימי. רוב הנושאים: דויד וגוליית, פליטי חרב יהו ריים, אמהות ועולליות, ידידות בין לוחמים. לרוב חיתוכי הלינוול מצורפות סיסמאות באידיש. "שלח את עמי", "לא לשכוח" וכיו. מומלץ.

ציור של קוזקובסקי

★ שני גברים ודירה אחת
(אסתר, ת"א ארצות הברית) מבהיר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי בעית הגזע אינה בעיה אמריקאית בלבד, ותושבי לונדון, הנאורה צריכים לעשות גם הם את חשבון הנפש.

פרסומאי צעיר (רובין פיליפס) לבן, מס- כים לחלץ דירתו עם פרקליט כושני (הל פרדריק) העובר את תקופת הסטאז שלו בלונדון. בעלת הבית אינה מוקסמת מן הרעיון אולם מיקצוץ של הכושי מרגיע את מצפונה במידה מסוימת. כל זאת עד שמסתבר לה שלכושי יש חברה כושית והשניים מבלים יחד תחת קורת הגג שלה.

שני כושים יחד, זה כבר יותר מדי בשביל לה והיא מגרשת אותם. אלא שאז מסתבר כי הפרסומאי הצעיר, נצר למשפחת אצילים

דייוויד כ"שני גברים ודירה אחת" מין אינו תלוי בצבע

מתנזרת, אינו כל כך גבר כפי שהוא נראה, ונהיה אחרי בעלי עור כהה ממנו, יש בה מן התקפה הסמויה לטול מהם משהו מגבירותם המפורסמת. כאן מצפה לו אכזבה, כאשר הוא מגלה שכושים ולבנים אינם שונים בהרבה זה מזה בלב הדיכאים, אפילו אם הם חיים בחלקים שונים של הכרך, מבלים בצורה שונה או מדברים בניבים שונים.

שני גברים ודירה אחת משתדל לספל בשני הנושאים הללו בעת ובעונה אחת, ואולי משום כך הוא נראה לעתים מבוז-בל ואינו מעמיק די הצורך. הבמאי טר קוצץ העלה אמנם כמה תמונות אמיתיות מחיי לונדון, יחד עם זאת, גלש לעתים לשירה בעיקר כמה שנוגע לעניין הגזע. שחקניו, ובעיקר רובין פיליפס, כצעיר הבריטי, משרתים אותו היטב לאורך הסרט. בסך הכל, דראמה מעל הממוצע, על נושא אקטואלי שחריפותו גדולה מכפי שמעוים להראות בינתיים בקולנוע מסחרי.

המלחמה

נגד המלחמה

★ טירת הגיהנום (חן, ת"א, אר- צות הברית) אם הדרך לגיהנום רצופה בכחות טובות, הרי סרט זה מספק לסליל- תה אכזבים רבות. קשה לתאר סרט יומרני יותר עם תוצאות רחוקות כל כך מן הכוחות הנעלות שלו.

עלילתו מתרחשת במלחמת העולם השנייה. יחידה אמריקאית קטנה מתמקמת בסירת מפוארת בבלגיה, בה מתגוררים דוכס אימפוטנט (סמל מובהק לאצולה שנודנה, כלכיה) ואשתו היפהפיה. מפקד היחידה הוא מייגור שתום עין (הרטיה היא באופנה. לאחרונה) סמל למיליטריזם המביא חורבן על העולם התרבותי, ופיקודו, שנועד להציג חתך של בעיות העולם: שוחר האמנות; הסופר שמתרשם יותר משהוא חי; האינטנסיב המנסה להשתחרר מחינוכם האמ- תני של הוריו; הכפרי הפשוט המתאהב בפולקסוואגן, עוד סמלים חיים.

בין כל הסמלים הללו, שקובצו יחד בסרט אחד, קשה למצוא אפילו דמות אחת שאפשר להתלות בה או להאמין לה, ולולא עסיסיותו הטבעית של פיטר פוק, בדמות אופה שכל מאפיה היא ביתו וכל אשת אופה היא אשתו, לא היה הסרט מעלה אפילו חיוך אחד לכל ארכו.

משפטים בימכסטים. אמנם לא ל- חיוכים התכוון סירת הגיהנום. אם יש לו מטרה כל שהיא הרי זו הספה נגד המל- חמה הרומסט ברגליה אנשים חפים מפשע, תרבויות, שהן אולי נחלת העבר אך ערכן נצחי ועומד, וכל ההרס בשל אינטרסים שאיש אינו זוכר אותם בלחט הקרב. אין ספק, נושא אקטואלי ומצועע. אבל מה שנראה בסרט הוא מעין משחק מריונטות בסימבולים ומאחר והפצצות, הבוקות, ה- טאנקים ושאר כלי הרס מחסלים בסצינות החורבן הסופי סמלים ולא אנשים (כי אף אחת מדמויות הסרט אינה מעוררת רושם אנושי) הרי שכאבהל אינו גדול כל כך.

הויאלוגים גדושים במשפטים בומבסטיים שנאמרו כבר בצורה דומה בסרטים רבים אחרים. הבימוי והמשחק יעילים הרבה יותר בסצינות של הנפת אגרופים וקרב מאשר בקטעי ההתפלספות למיניהם. נקודת אור בולטת: העובדה הטכנית. העריכה לקראת סוף הסרט דינמית, התפאורות מרשימות, והצילומים (הגרי דקא) יוצאים מן הכלל. חבל שלא היה מי שינצל אותם.

היצ'קוק

והמרגלים

★ טופאז (אופיר, ת"א) — באחד הראיונות הרבים שלו, סיפר פעם היצ'קוק שמדי כמה שנים הוא מרגיש צורך לעשות סרט "בטוח", סרט שאינו מבוסס על רעיון פרטי משלו או מפלג לעולם דמיונות כמו הצ'יפורים אלא שלאגר שיתזיר את כל הכסף שהושקע בו בריבית משולשת. טופאז צריך כנראה להיות אחד הסרטים הללו. היצ'קוק בחר ברבי-מכר של ליאון יוריס דווקא משום שהיה רבי-מכר ובכך הבטיח כבר קהל פוטנציאלי גדול. הסיפור, המבוי- סס על עלייה אמיתית — חזירת הביון הסובייטי עד לשלבים הגבוהים ביותר של שירותי הבטחון הצרפתיים, ומשבר הטילים בקובה, מעורר כיום עניין מחודש עקב היחסים המוערערים במקצת שבין ארצות- הברית לצרפת.

כל הצרה היא שטופאז הוא סרט ריגול שנכתב כרומן סנסציונאלי בהמשכים לעתוני נשים, מלא חשיכות עצמית מופרות וחסר שנינות. היצ'קוק, משום מה, בחר להישאר נאמן לרוח המקור, במקום להפוך אותו מטרה לחיצי הסרקסטיים, כפי שעשה בעבר, ומשום כך אינו יכול להימנע מכל הפחים שטמונים בדרכו: סצינות מלודרמ- טיות שדופות, רגשנות מיותרת, שטחיות מרגיזה.

עם כל זאת, עדיין ימצאו להם אוהדי היצ'קוק נקודות עניין רבות, בעיקר אם ישלימו מלכתחילה עם העובדה שאין כאן הפתעות מקפאות דם, תפניות מדהימות או תעלולים טכניים בלתי צפויים. היצ'קוק בחר דווקא בבימוי קונבנציונלי, אולם קשה שלא להתפעל מן הדרך בה הוא שומר על קצב אחיד ומצליח ליצור מומנטים של מתח דווקא בגלל קצב זה, ומובן שהחוש האסטטי המיוחד שלו בא שוב לידי ביטוי בולט. כל צילום מתוכנן כצורך, צבע של חליפה חייב להתאים לקיר שמאחוריו ולחלוק הנשי שליוו. וצילומיו של ג'ק הילדיארד משרתים אותו היטב. בסך הכל, סרט ריגול מקצועי שבדאי ימלא קופות, אם לשפוט לפי ההצלחה המקבילה של הספר שאינו משוכח יותר, אבל מהיצ'קוק מותר לצפות ליותר.

היצאנית הרומאית

אחת מן הדיירות בבית המשותף הרומאי, שבכל חדר ודירה בו מתגוררת סטייה מינית מטוג אח. בית זה, בסרטו של פליני סטיריקון, הוא המשמש סמל למשמעות של העיר המודרנית.

איום פטרוניוס היה אהוב נפשו של ג'ורג' קיסר. הוא סיפק לקיסר את בנות ובני לחייתו המשובחים ביותר. הוא המציא עבורו את השעשועים והאורגיות המזוהים ביותר, ויש אומרים שלא היה עוד איש בעל טעם מעורר כמוהו במאכלים, בי- תענוגות, ובהפקרות.

בעצם, כך מספרת האגדה, לא היה ג'ורג' מעין לחות דעה בשום נושא מבלי לשאול פיו של פטרוניוס, ומשום כך העניק לו גם את התואר "ארביטר". זאת, עד ש- הוגנבה פעם לאזנו של הקיסר המטורף השמועה כאילו זומם ידיו הנאמן לרצחו נפש. מיד שלח שליחים וציווה עליו ל- התאבד, ולא — יהרגוהו חייליו. פטרוניוס נכנע לצו, אולם קודם כל ערך משהת- ענקי, ואחר כך, שעה שהדם נטף מעורקי ידיו, ערך בעליצות רבה, יחד עם כל ה- מסובים, קטלוג מעודכן של כל מעשי ה- הפקר של ג'ורג' בחייו.

יתכן שאיש לא היה מציין עוד את שמו של האציל פטרוניוס, פרט לספרי ההיס- טוריה, אילו לא כתב בחייו ספר בשם סאטיריקון, שמה שנתר היום ממנו מהווה בקושי חלק עשירי מן המקור. אבל יש בו מספיק כדי להעמיד בצל את פאני היל, חוגו של סרטן או מועקת פורטנוי גם יחד. פטרוניוס מתאר בספרו את מסעותיהם של

הרמפדודים

(הרכב משמות האלים הרמס ואפרודיטה) הוא יצור שחציו ילד וחציו ילדה, מין מ'פלצת שתושבי רומא הקדומה היו מקריבים לה קורבנות — מתוך אמונה בכוחות המרפא העל-טבעיים שלה, ביחוד בשטח האהבה.

„סאטיריקון“ — סרטו של פליני המגיע
לישראל — עשוי לעורר תגובות נסערות

כל הסטיות מובילות לרומא

טריאלכיו ונערי

זהו גיבור סרטו של פליני, העבד שעלה לגדולה וערך בכסף את האורגיות המפוארות ביותר לתור שבי רומא. כאן הוא נראה בחברת שניים מנערי, שהיו מחליפים את הנשים במיטתו.

מוזרות שבציורי פטר ברויגל והירוי צימוס בוש, בודאי יוכר בהם, למראה הי סרט. כל פרט מכון מראש. התאורה בכל צילום מתוכננת להשגת אפקט מסוים. האיפור, התלבושות, הכל נראה כאילו רצה פליני להציג שורה של ציורים נעים.

ואשר לאנשים: פסקול הסרט מטיל אימה לא פחות מן התמונות. השאון הי נוראי שבבית הרומאי המשותף, הזעקות הקצובות של הקהל הצופה בקרב גלדי אטורים, רעש מחריש אוזניים של משתה תאווה, כל אלה באים כאילו להוסיף מימד שחור בתמונה ולהכניס את הצופה לי תוך עולם דמיוני שבודאי אינו רחוק מזה של מעשני הסמים, כאשר הם שוקים עים בעולם ההזיות שלהם.

הסברים, ניתוחים, הרצאות בעד ונגד סאטיריקון יושמעו בודאי לרוב. באיטליה כבר סוערות הרוחות מסביב ל„התועבה“ וצדקנים דורשים להסירה מיד מן הבד ומפיקי הסרט אף נתבעו לדין. אולי הי דמיון למציאות מפחיד אותם. הסבר מדויק של הסרט כולו, עשוי למלא כרכים רבים. בכל אחת מן הסצנות בסרט יש פרטים אין סוף, וכולם ראויים להסבר, מה עוד שרבים מהם ניתן לפירוש ביותר מדרך אחת.

אולם לגבי הצופה הממוצע, זה אשר אינו מחפש פירושים וניתוחים, הסאטיריקון הוא מכת הלם, חזיון שלא ישכח, מן ביקור חטוף בגהינום, שלדעת פליני הוא חלק בלתי נפרד מכל אחד מבני המאה העשרים.

מרחצאות רומא

סצנות עירום המוניות מעין זה, בה נראים תושבי רומא, גב רים ונשים, מתרחצים יחדיו במרחצאות, הן אופייניות לסרטו של

קיצוניות בכל מקום בו הוצג, ויוקרה כי קרוב גם בישראל, מסתבר פעם נוספת כי פליני ניחן בדמיון מדהים ומטיל אימה שכמוהו לא נראה עד כה על בד הקולנוע.

★ ★ ★

שלושת הצעירים של פטרוניים חוזרים ומטיילים על פני רחובות רומי העתיקה דרך עיניו של פליני. אולם מראות הוזהרה, האורגיות, הפולחנים הכרבריים, שפיכות הדמים, לובשים משמעות מודרנית ומפתיה,

באחת הסצנות הראשונות, נוכח אחד הגיבורים בהצגת תיאטרון דאז. השחקן הראשי מתחיל בכך שהוא מוציא בקול רם את הגוים המיותרים שהצטברו בקיבתו, להנאתם המלאה של הצופים. אחר כך הוא מעלה על הבימה גנב, ומראה בדרך דרמטית כיצד מענישים אותו על מעשיו. הדין מניף אלעל ובמהלומה אחת כורת את היד. ריאלים בשיאו. אפילו תיאטרון האכזריות המודרני אינו יכול לשכנע יותר.

בסצנה אחרת — שהיא דרך אגב, הי חלק החשוב ביותר ביצירתו של פטרוניים — נוכח אותו גיבור במשתה של טרי מלכיו, עבד משוחרר שהתעשר, קיבץ סביבו להקת גרוורים, וקבע עצמו בתוקף הממון, לפטרון האמנות, הפיוט והטעם, אף כי למעשה אינו אלא גואף זקן, מפונק וטיפש.

הוא מגיש לאורחיו צלופחים ענקים וי שחורים, חזירי ענק שכרסם ממולאת ב־ בשרים גוטיים שומן, ודב שלם על מגש אימתני, אם האורחים טרם שבעו, הוא

מכריח אותם גם לבלוע את חרוזיו הי שדופים, ואוי למי שאינו מביע את הת פעולתו מאלה.

סצנה אחרת. ביקור בבית משותף נוסח רומי שלפני הספירה: מרפסות ערו כות, פתחים ללא דלתות, ומכל פתח מציצה סטיה אחרת של המין האנושי. יצאניות מכל הסוגים ומכל הצורות שר חרות לטרף, זקנים בלים נושמים נשי מותיהם האחרונות עלי אדמות. סאדיסטים. מאסוכיסטים, נארכיסטים, כולם מצטרפים יחד לפי מיטב המסורת של המגורים המודרניים. בלוק דירות ברומא של היום.

בעצם, קשה להעלות על הדעת טירוף או סטיה אשר פליני לא כלל בסרטו. יש להניח שאפילו הדמיון הפרוע ביותר לא יוכל להמציא כמה הברקות חדשות ש טרם חשב עליהן. גמדים שאבריהם עקרי מים, נשים שפניהן אכולות תאווה ועיניהן מתות, זקנים חמדנים, אצילים בעלי חזות של מופרעים, משחקי רצח ואוכלי אדם, אליל בדמות הרמפרודיט (חצי ילד חצי ילדה) אליו באים להתפלל נימפומניות וקסועי איברים, סרגיות שלידן אפילו זו משמונה וחצי נראית כתינוקת חמודה וי חייכנית, בקיצור, דבר לא חסר בסאטיריקון של פליני.

★ ★ ★

לימות הקבלות רבות בין הי לחברה הרומית שקמה לנצרות לרומא של ימינו: הצניעות, האדישות, השתייתות וחוסר הערכים, היו אפיינים לחברה דאז ולחברה האנושית במאה העשרים. שתי הי

תקופות הן תקופות שיא זוהר, שאחריהן בא המשבר. הדת והפילוסופיה התמוטטו ובמקומם באו דפוסים חסרי ערך, המדע הפך לשעשוע או למעגל סגור שמאיים להרוס הכל. כולם עובדים היום כאז לאל אחד: ממון. אומר פליני.

את גיבוריו של פטרוניים ניתן לפגוש בנקל בכל בירה מערבית גדולה, יושבים על המדרגות הספרדיות ברומא, מסובכים בפארים או ישנים בכיכר פיקאדילי ב־ לונדון. כמו הביטניקים של היום, הם נודדים ממקום למקום, מוכנים להתנסות בכל חתייה ללא חרטה וללא היסוסים. הם חיים אך ורק למען היום, אינם מוכנים להתחייב בשום רגשות, מתקיימים מן היד אל הפה ולעיתים קרובות חורגים במיקצת מן החוק. כלל אחד מאחד את כולם: אכול ושתה כי מחר נמות. מה שלא הספקת היום, לא ישמור איש עבורך לקראת יום הי מחרת.

פליני שעבד על הסרט תקופה ארוכה, ערך מחקר מקיף לא רק על הסאטיריקון אלא על כל הספרות הרומית מאותה תקופה, שבכולה ניתן לפגוש במוטיבים דומים. אמנם כוונותיו היו מודרניות לגמרי, אולם הוא רצה ליצור עולם שלם, מכל הי בחינות, עולם פרי דמיונו בהשראת הי ימים ההם.

קשה לכתוב על סרט כמו סאטיריקון משום שהוא נועד בעיקר לעיניים ואוזניים. כל אחד מצילומי הסרט הוא יצירה בפני עצמה, עד שנדמה כאילו אף פעם לא היתה האמנות השביעית קרובה כל כך לי ציור.

מי שמכיר את הדמויות המעוררות והי

גן התענוגות

היירס קלר, שחי ען אמריקאי צעיר, שהוא אחד מגיבורי סרטו של פליני, בגן התענוגות הפרטי של המשורר שהתעשר.

נותרו עוד 6 שבועות
עד לסיום חידון-הצילומים

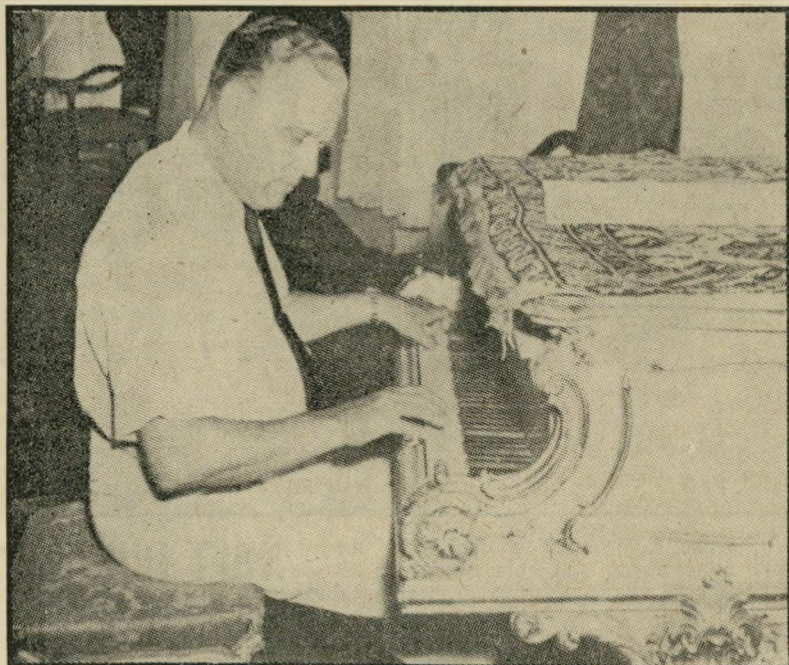
טוס לפאריס

על חשבון השולם הזה

OLYMPIC
A I R W A Y S

מדי שבוע מתפרסם צילום אשר אתה מתבקש לזהותו. כל תשובה נכונה, בכל שבוע, מזכה אותך בהשתתפות בהגרלה. בתום פירסום סידרת התמונות יוגרל הפרס בין שולחי התשובות הנכונות.

מיהו האיש המנגן בפסנתר?
בחר אחת מן התשובות הבאות:

1. ארתור רובינשטיין.
2. ח"כ יצחק רפאל.
3. דניאל בירנבוים.
4. נשיא יוגוסלביה, המרשל יו"ף טיטו.
5. יהודי מנוחין.

תלוש מס' 11

השולח

כתובתו

התשובה

היצ'קוק

פרדריק סטאפורד דני רובין ג'והן ורנון קארין דור
מישל פיקולי פיליפ נוארה המוסיקה: מוריס גאר

לפי רב המכר מאת ליאון יוריס

גילויים אקטואליים וסנסציוניים על שערורית הריגול הסובייטי בממשלת צרפת

הצגת בכורה ארצית השבוע

בעת ובעונה אחת, "אופיר" ת"א, "חן" ירושלים

בצבעים

אוניברסל אינטרנשיונל

בית-הספר המרכזי ללימוד נהיגה

"שמי"

מציע לך תנאים טובים ונוחים בשיטה קלה ומהירה.
מהשעור הראשון לומדים במסלול הטסט.

לימוד תאוריה חנם!

שיטת הלימוד מאפשרת לך לחסוך לפחות 40% מהוצאות
הרשיון. תהיה נבון ותקבל תמורה מלאה לכסףך.

התשלום: 20% במזומן והשאר בתשלומים נוחים ללא
ריבית.

הקץ לבעיות רשיון הנהיגה
למד בבית-הספר לנהיגה המרכזי

"שמי"

רח' שנקר 63 חולון, טלפון 846333, אוטובוסים 93, 29, 89, 88.

שינוי כתובת -

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש
להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת
למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

ה"פופ" מת! - תחי מוסיקת המחתרת!" אנשי-המחתרת

להקת "היפים"

המבטחה ביותר של השנה. היא מורכבת שהתפלא לאן נעלם לאחרונה המשרד-סופר ג'יטריסט גלן קורניק, נגן הבס קליב באנקר והסולן יאן אנדרסן. אם היו עורכים תחרות לבחירת ה' אנשים המכוערים ביותר באנגליה אין ספק שהיו בוחרים את חברי הלהקה, שכן נוסף לחוסר יופיים הבולט מצטיינים חברי הלהקה בהופעה מרושלת ובלבוש מרופט לחלוטין. יאן אנדרסן למשל מופיע על הבמה במעיל מקסי קרוצ' ונגעלי בד מהיר הות. אך כשהוא ניצב על הבמה על רגל אחת כחסידה ומחלל בחליל - מתעלפות כל יושבות השורות הראשונות מרוב התרגשות. שכן החליל הוא כוחה של להקת ג'יטרו סול.

ויאן אנדרסן מסביר: "לדעתי המוסיקה המחתרית היא אותה מוסיקה המושמעת מכלי נגינה בלתי שיגרתיים כגון חלילים, אבובים, כנורות חשמליים, נבל וכדומה". יאן אנדרסן מצליח לשלב בצורה יוצאת מהכלל את שריקות החליל עם קצב ה' גיטרות והתופים. ואם הגענו לימים שה' כלי הדומיננטי בלהקת קצב הוא חליל - כנראה שהגיעו באמת ימי המחתרת.

הקצב האלקטרוני של דוד אבידן

שתי להקות צמרת בריטיות - אשר התפרקותן גרמה זה לא סביר לסטנציה בעולם הפיזמונים - החליטו השבוע להת' אחד מחדש. **בארי ומוזיס ג'יב ים** שיכו כצמד הבי ג'יט, ואולי אפילו יצרפו חבר שלישי, ואילו **כריס ווד וליים קאפאדרי** הודיעו על הקמתה מחדש של להקת **טראפיק**. * * * שחקן ה' קולנוע **לי מארווין** חולל הפתעה מרעי' שה' במיצע הפיזמונים האנגלי כאשר פז' מונו כוכב נודד, שהוא לכל הדעות פזמון גרוע לחלוטין, הגיע לצמרת ה' מיצעד בשתי קפיצות ענקיות. * * * למי התפלא לאן נעלם המשרד-סופר' במאי **דוד אבידן**, הרי התשובה: אבידן עוסק בימים אלה בהשלמת הליהוק של להקת קצב חדשה אותה הוא מקים, ושי' תכנס בקרוב לאולפן הקלטות כדי להקליט את תקליטה הראשון. אבידן החליט ל' הכנס לעולם הקצב, לאחר שהתיאש מה' מוסיקה של להקות הקצב הישראליות. ל' דבריו ניצב עולם הפיזמונים כיום בפני עידן חדש, ויש להביא את המוסיקה ה' חדשה לתודעת המאזין הישראלי. הקצב החדש שאותו תביא להקתו של אבידן, המורכבת אגב מכמה סטודנטים השולטים במספר רב של כלי נגינה, יהיה קצב אלקטרוני, שצלייז' יופקו הן מכלים בלתי שיגרתיים והן ממכשירים אלקטרוניים חד' שים. * * * **גינג'ר בייקר**, חבר ה' קת הקצבת לשעבר, הנחשב למתופף ה' טוב ביותר בעולם הקצב, חת'אש כנראה מלהקתו הנוכחית גורל עיוור שעתידי מוטל בספק. הוא הצליח לאסוף סביבו את טובי הנגנים באנגליה, ולהקים את לה' קת העלית הקרויה תומורת חיל **האור** של גינג'ר בייקר, ובה חברים בין השאר ילד הפלא **דאני ליון**, סולן המוזי בלוז לשעבר, **ריק גריי** מלהקת המשפחה ונגן הגיטרה ההודי **רמי קאבאקה**. אגב ה' להקה מונה עשרה נגנים.

מצעד הפזמונים של השולס הזה

מבוסס על מכירות תקליטים בשבוע שבין 22.2.70 - 27.2.70

תקליטונים

- 1) **ואנוס** - כחול מזעזע (אי. אס. איי.)
- 2) **אני נבר** - שיקאגו (סי. בי. אס.)
- 3) **קראי לי מספר אחד** - הסרמ' לוס (סי. בי. אס.)
- 4) **נולד להיות פרא** - זאב הער' בות (אי. אס. איי.)
- 5) **כבר אחרי חצות** - אילנית (הד'ארצי.)
- 6) **כן בר מזל** - תחית קרידנס קלירוסטר (סי. בי. אס.)
- 7) **מוחת השדניים** - אלביס פרס' לי (אר. סי. איי.)
- 8) **התרימונות** - שלום חנוך (פשנל - סי. בי. אס.)
- 9) **הסייר את בנדיק** - פיטר סאר' ססד (סי. בי. אס.)
- 10) **איתך, איתך, אתמוז** - סטיבי וונדר (טאמלה מוטאון - סי. בי. אס.)

ארוכי נגן

- 1) **וויזי והילדים העניים** - תחית קרידנס קלירוסטר (סי. בי. אס.)
- 2) **קרופס** - מצעד הפזמונים הישראלי (סי. בי. אס.)
- 3) **היפים בהופעה חיה** - היפים (אי. אס. איי.)
- 4) **קו הרקיע של נאשוויל** - בוב דילאן (סי. בי. אס.)
- 5) **פוזי** - אריק אינשטיין (הגר - פנווור.)
- 6) **מצעד הצמרת 70** - פזמונים ישראליים (התקליט חיפה.)
- 7) **דרך אבי** - החיפושיות (אי.א.א.א.)
- 8) **לילה של פריחות** - יהורם גאון (סי. בי. אס.)
- 9) **דם יזע ודמעות** - דם יזע ודמעות (סי. בי. אס.)
- 10) **ארץ הבאיו** - תחית קרידנס קלירוסטר (סי. בי. אס.)

מי שמנסה להתעלם מן העובדה שבעולם המוסיקה הקלה מתחוללת ל' אחרונה מהפכה שלמה - כאילו טומן את ראשו בחול. מסתבר שהמוסיקה ה' מודרנית נמצאת בהתקדמות מתמדת והיא פושטת ולובשת צורה כל כמה שנים. אולם מאז ימי הרוק-אנדרול, או ימי ה' זוהר של החיפושיות, לא התחוללה מה' פכה כזו המאיימת ברצינות לא רק ל' הכניס סגנון חדש למוסיקה אלא גם ל' בטל כליל את המונח הקרוי "מוסיקה פופ". האנשים המטילים את תחיתם על ממלכת הפופ הם חברי להקות המחתרת למיניהן. והמוסיקה שהם מנגנים נקראת פשוטו כמשמעו: מוסיקת מחתרת.

מי הי מוסיקת המחתרת? אנשי להקות המחתרת עצמם מתבקשים ל' הגדיר את סוג המוסיקה אותה הם מנגנים ודעותיהם סותרות לעיתים האחת את רעותה. ניתן להגדיר את מוסיקת המחתרת

מי אני אוהבת" כבש את הצמרת. כש' השתחררה פנשה **בעודד** (אלכסנדרה ו' עודד) **זמיר**, והם החזירו להקים צמד. כבר בפזמונים הראשון "אופק אדמוני",

מפרקת הצמדים והשלישיות

הצליחה סמירה לחזור לצמרת מצעד ה' פזמונים, אולם זמן מה לאחר מכן התפרק הצמד.

סמירה ניצבה אז בפני פרשת דרכים, ולאחר לבטים מדובים החליטה להקליט לבדה את הפזמון "שיר לילדים גדולים", שזכה להצלחה ניכרת במצעדים. בעת ו' בעונה אחת הצליחה להקים גם שלישית זמר חדשה ששמה היה סמירה אודי ו' הנרי, עם הגיטריסטים **אהוד בן-אבי רהם והנרי מאירוביץ'**. למרבה ההפ' תעה התפרקה השלישייה לאחר כמה הופעות. סמירה החליטה להקליט לבד, ובמה שנוגע להופעות היא הרכיבה להקה כלית ה' מלווה אותה בעת ההופעות ונקראת ה' קלאסיקנים, והמורכבת מנגנים מעולים: הגיטריסט **שמואליק אור**, האורגניסט **יעקב נגר** והמתופף **ניסים**.

אומרת היא: "בעולם המוסיקה קיימת ת' מיד רוסציה וכבר הוכח פעמים רבות שכל להקה טובה מתפרקת לבסוף כיוון ש' חברה הגיעו לנקודת שיא והם רוצים להתפתח הלאה במיסגרת אחרת. זו ה' סיבה שאני בעד החלפת מסגרות ומקימה להקות חדשות לעיתים קרובות. אני רק מקווה שמצעדי הפזמונים ימשיך להאיר ל' פנים בדרכי החדשה".

מי שלא עשה עדיין היכרות עם **טמיר רה ירדני** דרך מצעד הפזמונים, בוזאי שמע עליה רבות דרך פרישותיה התדירות מצמדים ושלישיות. כי סמירה שהחליטה

בימים אלה להפוך לזמרת סולנית, השיגה שיא בכל מה שנוגע להקמת ופירוק להקות זמר.

את היכרותה הראשונה עם מצעד ה' פזמונים ערכה סמירה בעת ששרתה ב' להקת פיקוד-מרכז, ופזמון הסולו שלה "את

טמירה ירדני

צעצועים אסורים

האם הצעצועים של ילדך מסוכנים? האם הם עלולים לגרום לפציעות? למות?
כל צעצוע המיוצר בישראל חייב — תיאורטית לפחות — להתאים לדרישות תקן 562 של מכון התקנים הישראלי. תקן רשמי זה נועד להבטיח שהצעצוע, במקום תענוג — לא יגרום לאסון.
באיזו מידה מקויים התקן? באיזו מידה נמכרים בחנויות צעצועים מסוכנים? הנתונים בישראל אינם מלאים, אולם

לדך מטפס על עץ, נופל, ושובר יד: משהו יורה ברוגטקה ופוגע ב־ עינו; בתך משחקת תופפת על המדרכה, מדלגת לרחוב, ונדרסת על־ידי מכונית; אלו התמונות שאת רואה לעיני רוחך, כאשר את חושבת על משחקים מסוכנים. אולם ישנו סוג אחר של משחקים

מסוכנים — ודווקא במקום שנראה לך הכי בטוח: בחדר־הילדים. שם, בין צעצועי, עלול ילדך להינזק לפעמים לא פחות מאשר ברחוב הפרוע.

בלון מפוצץ עין

לפני זמן מה הגיעה לבית־החולים בעיר מורטון, פנסילבניה, ילדה קטנה שנפגעה בעינה. היא נפצעה כאשר שיחקה בצעצוע יקר וחריש, שהוצא זה עתה ל־ שוק: קטר רכבת מפלסטיק, שעל ארובתו היו מורכבים בלונים. האחזיר שיצא מה־ ארובה היה מנפח את הבלונים, והילד שהבלון שלו התפוצץ ראשון היה ה־ מנצח. משחק יפה, נכון? אלא שהבלונים התפוצצו בכוח כזה, שעניה של הילדה נפגעה.

אחד הלהיטים הלוהטים ביותר בין ילדי ארצות־הברית, לפני ארבע שנים, היה צעצוע דמוי באווקה. הוא נמכר בכמויות

אסטרונומיות — עד שלפתע הופסק ייצורו.

הסיבה: איגוד הצרכנים הגדול ביותר בארצות־הברית פטל אותו לשימוש, ה־ מבחן שנערך לצעצוע גילה שהפיצוץ ב־ שעת ההפעלה ליד אוזנו של הילד, והרף האוויר הנפלט מהלוע, הינם מסוכנים מדי.

700 אלף פגיעות לשנה מצעצועים — זוהי הערכתו של משרד־הבריאות ה־ אמריקאי. ברור שחלק מפגיעות אלו נגרם רק על־ידי השתוללותם של הילדים. אולם באיזה חלק אשמים היצרנים? לדברי נאדר — בחלק גדול מדי:

ילדים בדרכ־כלל עושים ההיפך ממה ש־ נראה נורמלי בעיני מבוגרים: ילדים רבים, במקום לנשוף החוצה, נשמו פנימה — והחץ נתקע בגרונם. עד שבהתערבות משרד־הבריאות האמריקאי הוסיף היצרן לצעצוע ססתום־ביטחון שמנע את בליעת החץ, הספיקו להימכר שש מליון חתיכות מהדגם הלקוי.

700 אלף פגיעות לשנה מצעצועים — זוהי הערכתו של משרד־הבריאות ה־ אמריקאי. ברור שחלק מפגיעות אלו נגרם רק על־ידי השתוללותם של הילדים. אולם באיזה חלק אשמים היצרנים? לדברי נאדר — בחלק גדול מדי:

● בובת פלסטיק נהדרת, שניתן היה לשנות את מצב אבריה כך שתשב, תעמוד, תשכב, ומה לא — נתגלתה כגורם ל־ שריטות וחתיכים וזכרדם: כאשר הילד טיפל בה, התגלה שמקצות ידיה ורגליה בלטו חוטי־ברזל חדים.

● קשת שתוארה כ־בטוחה לילדים

בארצות־הברית — ממנה מיובאים לישראל צעצועים בה־ מונים — התפוצצה זה עתה שערורייה מהדהדת: פוצץ אותה ראלף נאדר — מומחה הבטיחות מספר 1 שם, האיש שהתפרסם כאשר יצא בודד למלחמה בתעשיית־המכו־ ניות האדירה וניצח אותה, בחושפו בפני מיליוני אמריק־ אים מזועזעים את הזילזול בבטיחות שגילו היצרנים.
עתה פירסם נאדר דו"ח על תעשיית־הצעצועים, בו הוא קובע: צעצועי ילדיך אינם בטוחים דיים.

נתגלתה כמסוגלת לשלח חץ בכוח כזה, שהיה ביכולתו להחור לגופו של אדם. חוד הגומי של החץ ניתן להסרה בקלות, הפך את החץ לנשק מסוכן.

● צעצועים רבים מיוצרים מכד או מחומר פלסטי מתלקח — עבירה מפורשת על חוקי הבטיחות.

● טיל חללי שסנפיריו חדים כסכינים.

רעל אפילו במוצצים

עשר מתוך 42 רכבות צעצוע ש־ הוצאו לשוק בשנה האחרונה בלבד נפסלו כמסוכנות על־ידי איגוד הצרכנים. האיגוד כינה כ־בטחי ניתנת להצדקה את

המיפלצות שלי

הודיתי לשלוש המפלצות שלי ובידכתי אותם בחזרה. איחלתי להם שיזכו בעצמם לילדים נחמדים כאלה, ושיראו מהם רוב נחת. אריק ורונני זרחו מנחת, ורק דנה פרצה בבכי.

מה עכשיו? שאלתי. תמיד מחכה לי

סתם שבוע של חול-הרבה חול

איוז הפתעה כזאת. לא רוצה שיהיו לי ילדים, יבבה הקס־ נה. אם יהיו לי ילדים, אז את תהיי זקנה ותמותי. לא רוצה, בוהההההה...

כשהוא ראה שאני שותקת, הוא התחיל להיות מודאג ברצינות וניסה להרגיע אותי: «אמא, בחייך, תפסיקי לעשות מהומה מכל דבר. סתם הלכתי מכות עם איזה מרקוס אחד».

«אריק, לא אמרתי מילה, איזה מהומה אני עושה? מלבד מה שאני רואה עליך, אתה בסדר?»

«בסדר, בסדר, לא קרה כלום».

«יופי, אז תמשיך ככה תמיד. מי זה מרקוס?»

«זה לא מי, זה מה. אידיוט, מטומטם. פסיכי».

«למה מרקוס?»

«אוף, ככה קוראים להם בצבא. כשבאים

סירונים אנאלפבתיים, אז שולחים אותם אח־

רי הסירונות לבית־ספר מרקוס בירושלים.

ללמוד לקרוא ולכתוב. אלה הם המרקוטים.

ומלבד זה, תני לי לספר לאבא מה קרה

לי, כשהוא יבוא. אם את תספרי, רק תקלי

קלי הכל, כמו תמיד.

למחרת, לשם שינוי, זכיתי לקבל מאריק

ומשתי אחיותיו ברכות ומתנות ליום האם,

מה שלכל הדעות הגיע לי.

המקורות ביותר היתה הברכה של דנה:

כולה היתה כתובה באותיות דפוס, מלבד

י, ו, וחי: אלו בינתיים האותיות היחיד

דות שהם למדו לכתוב בכתב.

צעצוע הוא המוצר היחיד שהמשתמש בו אינו מסוגל לקרוא את ההוראות והי אזהרות שעליו. נכון שבחג הסורים יכולים לעשות זאת — אבל ההורים אינם יכולים לשבת כל היום ליד הילד ולהשגיח ש־יתנהג כמבוגר. משום כך חייב ייצרן לתכנן את מוצרו כך, ששום שימוש לא רגיל, לא (המשך בעמוד 32)

חידקים מסוכנים, כתוצאה מתהליכי־ייצור לא סאניטריים.

עשה ניטרוגליצרין במו־ידיך

קיים שוני עקרוני בין צעצועים מסוכנים לכל מוצר מסוכן אחר:

● זיקוקין דינור, אשר דמו עדיכ־דרכך לממתקים, שהילדים לעסו או ליקקו אותם — בתוצאות חמורות.

● צעצועים עשויים פלסטיק רעיל, ש־כאשר הילד הכניסו לפיו, גרמו להרעלת קיבה.

● אפילו מוצצים נתגלו כמסוכנים: טבעת הפלסטיק נתגלתה כמכילה מים עם

החלטת הייצרנים להוציא מוצרים אלו ל־שוק.

● ילדים אוהבים לעקור את עיניהן של בובות ולהכניסן לפיהם. שעועית־רעל שימשה למחרוזות ועיניים לבובות. שעועית יחידה כזו הנבלעת על־ידי ילד עלולה לגרום למוח.

● מערכות משחקים אלקטרוניות ו־כימיות נפסלו מחמת סכנות של חי־שמול.

מישהו לא אוהב ז'רביטון?

הז'רביטון הידוע העשוי על פי ידע צרפתי בלעדי ע"י מחלבת שטראוס בנהריה. ז'רביטון רך, נמס בפה, ולכן, האם יש מישהו שאינו אוהב ז'רביטון?

הגיורי, פרוץ ומטופש — לא יגרם לילד נזק.

היצרן הממוצע, בארצות-הברית לפחות, רחוק מאוד מכך: אותה חקיקה חלקית הקיימת, גילה נאדר בדו"ח שלו, ושארית ברוב המקרים על הגייר בלבד, נוכח התנגדותם החזקה של היצרנים. כדוגמה קלאסית לזיזולם של היצרנים בבטיחות, הביא נאדר את השימוש בצבעים ה"מכילים" עופרת לצביעת עצצועים ורהיטי ילדים. הילדים המלקקים או נוגסים חתיכות צבע כזה מורעלים עליידי העופרת. אולם איגוד יצרני העצצועים טען להגנתו את הטענה הספשית, שליקוק הצבע פירושו שימוש לרעה בצעצוע, ושהצבע לא נועד לליקוק.

כדוגמה קיצונית יותר להתנהגות חסרת אחריות מצד היצרנים הביא נאדר חברה המציעה "200 נוסחאות מפוצצות" — והכוונה למפוצצות ממש: אחת הנוסחאות היתה — כיצד לייצר ניטרוליזציה בשיטה עצמית.

ניצול

מחפיר

אחת התוצאות של יוזמה מסחרית מעין זו אירעה בשנה שעברה, כאשר שני אחים בני 13 ו-14, שעסקו בהכנת מתכונים כאלו במרתף ביתם, גרמו להתפוצצות: אחד מהם איבד את שתי זרועותיו, השני שלוש אצבעות ואת תווי פניו. ילדים רבים אחרים נהרגו, נסיכות דומות של משחקים.

מכירת חומרים ונוסחאות כימיות, ב"עיקר באמצעות הדואר, לבני נוער, בשם קידום המדע כביכול", קבע האיגוד ה"אמריקאי למלחמה בשריפות", "מהווה ניצול מחפיר של שם המדע. אנשים אלה מנצלים את הסקרנות הטבעית ללימוד של מוח צעיר, אבל במקום ידע מעניקים לו מוות ונכות". אפילו התקפה חריפה זו לא זיעזעה את יצרני העצצועים לפעולה.

הממונה

סירב

האם שונה המצב בישראל? קשה לי דעת. מבחינה רשמית, חסרים נתונים. בניגוד לארצות-הברית, אין משרד-הבריאות בארץ מטפל כלל בנושא, משום מה. ב"משרד-המסחר והתעשייה קיים תפקיד של ממונה על התקינה, שמחובתו לפקח ב"איוז מידה מקפידים יצרנים על חקנים מחייבים — בכל הענפים. לא רק בענף העצצועים. אולם מידע זה אינו עומד כנראה לרשות הציבור: הממונה על התקינה, אינג'ינר גלברט, סירב למסור לכתב העולם הזה פרטים על הנעשה ב"תחום העשיית העצצועים — גם לאחר שקיבל לכך אישור ממשרדו של דובר השר.

אל תשתקי

התלונני

גם מבחינה ציבורית לא ברור המצב: "איננו מקבלים תלונות בנושא זה", גיי לה עוזי ביתן מהמחלקה הישראלית לצרכנות. גם שרה גל, מהארגון להגנת הצרכן ב"ועד-הפועל של ההסתדרות הכללית, גילתה שאין בידיה תלונות. אולם, הוסיפה, "ה"עובדה שאין תלונות איננה סימן שהכל בסדר".

זו גם דעתו של ראלף נאדר: "הורים רבים נוטים, מיד כשקורה משהו לילד, להאשים את עצמם או את הילד", קבע הוא בדו"ח. "כמעט אף פעם לא עולה בדעתם שיתכן שהאשמה היא בייצור לא נכון של העצצוע — וחבל. רצוי שכל אב ואם יתחילו לחשוב על כך, וכשהם חושבים שהמקרה מזדיק זאת — ש"יתלוננו. תלונתם עשויה להציל חיים צעיריים".

גם תלונתך.

תחרות

הנסיך והנסיכה של ישראל 1970

בחסות ראש-עיריית רמת-גן ישראל פלד

ערן פרידמן

בן 3, רח' בנימין 3, בית-הכרם, ירושלים

חנה סגל

בצלאל יפה 4, תל-אביב

בועז היקרי

בן 3, כפר הנוער מאיר, שפיה

יוסי זקל

בן 3½, שכונת גורדון 253, בית-שאן

(עבור תחרות הנסיך והנסיכה), מדי שבוע יפורסם במדור זה מיבחר התצלומים. תחרות זו פתוחה לכל ילד וילדה — החל מגיל שלוש עד גיל שש שנים בלבד.

גם לך יש צבר או צברית — לא פחות מקסימים. שילחי את תמונותיהם — בשחור-לבן — בציון השם, הכתובת והגיל אל מערכת "העולם הזה", ת.ד. 136 תל-אביב

להקה של יפהפיות בינלאומיות יובאה במיוחד כדי להמחיש לאשה הישראלית:

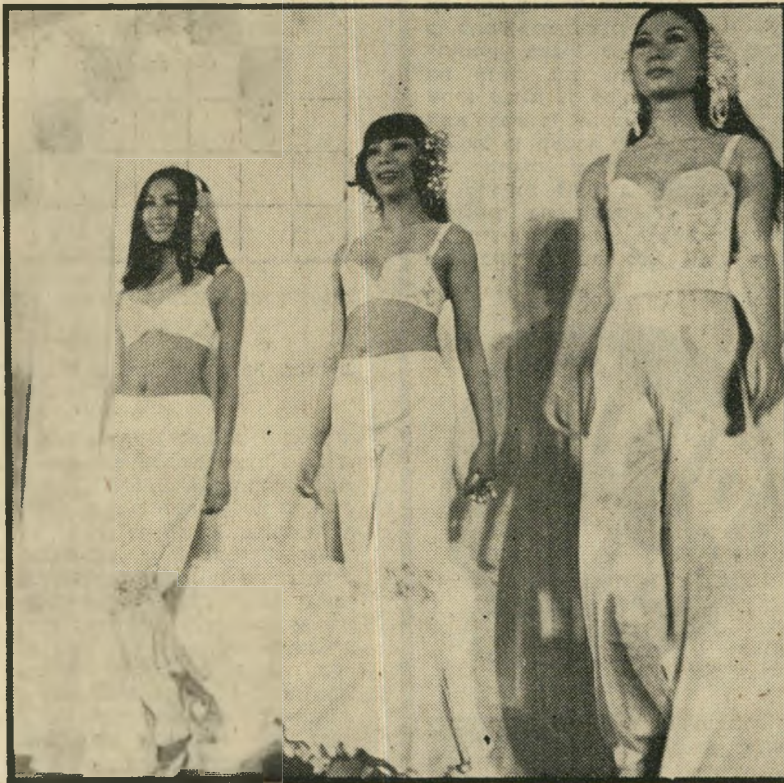

מה חדש בתחתונים?

מחכים, בגדיים, וחלוקים שקופים. כדי לפרסם את תוצרתו, אירגן הייצורן 22 יפהפיות, והן עורכות תצוגה מעופפת ברחבי העולם, כשהן מזנקות מהמטוס למסלול וחזרה למטוס.

★ ★ ★
החזיר הישראלי המצוי

נראה היה שהתוצאה הצדיקה את המאמץ. 500 הנוכחים הביעו את שביעות רצונם במחזאות-כפיים עליונות. גם הגברים וגם הנשים. שני הצדדים נראו מאושרים מתחתוני המחר: קלילים, חצי שקופים, בצבע העור ושקופים כליל. המבוגרת בין הדוגמניות, לילי, נועדה להמחיש לצופות בנות הארבעים פלוס שהיפיו החדש לא נועד רק לבנות הטיפש-עשרה. בהתחשב בכמה תגובות גבריות ששמעתי מסביב, היא הצליחה לשכנע. מארגני התצוגה, אנשים שמבינים עניין לכל הדיעות, הוכיחו את חוכמת-החיים שלהם עד הסוף. זאת אומרת, גם אחרי הסוף. הם הבינו שלא על היופי לבדו יחיה האדם — והקהל, שנהנה עד עתה מדברים רוחניים (ואיך אחרת אפשר לכנות חזייה שיש צורך בעין של רנטגן כדי לדעת אם היא קיימת בכלל?) הוזמן עם סיום התצוגה לקוקטייל קל. ההזמנה התקבלה בהתלהבות: הגבירות העדינות והגברים האלגאנטיים הסתערו בקצב שריון על השולחנות. נתתי בשר התעור פפו על מחשופים, מרפקים נידחקו לתוך צלעות, כרסים, ולאן לא, שיכמיות מינק נדרסו עלידי רגליים שועטות, ופיאות נוכריות התעופפו באוויר. הישראלי הוולל נכנס לפעולה.

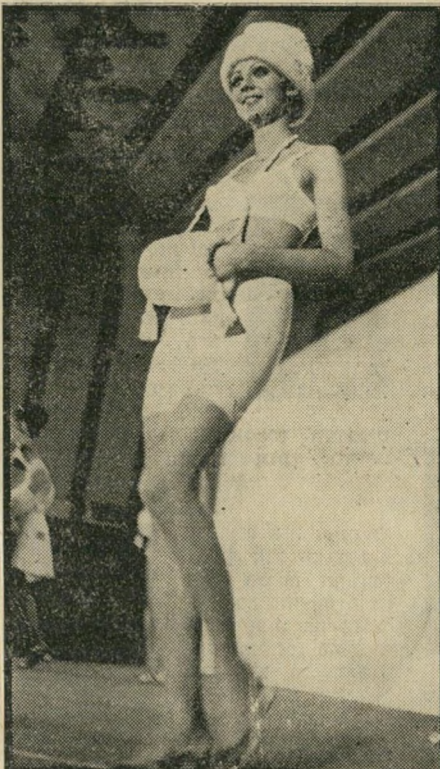

חזייה ומכנסייט שקופים — לאיזו מטרה בדיוק?

הפתעה שנתקלתי בה — במקום תע — שבאמת לא ציפיתי בו לשום הפתעה. היתה האחירה הסקסית. אני רגילה לאווירה סקסית במסיבה של החברה — אחרי שכל מי שלא שייך לחברה כבר הסתלק; במכונית של האבא של החבר שלי, אחרי חצות, כשאנחנו (אני והחבר, לא אביו) בודדים בתוכה; לפעמים אפילו בסרט מוצלח. אבל זו הפעם הראשונה ששמעתי אחירה סקסית בתצוגה דוקא. היה זה ביום החמישי שעבר, באולם הנשפים של ההיטלון בתל-אביב. את ה-אחירה יצרו ענני הבושם שרוססו באולם כל שתי דקות, יחד עם ענני עשן הסיגריות והסיגריות והאורות העמומים. הוסיפו לכך את מיצעד היפהפיות שחלף ללא הרף על הבמה, כשכל אחת לבושה פחות מהשנייה, ותבינו את ההשפעה על הגברים באולם.

★ ★ ★
שרייהבטחון לא מעוניין

אחד הגברים שלא הושפע דווקא היה שרייהבטחון משה דיין, שבא צולע בזהרה, העיף מבט והסתלק. ראש עיריית גבעתיים קובה קרייזמן לעומתו, החליט שהעסק נראה לו, נשאר עד הסוף. כניל גם שר המסחר והתעשייה יוסף ספיר. אולם כבודו השר — לא נעים להשמיך, אבל כך התרשמתי — נראה היה כמהרהר במשהו אחר. הייתי יכולה להישבע, לפי מבטו המאומץ ומיצחו הקמוט, שהוא מחשב בעל-פה כמה דולרים יכול להכניס עסק כזה למדינה. העסק הזה — התצוגה — נועד להביא לישראלית את המושגים האחרונים בלבנים נשים, כשהמושג כולל חזיות, תחתונים,

עזרה בסנטימטרים

מכל הסענות והכרונות שהעלו בשבוע חבריה הכנסת נגד הסליוויה, דווקא הסענה ההסובה ביותר, איך שהוא, בכלל לא צץ ולא צצה.

הסענה היא — שדווקא את הדברים המעניינים ביותר שמתרחשים אצלה, שומרת הסליוויה לעצמה.

המהדורה המעניינת ביותר של הדברים המעניינים האלו היא סיפורו של אחד השמות הידועים ביותר בסליוויה, המנהל כעת רומן עם המזכירה שלו. בכך, חוזרת קצת ההיסטוריה על עצמה, כי אשתו הנוכחית היא מזכירתו לשעבר, אותה הוא נשא לאשה אחרי שהתגרש מאשתו האורגינאלית.

בכלל, מקצוע — כלל לא עתיק — הכי מושך בסליוויה היום, הוא להיות עוזרת-הפקה, ואחם, הנאצים להסתפק כל ערב רק בראיית שמותיהן של עוזרות-ההפקה, המפיק, הבמאי וכיו, על המסך — אינכם יודעים מה אתם מפסידים. כי את מה שהיו צריכים באמת להראות לכם זה את בעלות-האוב בעצמן. כולן כמעט ללא יוצא מהכלל יפהפיות מקסימות.

מה זה עוזרת-הפקה או עוזרת במאי, אתם שואלים ובכן, מוטב שלא אתחיל להסביר לכם כאן ביותר מדי פרטים.

מכל מקום, הסטאטוס ההברתי האחרון, בחוגים מסוימים בארץ — זה לעבוד בסליוויה. וכדי להשיג סטאטוס זה, נהירות יפהפיות מכל רחבי הארץ אל עיר-הקודש ומציפות את אנשי הצוות. ברוכות המזל מתחילות לעזור להם, פה ושם — עד שלבסוף הן זוכות לראות את שמן על המסך. והחבריה של הסליוויה, היודעים לקרוא בין השורות, יודעים לקבוע לפי גודל האותיות שבהן מופיע שמה של כל עוזרת, עד כמה היא עוזרת טובה. הם פשוט מודדים את זה בסרגל: כל סנטימטר נוסף, פירושו עזרה רצינית יותר.

עיסקת-החבילה התפרקה

זוכרים שסיפרתי לכם בשעתו על דיני לת, "אל-על" אסתר דניאל, תושבת יהוד, שהתחתנה עם מלך הסרטים הישראלי?

זאה בן-נפתלי

אמריקאי, אחרי שהכירה אותו בעיר-הנופש המכסיקאית אקאפולקו? אז הסיפור הזה כל-כך מצא-חן בעיני חברותיה של אסתר, שהן החליטו לניסוח גם כן. את אקאפולקו, וכך ביום שלשי האחרון יצאו לשם עוד שתי דיילות, "אל-על" — זאה בן-נפתלי — גם היא מיהוד — ויעל כהן.

למה היתה בזמנו, לפני כשנה וחצי, החברה של יהורם גאון, למשך איזה שמונה חודשים. אחרי זה היא יצאה עם קפטן אמריקאי, ואחרי זה, כשהיה רם גאון מוכר את ה"מוסטאנג" הירוק שלו ליצחק יאנוש, היא הצטרפה ל"מוסטאנג", ונהייתה חברה של יאנוש. כך זכה יאנוש לתואר, "ממלא המקום", אולם, כמו עיסקת-החבילה של ספיר, גם עיסקת-החבילה זו התפרקה, והשבוע יצאה למה, עם יעל, לשדות-מירעה ירוק קים יותר, כשיאנוש בכבודו ובעצמו מביא אותה ואת חברתה לשדה-התעורר פה. ב"מוסטאנג" הירוק, כמובן.

רחל מרחלת על כל העולם

רחל שוורץ

אחד השמות המרתקים ביותר, לכל דיילת, "אל-על" שהיתה מגיעה ללונדון, היה ארנולד. ארנולד איננו כליבו או חנות תמרוקים, אלא מיליונר יהודי צעיר ויפהפה, פלייבוי נוצץ בעיר הערפל, והלפני אחרונה שאיתה הוא נצץ היתה דיילת, "אל-על" אתי קנר.

הרומן בין ארנולד ואתי נמשך עד שנגמר, ואחרי התחיל המיליונר לצאת עם חברה שלה למיקצוע, דיילת, "אל-על".

עצת רשעים

לא תקום

רחל'ה שוורץ, חתיכה שחרחרת וסקסית, שהיתה אחת המועמדות בתחרות מלכת-המים 1964.

אתי קנר, שהיתה כבר בעלת נסיון, ניסתה בכל מאורה להזהיר את רחל'ה מפני הגורל המר הצפוי לה, משהו ב"נוסח": "את מבזבזת את הזמן שלך לחינם, לא כדאי לך, הוא רק ישבב איתך ויזרוק אותך", ושאר דברים מעודדים מסוג זה.

אלא שרחל'ה שוורץ היתה כל-כך מסנוורת מהמיליונר המקסים שהיא לא שעתה לעצות הטובות.

ובגלל זה אתם יודעים מה קרה לה? לא, לא מה שאתם חושבים. מה שקרה לה, זה שביום חמישי האחרון היא התיחנה עם ארנולד ברבנות בלונדון. לך תסמוך על בני-אדם.

עצור, אני רוצה לרדת

את העולם, אני רוצה לרדת. האם זה מה שאמרה לו אשתו עכשיו?

הדון הלא-שקט מחתחן

אם זה מעניין אתכם, אז ביום שישי ה"אחרון חזר לארץ יואל דן חורבין. לאותן עשרים או שלושים רחוקות בכך רחבי ישראל שאינן מכירות אותו, אני מר כנה לגלות שחוליו, עד שעזב את הארץ לפני שנה, היה לא רק זמר טוב — זה כי אמת לא חשוב כל-כך — אלא גם אחד ה"גברים המבוקשים ביותר בתל-אביב. כל-כך מבוקש, שהוא אף הוזכר במשפט גירושין ידוע בתור הגורם לאירוע החגיגי. אבל אל דאגה: חוליו עומד להתחתן עם רקדנית יפה מלהקת כרמון בשם באייר.

אצל שחקנים, אומרים, ההזדהות עם התפקיד היא כל-כך גדולה, שהם מאבדים לפעמים את הגבול בין דמיון לבין ה"מציאות".

וזה כנראה מה שקורה בימים אלו לישראל גוריון.

ישראל התחתן בשעתו עם בת עשירים שוויצרית בשם אורסיה, שאותה הוא הכיר בעת טיבוב באירופה. בימים כשהוא היה עדיין דוד מהדודאים. הוא הביא אותה לארץ, ופה היא שמרה עליו, וטיפלה בו בעדינות ובקפדנות שוויצרית טיפוסית — בדיוק כמו בצעצועים והבובות והשעונים שבביתה. והכל היה שפיר — עד שפתאום היא קמה לפני זמן מה ונסעה לביקור אצל הוריה בשווייץ.

אלא מאי? יש חשש לגללים, שהביקור איננו כל-כך ביקור כמו פרידה. מה שמדויק ל"ישראל" היה כוכב ההצגה עצור

ישראל גוריון

רק מי שאין לו סליוויה. היא התחילה מהופעה בסרטו של אורי זוהר שלושה ימים וילד. עברה לקריין בטלוויזיה, והפכה פרצוף מוכר בעם הזה. מלבד זה היא גם יפה וחתיכה, נאה וחסודה.

ולמרות כל זאת, החסודה הזאת כבר עברה זמן את ה"18" — וחתי לא נמצא

לכוכבת

לה. כיוון שכך, התלבשו כמה ידידות שלה על העסק, והתחילו להכיר לה גברים, גברים, גברים. זו היתה אולי תחרות לא הוגנת לשדכנות המקצועית — אבל תוצאות זה הביא: אחד הגברים הנ"ל היה רני הסינדרה, בנו של אחד מבעלי קבוצת בנקדיסקונט, ואיש-עסקים מצליח בזכות עצמו, ואם לא יקרה שום פגזר — ספו ספו ספו — אז תראינה עינינו חתונה בקרוב.

יהודית סולה

פעם, כשסבינו וסבותינו היו צעירים ונחמדים, הם היו מתחתנים ביניהם בצורה מקצועית — בעזרת שוכן, הרבה-רומנטיקה אולי לא היתה בזה, אבל לפחות גם גירור שים לא.

היום כולנו בזים לשדכן, ומי הילך אליו כבר? רק מי שלא מצליח למצוא את

שידוך

גורשתו העתידה בכוחות עצמו. הרומן טיקה פורחת — ואיתה פורחים גם ה"גירושים".

יבבל זאת, למרות כל הליגגוג על נישואי שידוכים, מסתבר שהם עדיין קיימים — ולא רק בין יורשות זקנות ופירחחים צעירים, אלא אפילו במקומות שלא היתם מאמינים.

כמו למשל אצל יהודית סולה. את יהודית סולה לא מכיר היום בארץ

העולם הזה

גולדה מאיר שונאת אותה!

יצחק רבאל רוצה לשלחה למאסר!

צמרת המדינה רועדת ממנה!

מי
את
סילבי
קנשת
?